

Tio år med Konstakuten

Att försöka sammanfatta 10 års verksamhet är ett på samma gång roligt och svårt projekt. De roliga delarna överväger. Att sätta sig ned och få en överblick över det rika material av bilder och dokument som sparats under åren har varit otroligt tillfredsställande. Vi har under detta arbete tydligt sett det som vi hela tiden har vetat, men som ibland kommit i skymundan när stressen och arbetsbördan förmörkat sikten; Vi har ju gjort massor av kul och bra saker tillsammans! Konstakuten har under sina 10 år berikat stockholms konstscen genom öppnandet av ca 60 utställningar. Vi har därutöver stått värd för lika många workshops, screenings, happenings, seminarier, publika möten och fester!

Vi hoppas att 10-årsboken du håller i handen kan fungera som en guide till denna viktiga, om än lokala, konsthistoria. Här kan du kronologiskt följa alla utställningar och projekt som Konstakuten gjort sedan starten 1995. Vi som satt ihop materialet till denna historieskrivning riskerar att fokusera på den del av Konstakutens historia som vi själva varit mest delaktiga i. I ett försök att undvika detta har vi bjudit in alla dem som någon gång medverkat i Konstakutens styrelse att delta med sina respektive minnen och erfarenheter. Vi är mycket glada över att Per Hüttner, Arní Gudmundsson, Thomas Elovsson, Cristian Rieloff och Sofie Sweger, alla medlemmar av den första styrelsen 1995–2000, har velat dela med sig av sina upplevelser och minnen. Förutom nuvarande styrelsen har Otilia Holmström, Patrik Lindgren och Nicklas Hansson från styrelsen 2001–2005 tagit tillfället att bidra med egna texter om sitt engagemang i Konstakuten.

Vår ambition är att denna bok ska sträcka sig utanför sin rent dokumentära/historiska framställning och ställa intressanta frågor om konstscenen i allmänhet och behovet av konstnärens / kultur-arbetarens självorganiserade engagemang i synnerhet. På den svenska konstscenen har vi under de senaste åren sett flera konstnärsdrivna initiativ födas (och dö). Hur kommer det sig att vi kulturarbetare gång på gång själva formulerar vårt uppdrag och skapar förutsättnin-

garna för att genomföra det? Vilka kulturella värden genererar denna enorma, ofta oavlönade, arbetsinsats? Går det att mäta dessa värden? På vilka sätt skiljer sig ett konstnärsdrivet galleri/plattform från mer etablerade institutioner och kommersiella gallerier? Hur förhåller man sig till begreppet alternativitet? Vi har med dessa frågor i bakhuvudet vänt oss till andra konstnärsdrivna platser runt om i Sverige med en öppen förfrågan om att beskriva sina verksamheter. Verkligheten i Umeå, Signal i Malmö och ak28 i Stockholm har svarat med intressanta inlägg. När vi tar del av våra kollegors tankar blir det tydligt att vi delar många gemensamma erfarenheter och intressen.

Drivkraften att skapa ett eget rum att själv fylla med mening och innehåll tycks ofta komma utifrån en upplevd brist hos den plats/scen som man verkar på. När Konstakuten startades i mitten av 1990-talet var det som en reaktion på en avsaknad av energi och vitalitet i Stockholms konstliv. Per Hüttner beskriver det som att "konstvärlden hade varit bakfull på 80-tals champagne i flera år". Konstakuten blev för Per Hüttner, Árni Gudmundsson, Thomas Elovsson och Lars Hammarström en väg ut ur detta tillstånd. När vi tar del av historien såhär i efterhand framstår de fem första åren som en framgångsrik tid då Konstakuten gick från klarhet till klarhet. Under 1995-2000 fann verksamheten sin form och etablerades som ett viktigt alternativt utställningsrum. Konstakuten gled fram på vägen av det nyvunna intresset för konstnärsdrivna plattformar och uppmärksammas i media på samma villkor som andra utställningsplatser. Tiden präglades av hög energi och fart. 1999 arrangeras FESARS (First European Seminar for Artist Run Spaces) i Stockholm, vilket ger Konstakuten en framskjuten plats på den internationellt växande konstnärsdrivna scenen.

När den första styrelsen lämnade över till ett nytt gäng* hade verksamheten flyttat till nya lokaler på Nackagatan på Södermalm. Överlämnandet var av det generösare slaget, Konstakuten lämnades med sitt upparbetade goda rykte och fulla inventarier. Sam-

tidigt som vi tog över hade de yttre förutsättningarna ändrats en del. Konstakuten var inte längre det enda konstnärsdrivna stället i Stockholm, och den uppmärksamhet galleriet haft som just "det enda konstnärsdrivna stället i Stockholm" fick vi dela med andra spännande platser/plattformar som poppade upp. Den nya gruppen bestod också till stor del av människor som inte kände varandra men som genom olika nätverk sammanstrålade för att det givits en unik möjlighet.

Vi som tog över Konstakuten ställdes alltså inför den angenäma, men samtidigt svåra, uppgiften att dels ta hand om och förvalta den framgångsrika verksamhet som byggts upp men också skapa en verksamhet utifrån våra egna förutsättningar. Vi insåg att vi inte hade möjlighet att driva Konstakuten på samma villkor som den gamla styrelsen men ville absolut fortsätta på den inslagna vägen; att erbjuda konstnärer utställningsmöjligheter och därigenom berika Stockholms konstscen med nya och spännande konstmöten. Vi utvidgade programmet med på förhand bestämda utställningsperioder varvat med möjlighet till kortare evenemang. Vi ville också testa idéer som låg i linje med den relationella konstens inträde på den svenska konstscenen. Vi ville öppna upp verksamheten för en publikgrupp som inte tillhörde den initierade konstpubliken. Vi ville undersöka vad som kunde hända om vi utvidgade vårt "rum" till att omfatta andra situationer och mötesplatser.

Under vårt arbete med Konstakuten har vi många gånger fått anledning att fundera över vad det egentligen är för "plats" vi tillhandahåller. Bär den några likheter med den "plats" som startades av ett gäng mejanstudenter för drygt 10 år sedan på Roslagstulls övergivna sjukhusområde? Fyller den samma funktion nu som då, eller förändras dess innehåll och mening oundvikligen av tidsandan och av de personer

* "Gänget" bestod under en övergångsperiod av Sofie Sweger, Ottília Holmström, Elin Strand, Malin Arnell och Henrik Andersson ur vilken den nya styrelsen bildades tillsammans med Camilla Backman, Patrik Lindgren och Mattias Åkeson.

som befinner sig på den? Är Konstakuten fortfarande ett alternativ till en etablerad konstscen, eller har våra tio år på nacken snarare gjort oss till en institution bland andra? Välkommen in och döm själv!

Vi vill genom denna publikation tacka vår hängivna publik och samtidigt ge er en möjlighet att så här i efterhand ta del av alla de fantastiska utställningar och evenemang som gjorts i Konstakutens regi. Vi vill att den ska fungera som en minnesbank som hjälper oss att komma ihåg alla de tankar och idéer som strömmat genom Konstakuten. Den är också en hyllning till alla de underbara konstnärer som ägnat tid och engagemang åt att fylla Konstakuten med innehåll.

Beslutet att avveckla Konstakuten har inte tagits lätt. I beslutsvändan har vi i den decimerade styrelsen pendlat mellan entusiastiska tankar om att starta om på nytt, med ny lokal och nya visioner... och total handlingsförlamning, där själva tanken på allt arbete som det skulle innebära till slut blev den förhärskande. Árni Gudmundsson skriver i sin text om vad han anser vara styrkan i den konstnärsdrivna verksamheten: Att den är självdöende. När den har spelat ut sin roll slutar den att existera. Kanske

har vi spelat ut vår roll. Å andra sidan kan man hävda att den sortens resonemang när den romantiska idén om konstnären och hans/hennes "kall". Så länge man brinner tillräckligt starkt för en idé så kan man genomföra den, oavsett omständigheterna. Men eftersom omständigheterna blivit för svåra för oss finns ingen annan utväg än att lyda det råd som vi fick under ett seminarium för inte så länge sedan (av en representant från en av våra största institutioner); - Jamen då får ni väl sluta då om det är så jobbigt!

Så nu slutar vi.

Vi tar farväl och riktar samtidigt ett stort tack till alla som gjorde Konstakuten till var det var!

Konstakutens styrelse, september 2006
Malin Arnell, Camilla Backman, Josefin Herolf, Sofia Häyhtiö och Mattias Åkeson

Konstakutens kärnverksamhet har under alla år varit att skapa utställningsmöjligheter för konstnärer. Detta ville ta med även i arbetet med denna publikation och vi har därför bjudit in varsin konstnär att bidra med ett verk i relation till termen "alternativitet". Konstnärerna är, i den ordning de förekommer i boken:

Self portrait with the keys to the city | 2004 | Klara Lidén

Våghalsigt exploaterar Klara Lidén, i sina videoarbeten, performance och skulpturer, sociala konventioner genom en otyglad laglöshet där hon utnyttjar omständigheter och blottlägger formella strukturer för att konstruera sin egen arkitektur där hon fungerar som både förbrytare och offer.

Kid / I'll be you if you'll be me | 2006 | Åsa Elzén och Markus Wetzel

Ett samarbete mellan Åsa Elzén och Markus Wetzel som handlar om Kid, en fiktiv androgyn karaktär. I korta berättande filmscener turas Åsa och Markus om att växelvis regissera och spela Kid. På sin öde ö försöker Kid på egensinniga sätt handskas med känslor av ensamhet, möten med döden och längtan efter kärlek.

Three Sisters | 2006 | Jennifer McMackon

I sina fotografiska arbeten intresserar Jennifer McMackon sig för hur vi utformar våra gemensamma offentliga rum. Hon söker det levande och personliga i dessa konstgjorda, på gränsen till sterila miljöer och försöker genom sina fotomontage synliggöra just detta.

Art History | 2006 | Jossystems (Claes Ericson, Thomas Frössman och Dan Brännvall)

Jossystems material består av text. Den text som vi alla strör omkring oss på webben. Med hjälp av egendesignad mjukvara tar de in oerhörda mängder text (och bild) som sedan organiseras utifrån en sannolikhetsfaktor för nästkommande ord. Ur det skapas ny mening.

Om Alessandra Di Pisa¹ – Ett parallaktiskt perspektiv^{II} | 2006 | Alessandra Di Pisa

Alessandra Di Pisas arbeten undersöker ofta normer och värderingar, här inom konstvärldens beskrivning av sig själv och dess utövare. Resultatet visar på den homogenitet som trots allt genomsyrar konstvärlden och dess önskan att beskriva sig som unik och annorlunda.

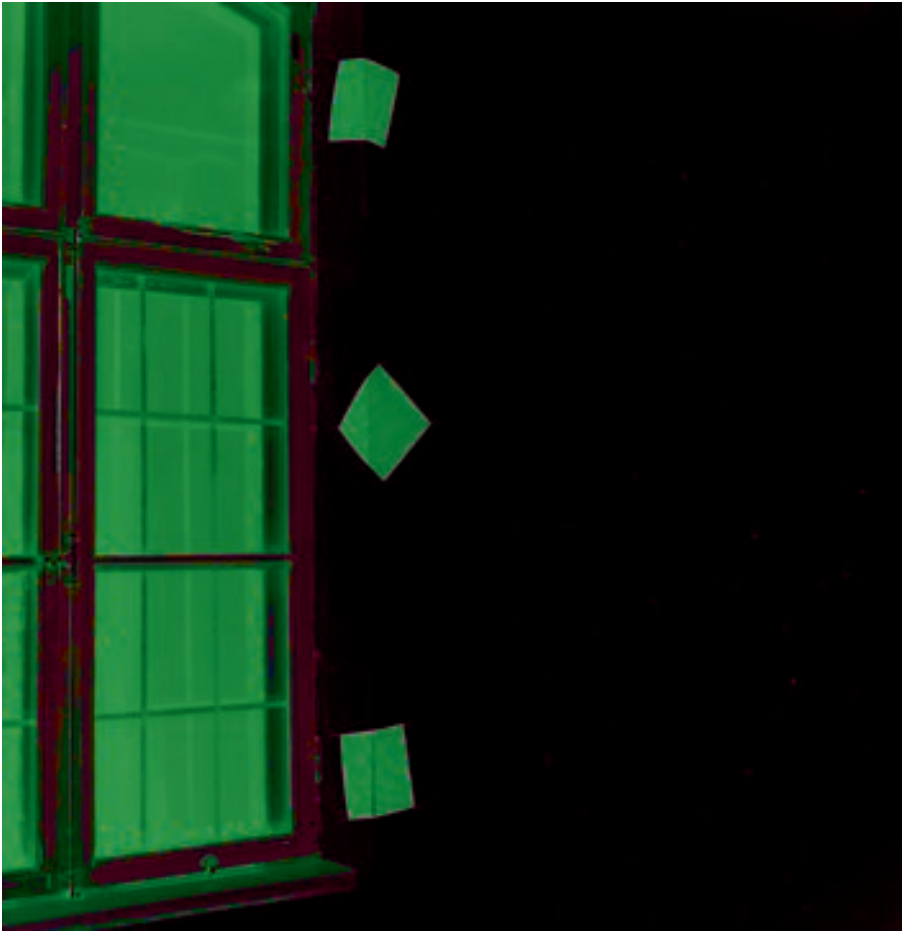
Vi tackar varmt för ert bidrag!

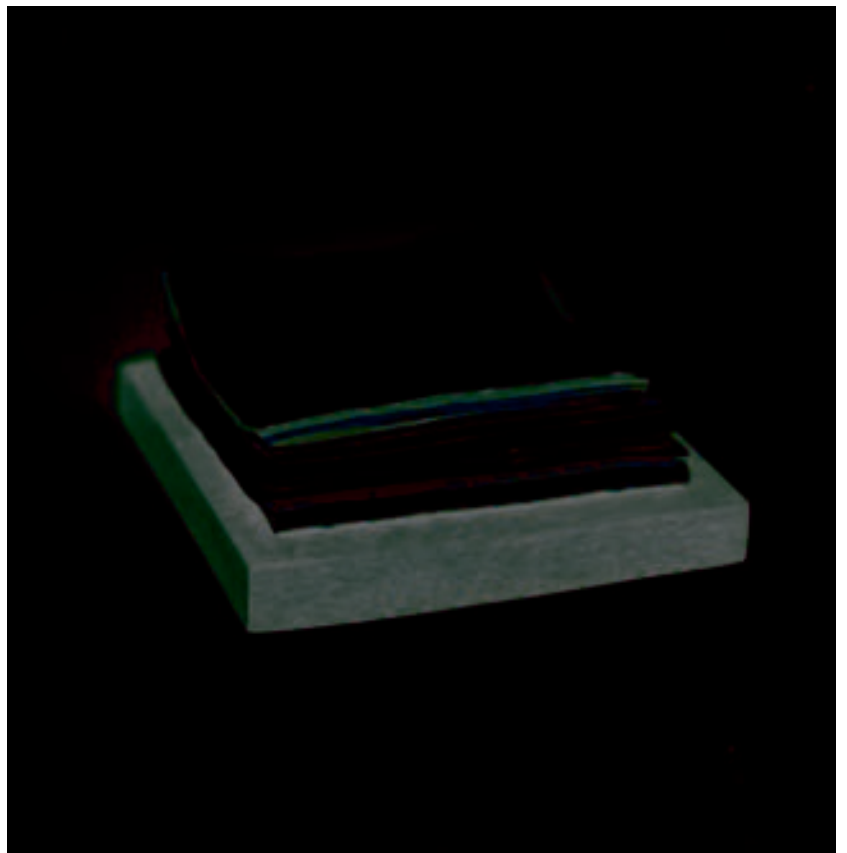
Index

<i>Konstakuten 1995-2001</i> av Sofie Sweger	s. 6
<i>Med akuten i backspegeln</i> av Per Hüttner	s. 23
<i>En rolig turné</i> av Árni Gudmundsson	s. 25
<i>“Du vet vad du ska göra med dem”</i> av Thomas Elovsson	s. 26
<i>Minnen</i> från Sofie Sweger resp. Cristian Rieloff	s. 27
<i>Blow-out... resurrection... always happy</i> av Ottilia Holmström	s. 28
<i>Self portrait with keys to the city</i> av Klara Lidén	s. 30
<i>Vi som ärvde...</i> av Camilla Backman och Josefin Herolf	s. 32
<i>Sofia skola</i> av Malin Arnell och Sofia Häyhtiö	s. 42
<i>Three Sisters</i> av Jennifer McMackon	s. 44
<i>Dikt</i> av Av Niklas Hansson	s. 46
<i>Projekt Rågsved</i> av Camilla Backman	s. 47
<i>Det började med en ombyggnad</i> av Patrik Lindgern	s. 48
<i>Slutet gott allting gott</i> av Camilla Backman	s. 49
<i>Intervju med Dave Allen</i> av Josefin Herolf	s. 53
<i>Kid</i> av Åsa Elzén och Marcus Wetzel	s. 54
<i>Kan jag säga: Här är Normaliteten!?</i> av Malin Arnell	s. 56
<i>Art History</i> av Claes Ericson, Thomas Frössman och Dan Brännvall	s. 60
<i>Om James-Owe</i> av Diana Kaur	s. 65
<i>Verkligheten</i> av Verklighetens styrelse	s. 66
<i>Signal</i> av Emma Reichert och Elena Tzotzi	s. 68
<i>Jordgubbar, Nationalmultimuseet och nuläget</i> av Linus Elmes	s. 70
<i>Om Alessandra Di Pisa' – Ett parallaktiskt perspektiv"</i> av Alessandra Di Pisa	s. 73
<i>De kulturpolitiska målen</i> av regeringen	s. 75

6

Gerard Kodde

Twan Janssen

1995

Twan Janssen och Gerard Kodde, maj 1995
Konstakutens första utställning med de holländska
konstnärerna Twan Janssen och Gerard Kodde.
Utställningen producerad i samarbete med Galerie
van Gelder i Amsterdam.

Konstakuten 1995–2001

- en berättelse om, konstnärlig frihet, internationellt nätverksbyggande, generositet, drivkraft och inte minst vänskap och glädje

av Sofie Sweger

Konstakuten bildades 1995 på initiativ av Per Hüttner, Árni Gudmundsson, Thomas Elovsson och Lars Hammarström. Alla fyra var nyutexaminerade konstnärer, från Konsthögskolan i Stockholm och delade ateljéhus på Roslagstulls gamla sjukhusområde vid Norrtull i Stockholm. Det gamla sjukhusområdet skulle rivas för att göra plats åt forskarbostäder och under tiden hyrdes lokalerna ut på rivningskontrakt till konstnärer och annan konstnärlig verksamhet. Kanske var tillgången till denna gemensamma byggnad ett viktigt led i deras beslut att bilda Konstakuten. Per Hüttner har nämnt att det var efter ett möte med konstnären Felix Gonzales Torres på Magasin 3 i Stockholm som han fick den inspiration han behövde för att starta Konstakuten. Gonzales Torres hade frågat den samlade gruppen mejanelever hur konstklimatet i Stockholm var. Per Hüttner hade då utgjutit sig över bristen på intressanta sammanhang och möjligheter för unga konstnärer. Gonzales Torres svarade honom med uppmaningen att göra något åt saken. Denna till synes enkla uppmaning föll i god jord.

Från början beslutades att Konstakuten endast skulle bjuda in och visa konstnärer verksamma utanför Stockholm. Kanske var det en reaktion på det stagnerade konstklimatet i Stockholm vid denna tid samt ett uttryck för en önskan att istället knyta närmare band till den "fria" konstscenen i Europa. Både Árni Gudmundsson och Per Hüttner hade i perioder bott utomlands i Amsterdam, Berlin och London där dom fått influenser och skapat kontakter.

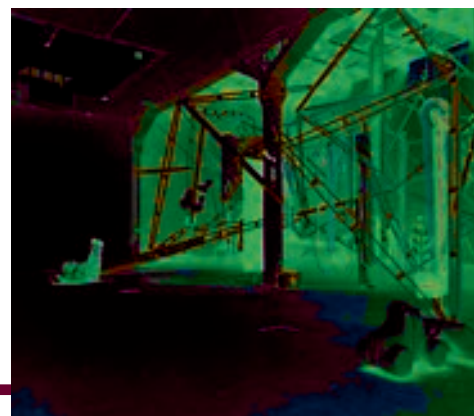
Árni Gudmundsson, uppvuxen i Holland och Amsterdam, hade kontakter och erfarenhet från konstscenen i Amsterdam, något som bl.a. visade sig i Konstakutens första utställning, ett samarbete med Galerie

van Gelder i Amsterdam. En utställning med dom två holländska konstnärerna Twan Janssen och Gerard Kodde. Eftersom Konstakuten vid denna tid helt saknade ekonomiskt stöd bilade Árni Gudmundsson resolut ner till Amsterdam och hämtade upp konstnärerna och deras verk för denna första utställning på Konstakuten. Under tiden utrymdes Thomas Elovssons ateljé för att göra plats för utställningen. Denna historia belyser väl den anda som kom att karakterisera Konstakutens verksamhet. Det fanns inga hinder. Allt var möjligt.

Invigningen av Konstakuten och dess första utställning var en stor framgång. Många letade sig denna fredagskväll till Roslagstulls sjukhus område för att ta del av Twan Janssen och Gerard Koddes utställning samt för att visa sitt stöd för det nya konstnärsdrivna galleriet. Händelsen uppmärksammades även av medierna genom en recension av Maria Lind i SvD. Redan här vid första utställningen etableras det som kom att vara utmärkande för Konstakutens verksamhet. Nämligen att det handlade lika mycket om att skapa en mötesplats som en utställningsplats. Ett eget forum på egna villkor som hade konstnärrens behov och intressen i fokus. En utställningsplats som lämnade total frihet och stöd till den utställande konstnären. Värdet av dessa till synes enkla förutsättningar kan inte nog understrykas. Andrummet för konsten att "bara vara" och undersöka sitt uttryck i dialog och samspel med andra, framförallt kollegor, är ofta inte stort.

Shaking Patterns, september 1995

Utställning med 20 holländska och 20 svenska konstnärer som produceras tillsammans med WI39 i deras galleri i Amsterdam.

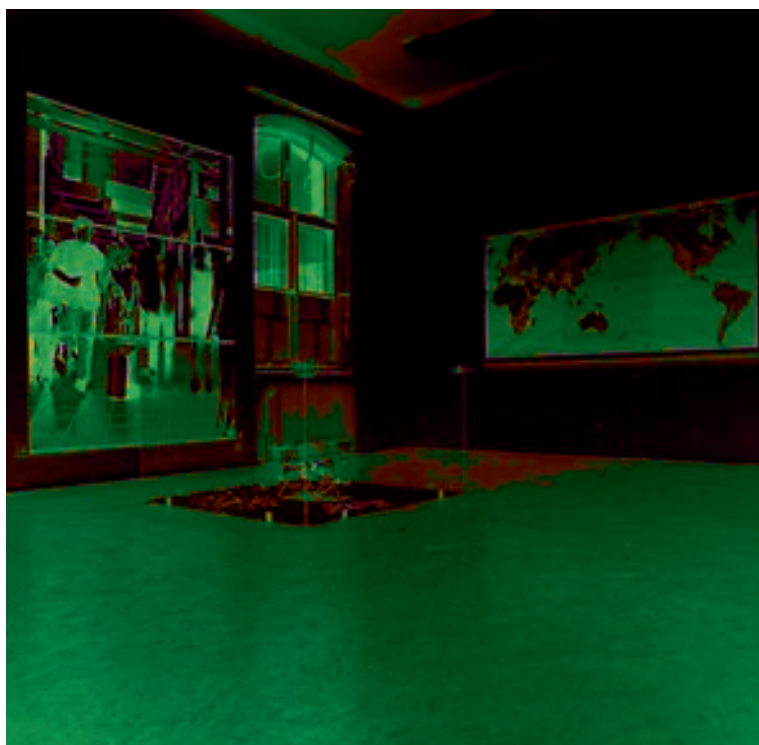

Ytterligare tre utställningar genomfördes i lokalerna vid Roslagstull innan verksamheten flyttade vidare till Nackagatan 11 på Södermalm. Bland utställningarna kan nämnas "TaWat" av den finska konstnärgruppen Industrial Situations, "In Transit" av Roger Andersson och Arijana Kajfes, samt storsatsningen "Meet Me in Stockholm" med Anna Brag, Lena Mattson, Gunilla Hansson, Janet Burchill, Jennifer McCamley, Ad de Jong, David Lindberg, Niels Staal, Fredrik Ramsten och L.J Svensson. "Meet Me in Stockholm" avslutade Konstakutens dagar på Roslagstull, och kom till genom att ytterligare ett antal rum blev tillgängliga i en annan byggnad då huset skulle rivras. Samtliga inbjudna konstnärer kunde på så sätt få tillgång till ett eget rum där dom fick göra vad dom ville.

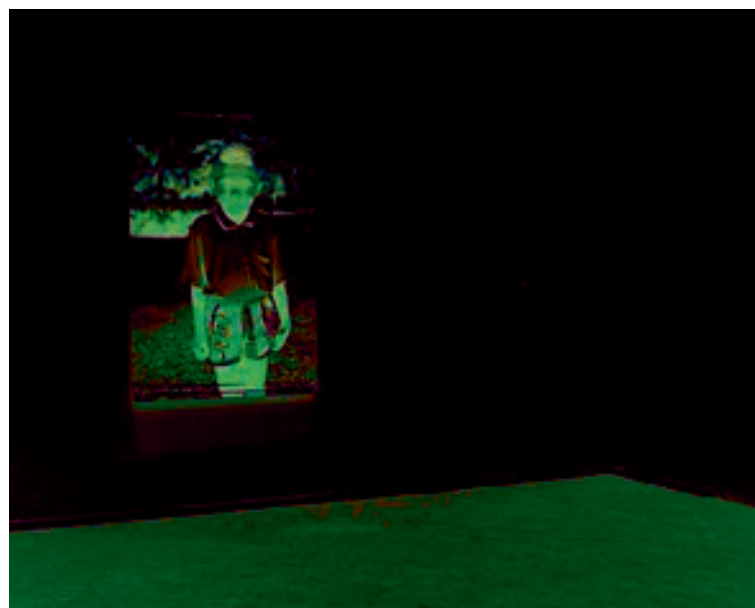
Åren 1997–1999 bedriver Konstakuten sin verksamhet från ett rum i SL:s fastighet på Nackagatan 11. Rummet hyrdes av ateljéföreningen Södermalm som även hade ett 10-tal konstnärateljéer i huset. Detta var första gången som Konstakuten hade ett eget rum till sitt förfogande enbart för utställningsverksamhet. Detta medförde även en fast hyreskostnad för Konstakuten, vilket förde verksamheten ett steg i riktningen mot en fastare organisationsstruktur. Konstakuten var nu ett registrerat Handels-

bolag och uppbar ett mindre verksamhetsbidrag från Stockholms kulturförvaltning på c:a 20 000:-/år. I samband med flytten till Nackagatan ändrades även Konstakutens sammansättning. Lars Hammarström hoppade av och Cristian Rieloff hoppade in som ny samarbetspartner. Cristian Rieloff, examinerad från Konsthögskolan i Stockholm, hade erfarenhet av att driva egna utställningsprojekt. 1996 organiserade han "Comp i Box" i sin etta på Wallingatan i Stockholm, en briljant utställning. Cristian hade omvandlat hela sin 1:a till en utställningsplats med plats för fler konstnärer än en mindre konsthall. Han hade delat in väggarna i rummet i demokratiskt lika stora fyrkanter. Varje fyrkant tilldelades en konstnär och dennes verk. Ett femtiotal konstnärer deltog, dom flesta verksamma i Stockholm. Utställningen kom på så vis att spegla den samtida konstscenen i Stockholm på ett intressant sätt. Konceptet var genomfört in i minsta detalj. Vernissagekortet gick att vika ihop till en vit box; en replika av utställningen, och ett pedagogiskt schema med översikt över alla deltagare hade sammanställts. Utställningen lockade mängder av besökare till Cristians etta. Även dåvarande chef för Moderna Museet passade på att ringa på hos Cristian en tidig lördag morgon för att få se på utställningen.

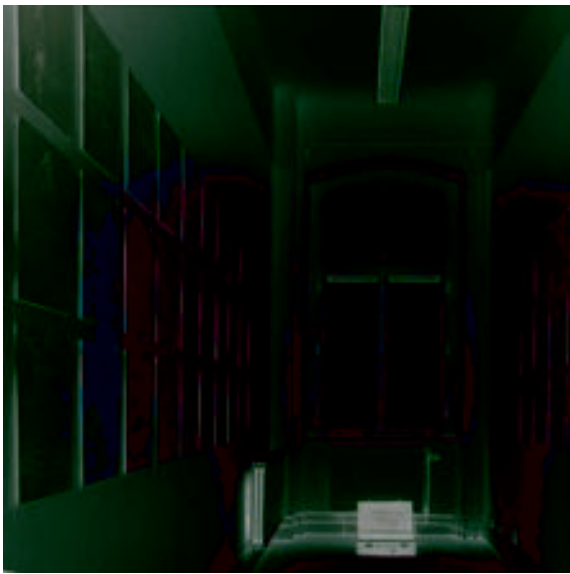
8

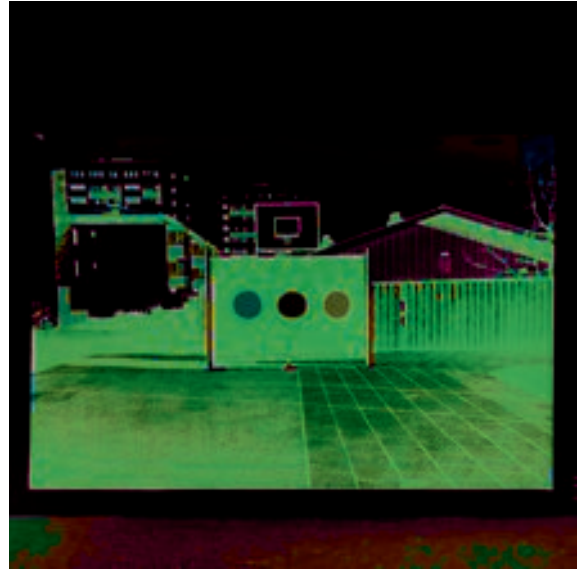
In Transit, oktober 1995
Roger Andersson och Arijana Kajfes utställning visade en presentation av deras två år långa resa i Afrika och Asien.

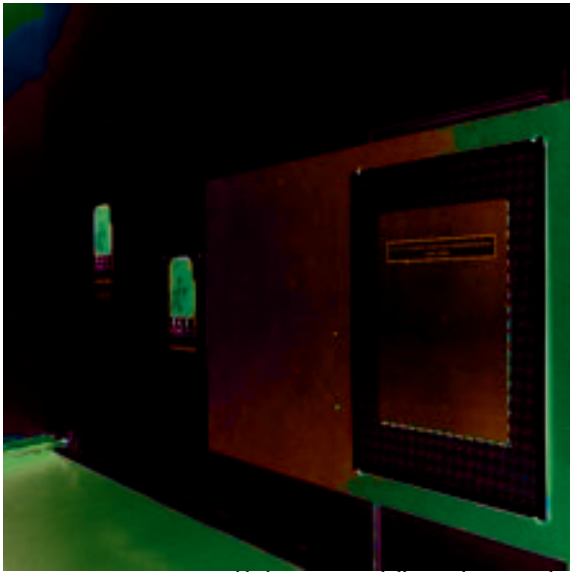
Industrial Situations, december 1995
Den finska konstnärgruppen Industrial Situations visade *Ta Wat*, en politisk fotodokumentation av ett projekt. Ett videoprojekt visades också som en integrerad del av utställningen.

"Meet me in Stockholm" Anna Brag

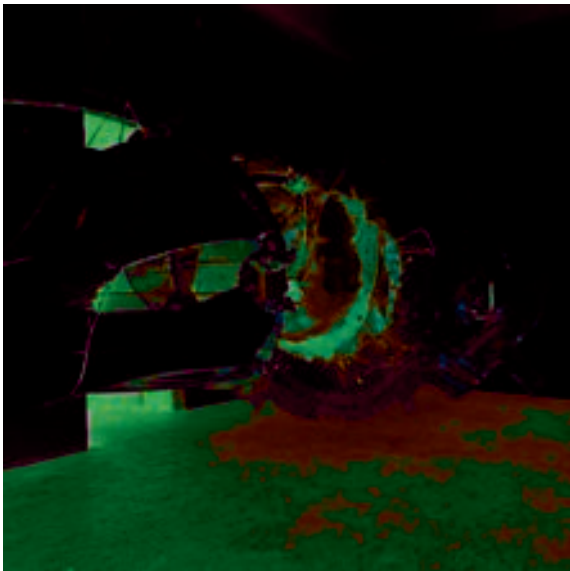
"Meet me in Stockholm" Gunilla Hansson

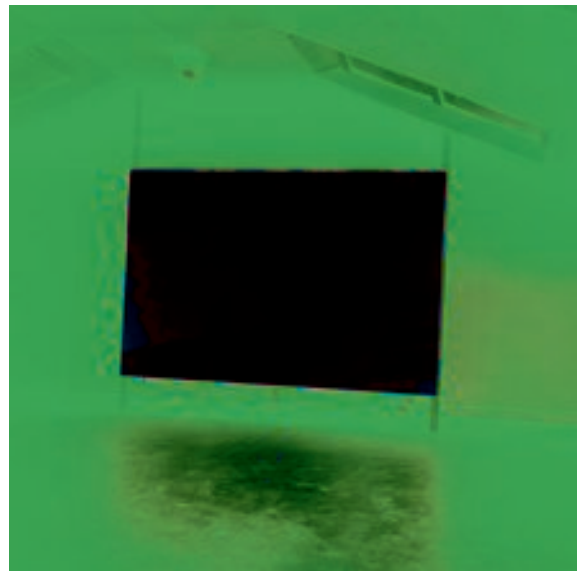
"Meet me in Stockholm" Janet Burchill, Jennifer McCamley

"Meet me in Stockholm" Fredrik Ramsten

"Meet me in Stockholm" Ad de Jong, David Lindberg, Niels Staal

"Meet me in Stockholm" L. J. Svensson

Who Does the World Think It Is? januari 1996
Konstakuten visade utställning med arbeten av
10 svenska konstnärer på Kaapelin Galleria i
Helsingfors.

Meet Me in Stockholm, maj 1996
Sju installationer visades i de tomma ateljerna på Roslags-
tulls sjukhus gjorda av 10 holländska, australiska och sven-
ska konstnärer.

För dom fyra konstnärerna var Konstakuten förutom en utställningsplats dom drev även en viktig plattform för deras individuella konstnärskap och deras nätverksbyggande med andra konstnärer, gallerier och institutioner. Konstakuten skapade möjligheter till samarbete och utbyte med andra konstnärer runt om i världen. Exempel på några sådana samarbeten och utbyten är "Who Does the World Think it is" på Kabelfabriken i Helsingfors och "The Bermuda Triangle" på Proposition Gallery i Belfast. I dessa projekt märks ett allt tydligare engagemang och intresse för det curatoriska arbetet. "Shaking Patterns" curerad av Árni Gudmundsson på W139 i Amsterdam 1995 och performanceprojektet "Marx vs Marx" formulerat av Per Hüttner står särskilt ut i mitt minne. "Shaking Patterns" presenterade verk av 20 holländska och 20 svenska konstnärer upphängda, placerade och integrerade i en enorm gulmålad trästruktur skapad av Árni Gudmundsson. "Marx vs Marx", ett samarbete mellan Anna Brag, Thomas Elovsson, Árni Gudmundsson och Per Hüttner, var ett kortspel som spelades av dom fyra deltagande konstnärerna, där varje konstnär hade skapat en färg som kom att representera dennes konstnärliga identitet. Kortspelet baserades på poker men reglerna för spelet debatterades och diskuterades konstant. "Marx vs Marx" utfördes på Galleri Fischersund i Reykjavik, Rikardinkatu Kirjastu i Helsingfors och Zoo lounge i Oslo.

Konstakutens intresse för nätverkande och nätverksbyggande stegras alltmer. Kanske som ett resultat av den ökade tillgången och utbyggnaden av ny informationsteknologi. "The Bible of Networking" – ett utställningsprojekt initierat av Thomas Elovsson för Konstakutens tvåårs jubileum belyser detta intresse väl. Tanken var att samla alla konstnärer som Konstakuten kommit i kontakt med under sina första två verksamhetsår och be dom att i sin tur bjuda in vänner och kollegor att fira Konstakutens tvåårsjubileum genom att delta i en gemensam teckningsutställning. Samtliga deltagare ombads skicka in en teckning i A4-format. Sammanlagt deltog ca 140 konstnärer från 25 länder i utställningen. Utställningen reste efter visningen på Konstakuten vidare till Sali Gia i London och därefter till P-House i Tokyo. Vid varje anhalt och utställningstillfälle anslöt fler konstnärer, vilket gjorde att utställningen konstant förändrades och utökades.

Utställningsverksamheten på Konstakuten påverkas åren 1996–1997 även av det faktum att Per Hüttner är bosatt i London. De influenser och kontakter han skapar i London avspeglar sig tydligt i Konstakutens utställningsprogram dessa år. Här kan nämnas utställningen "Semi-detached" av Gavin Wade och Nigel Prince, "Wonderworlds" en utställning med fyra brittiska konstnärer curerad av Clifton Steinberg samt en utställning med Klega, Soraya Smithson och Eduardo di Farnecio.

Marx vs. Marx - an Exchange Activity, december 1996
En performance gjord i samarbete mellan konstnärerna Anna Brag, Thomas Elovsson, Árni Gudmundsson och Per Hüttner som utfördes på Zoo Lounge i Oslo, på Galleri Fischersund i Reykjavik och på Rikardinkadun kirjasu i Helsingfors.

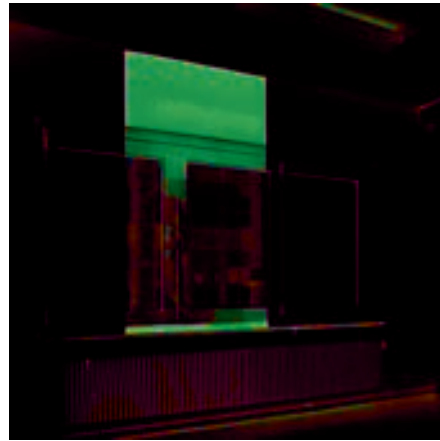
1997

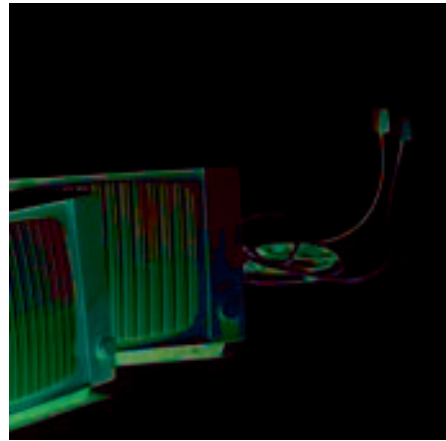
Konstakuten Video, april 1997
Konstakuten Video föds och dess första video Urban Albatross av Per Hüttner visas på Video 97 på Fylkingen i Stockholm. Videon visas senare på Media Festival i Osnabrück i Tyskland och på Muu Media Festival på Kiasma i Helsingfors.

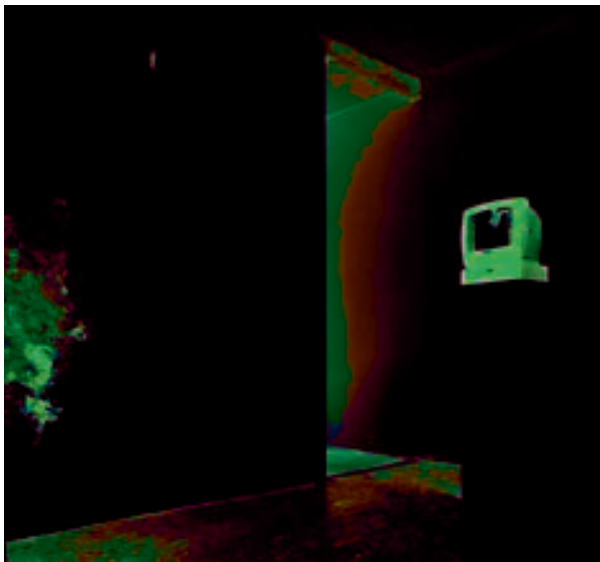
Semi-detached, Gavin Wade

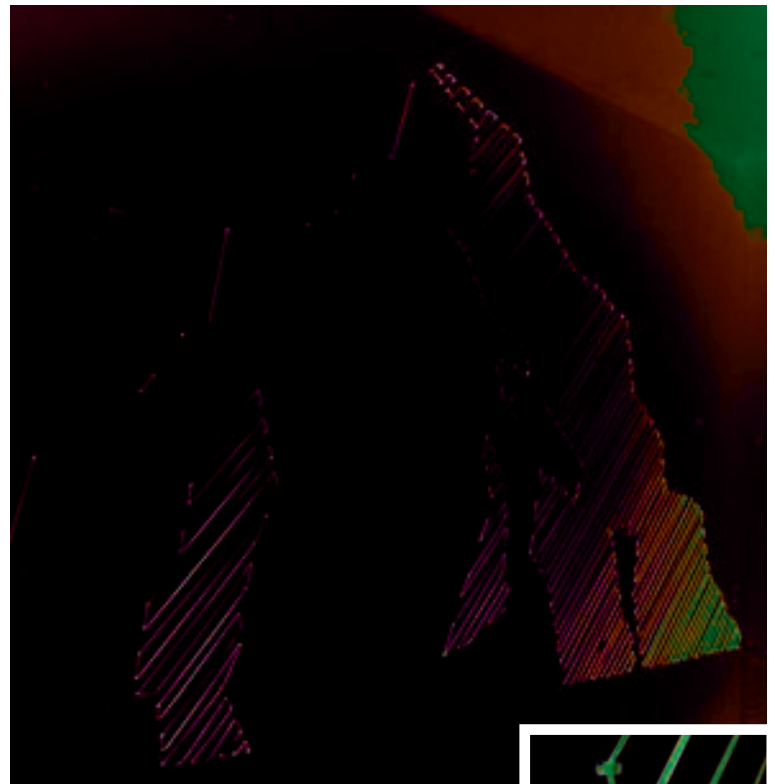
Wonderwords, curator: Clifton Steinberg

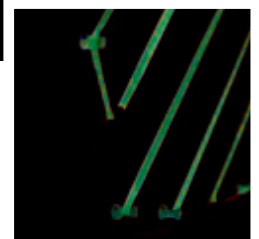
Wonderwords, curator: Clifton Steinberg

Eduardo Difarnecio, maj 1997
Konstakuten visar sin första utställning i de nya lokalerna på Nackagatan. Separatutställning med den colombiansk-amerikanska konstnären Eduardo Difarnecio som visade processbaserade teckningar och videoverk.

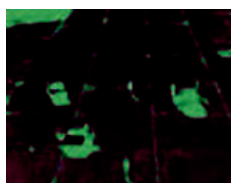

Klega och Soraya Smithson, november 1997
I samarbete med SUB BAU i Göteborg visas en utställning med den tyska konstnären Klega och den brittiska konstnären Soraya Smithson.

Klega

**KONSTAKUTEN FLYTTAR
TILL NACKAGATAN!**

Intalinka, augusti 1997
Konstakuten co-producerar ett internationellt plats-specifikt projekt i Estland som senare visas på Chapman Gallery i Manchester.

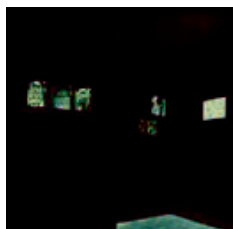
De många influenser, kontakter och samarbeten som Konstakuten genererar under dessa år leder 1998 till att Per Hüttner tillsammans med Konstakuten tar initiativ till att genomföra ett stormöte/seminarium för konstnärsdrivna verksamheter i Europa. Mötet får namnet FESARS – First European Seminar for Artist Run Spaces och hålls 21–23 maj 1999 i Konstnärshuset på Smålandsgatan i Stockholm. Samma år ansluter jag, Sofie Sweger, mig till Konstakuten för att arbeta med FESARS-projektet. Jag är intresserad av det nätverks- och plattformbyggnad som den nya informationsteknologin möjliggör samt inspirerad av den "alternativa" kultur och dom möjligheter som den konstnärsdrivna verksamheten i Europa genererar. Jag har 1997 avslutat en Master-examen i konstantropologi från UCL i London och är socialantropolog.

Förberedelserna för FESARS-seminariet pågår under hela 1998. Tanken bakom seminariet var enkel men ändå revolutionerande. Det handlade om att skapa ett tillfälle för representanter för konstnärsdrivna utställningsverksamheter i Europa att träffas, för att få möjlighet att presentera sina verksamheter för varandra och utbyta erfarenheter och för att i förlängningen bygga ett gemensamt nätverk. Bakgrunden till Konstakutens önskan att skapa denna möjlighet var upplevelsen att det saknades tillfällen för konstnärer som drev egna verksamheter att träffas som andra professionella yrkesgrupper. Dom konstnärsdrivna verksamheterna verkade ofta i periferin av sina

lokala sammanhang med små budgetar, vilket gjorde att möjligheten att träffa och nätverka med andra inom samma fält ofta var begränsade. Det revolutionerande med FESARS, var att det lyckades samla ett spirande nätverk av representanter från konstnärsdrivna verksamheter i Europa till ett första stormöte i Stockholm.

Arbetet med FESARS var i många avseenden ett nätverksarbete. Vid projektets början hade Konstakuten kontakt med ett 10-tal konstnärsdrivna verksamheter. Vid årets slut hade kontakt etablerats med 70 representanter från 31 konstnärsdrivna verksamheter från hela Europa. Vid det här laget hade nyheten om FESARS spritt sig och Konstakuten tvingades att säga nej till många som anmälde sitt intresse att delta. Att sammanställa FESARS var även ett stort administrativt arbete som kom att bli Konstakutens största och mest kostnadskrävande projekt. För att lyckas genomföra projektet var det nödvändigt att samla in tillräckligt med pengar för att som minimum täcka kostnader för resa och uppehälle för samtliga inbjudna deltagare, samt för att kunna bjuda in intressanta föreläsare. Arbetet handlade således till stor del om att skriva ansökningar och bedriva lobbyverksamhet till stöd för projektet. FESARS genomfördes slutligen med stöd av IASPIS, Kulturrådet, SI, NKKK, Nordisk kulturfond, Arts Council of England, British Council och Canada Council.

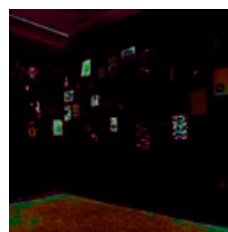
Eftersom huvudsyftet med seminariet var att skapa ett tillfälle för inbjudna representanter att mötas och utbyta erfarenheter beslutades att seminariet skulle vara stängt för allmänheten, med undantag för ett urval särskilt inbjudna. Detta fokus var viktigt då ett mer offentligt sammanhang lätt kunde skifta fokus från en kommunikation kollegor emellan till att "sälja in" verksamheten eller konstnärskapet till deltagande

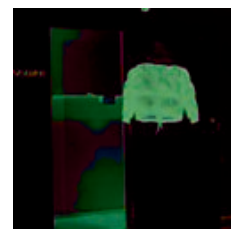
Transatlantic, december 1997
Utställning producerad i samarbete med, och även visad på Incubator i London och Case i Haarlem i Holland. Curerad av Eduardo Difarnecio med konstnärer från London och New York, såsom Fred Tomaselli och Nicole Eisenman. Med anledning av utställningen NMP International i Tokyo producerades en särskild websida.

Studio Ex, december 1997
Konstakuten producerade en utställning på Studio Ex i Malmö med teckningar, projektioner, skulpturer och foto gjorda av svenska konstnären Åsa Andersson och skotska konstnären Dave Allen.

The Bible of Networking (part 1), februari 1998
Konstakuten presenterade den första versionen av utställningen som innehöll arbeten med över 140 lokala och internationella konstnärer.

Royalton U,S,I, april 1998
Utställning med de två holländska konstnärerna Kalebe de Groot och Joris Brouwers. Installation bestående av skulptur, foto och datorgenererade bilder.

1998

curatorer och institutioner. Seminariet hölls över två dagar i Konstnärsklubbens lokaler i Konstnärshuset på Smålandsgatan i Stockholm. Det strukturerades runt fyra huvudteman; Presentationer, Ekonomi, Historia och Framtid. Under tema "Presentationer" bjöds samtliga deltagare (se deltagarlista sid. 22) in att göra en 10 minuter lång presentation av sin verksamhet med hjälp av video, diabilder och annan dokumentation.

Under tema "Ekonomi" bjöds Ruri från NKKK och Tim Eastop och Eileen Daly från Arts Council of England in för att berätta om sitt arbete och sina respektive kulturinstitutioners syn på konstnärsdriven verksamhet. Två privata kulturinitiativ som arbetade med sponsring från näringslivet bjöds också in som motpol till kulturinstitutionerna för att berätta om sitt arbete. Thomas Adlercreutz från Artspace Arlanda och Bill Rubino från The Life Foundation.

Under tema "Historia" presenterade Jesus Pedro Lorente från Univesity of Zaragoza i Spanien en historisk tillbakablick över konstnärsdriven verksamhet i Europa på 1800 och 1900-talet. David Wilson från "Museum of Jurassic Technology" i Los Angeles berättade om sitt mycket speciella museum och dess unika samlingar. Reid Sheir från Or Gallery i Vancouver delade med sig av sina erfarenheter som curator för detta väletablerade konstnärsdrivna galleri med lång erfarenhet av internationellt samarbete och nätverksbyggande.

Under tema "Framtid" berättade Jean-Paul Felley och Olivier Kaeser från Attitudes i Geneve om sina erfarenheter av att ha organiserat ett seminarium liknande FESARS i Genève 1998. Micz Flor från Public Netbase i Wien var inbjuden att föreläsa om sitt arbete och sin erfarenhet av nya media i förhållande till nätverksbyggande och konstnärsdriven verksamhet men valde istället att iscensätta en provokativ aktion där han bad alla kvinnor att lämna Konstnärsklubbens sal som villkor för att hålla sitt anförande. Han ville med sin aktion uppmärksamma det faktum att Konstnärsklubben, i vars lokaler vi vistades, enbart antar män som medlemmar.

Ruri

Tim Eastop

Eileen Daly

Thomas Adlercreutz

Bill Rubino

David Wilson

Jesus Pedro Lorente

Reid Sheir

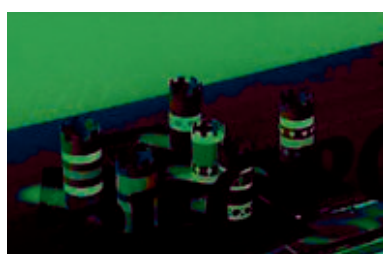
Jean-Paul Felley

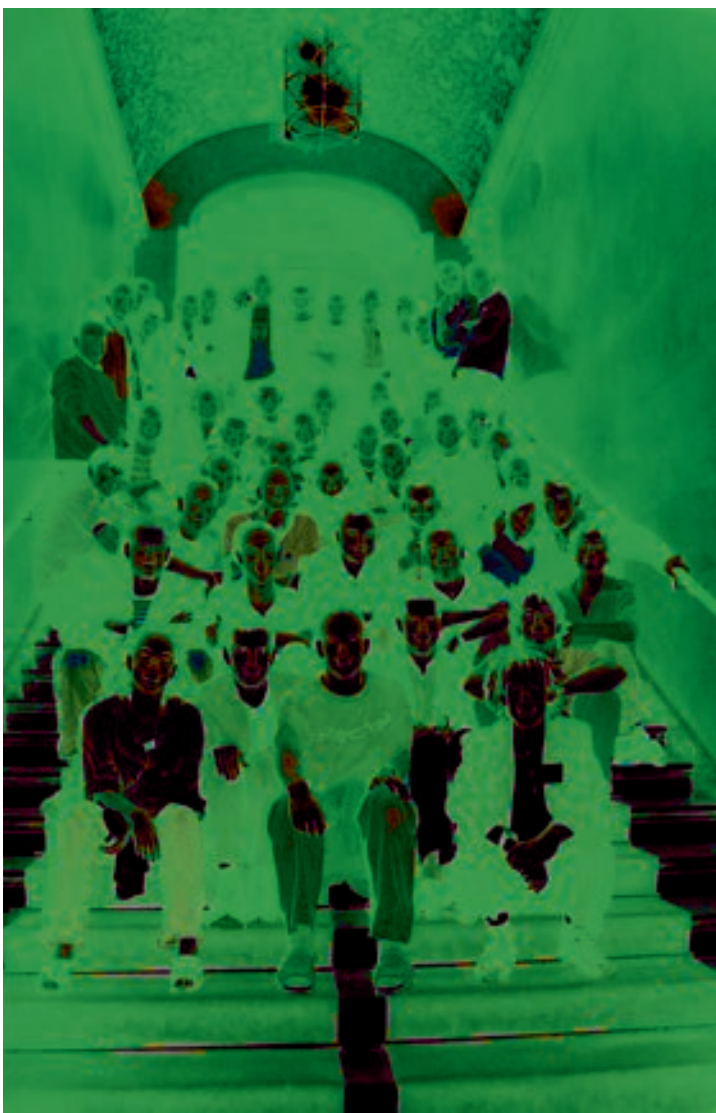
Olivier Kaeser

Micz Flor

The Bermuda Triangle (part 1), juni 1998
Thomas Elovsson och Anna Brag visade arbeten på Proposition Gallery i Belfast som en del av The Bermuda Triangel, en utställning i utbyte mellan Konstakuten, Proposition och Unit i London.

FESARS gruppbild alla deltagare

Förutom seminarieprogrammet på Konstnärshuset innehöll FESARS ett digert socialt program som innefattade en "Dokumentationsutställning" på Konstakuten, ett program med nordisk videokonst sammansatt av Cristian Rieloff och Mats Bergsmeden, livemusik med Goran Kajfes och Regis samt bokrelease av Locus + med konstnären Anya Gallacio på restaurang Två Plan. Programmet inleddes med gemensam middag för alla deltagare följt av vernissage och fest på Konstakuten. Árni Gudmundsson hade formulerat idén till en utställning med dokumentation av konstnärers arbete. Genom allmänt upprop och utskick bjöd Konstakuten in alla konstnärer vi kände att med anledning av FESARS skicka in dokumentation av sitt arbete i en A4 pärm till en utställning på Konstakuten. Ett 100-tal konstnärer deltog. Utställningen erbjöd FESARS-deltagarna en möjlighet att ta del av ett stort antal svenska och nordiska konstnärers arbete, samt en möjlighet för dom deltagande konstnärerna att knyta kontakt med dom tillresta. Utställningen lyckades över förväntan med sin föresats och ledde till att en mängd utbyten och samarbeten genomfördes. Det ledde även till att ett permanent arkiv med dokumentation av konstnärers arbete grundades på Konstakuten under namnet Konstbanken. Våren 2000 ställde Konstakuten ut Konstbanken på Stockholm Art Fair.

Annika Drougge, Soc & Kai Rennes, galleri 54

Jürgen Bock, Maumaus & Jos van der Pol, Duende

Cristian Rieloff, Konstakuten

Mieç Flor, Public Netbase & Anne Ryan, Cubitt

Anders Olofsson, Konsten

Árni Gudmundsson, Konstakuten

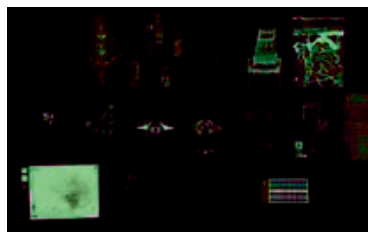
Bo Melin, Swe.De & Mikael Scherdin, Beeoff

FESARS-seminariet var en stor framgång som kom att bli tongivande i Konstakutens arbete och utveckling dom följande åren. Deltagarna enades vid seminariets slut om att bilda ett gemensamt nätverk för konstnärsdrivna verksamheter. Nätverket etablerades i första hand som en mailinglista med möjlighet till informationsutbyte mellan deltagarna samt som en plattform till vilken andra konstnärsdrivna verksamheter kunde ansluta sig. Grunden för nätverket hade redan skapats genom Konstakutens arbete med FESARS, bl.a. hade ett nyhetsblad där samtliga deltagare deltog med en kort presentation av sin verksamhet och målsättning redan tryckts.

Nyheten om FESARS och nätverket spred sig runt världen och resulterade i att Konstakuten blev inbjuden att delta och föreläsa om FESARS vid en rad internationella sammankomster och seminarier. Först ut var en inbjuden från Oreste- ett nätverk av italienska konstnärer om att delta i en sammankomst som Oreste anordnade på Venedig Biennalen i november 1999. Vid sammankomsten deltog även Attitudes från Genève som deltagit i FESARS i Stockholm och som nu arbetade med att sätta samman ett slags "gula sidorna" över konstnärsdrivna verksamheter, samt Grupo Provisional från Caracas i Venezuela. Grupo Provisional var i full färd med att förbereda ett internationellt möte för konstnärsdrivna verksamheter i Caracas år 2000. Attitudes, Oreste och Konstakuten inbjöds att delta i detta arbete genom att sätta samman en lista med rekommenderade deltagare från Europa. Samtidigt diskuterade Attitudes, Oreste och Konstakuten möjligheten att gå samman i ett gemensamt projekt med att förena sina respektive nätverk till ett gemensamt internationellt nätverk och plattform för konstnärsdrivna verksamheter. Projektet diskuterades via e-post för att åter aktualiseras vid en senare sammankomst år 2000 vid Royal College of Art i London

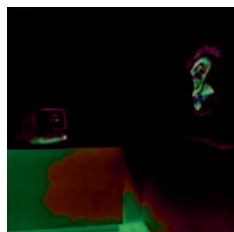
i samband med slututställningen "Democracy", anordnad av årets avgående curatorstudenter. Oreste hade som en del av utställningen bjudits in att anordna en sammankomst. Oreste bjöd in ett urval konstnärsdrivna verksamheter och projekt från London, samt Konstakuten och Attitudes från Genève att berätta om sina projekt och verksamheter. Tanken var att i förlängningen undersöka idén om ett gemensamt nätverk med London-verksamheterna. Intressant nog kändes London-verksamheterna relativt ointresserade av att ingå i ett gemensamt internationellt nätverk. Kanske hängde detta samman med Londons centralt etablerade position i det samtida konstlivet och en åtföljande känsla av självtillräcklighet som resultat av detta.

I Stockholm hade Konstakuten efter FESARS fått möjlighet att expandera sin verksamhet. En större lokal hade blivit ledig på plan 1 på Nackagatan, och ett projektbidrag för att utveckla kontakterna som etablerats genom FESARS hade beviljats av stiftelsen Framtidens Kultur. Sommaren 1999 ägnades åt att bygga om den nya lokalen till ett stort utställningsrum och ett kontor. Konstakuten behöll även sitt tidigare utställningsrum på plan 2 och omvandlade det till ett projektrum med namnet "Intensiven". Projektbidraget från Framtidens Kultur möjliggjorde även att ett arvode för första gången kunde betalas för en person att arbeta deltid med Konstakuten. Detta arvode uppbar Sofie Sweger under 1999–2001 för sitt arbete med att bygga upp och samordna Konstakutens administration och publika verksamhet.

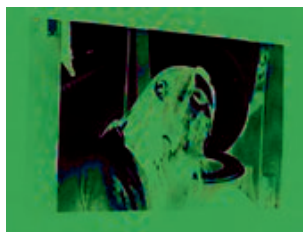
The Bible of Networking (part 2), augusti 1998

Konstakuten presenterade en utökad version av utställningen på Sali Gia Gallery i London. Utställningen turnerade senare till vidare till Tokyo och Seoul där fler konstnärer tillkom.

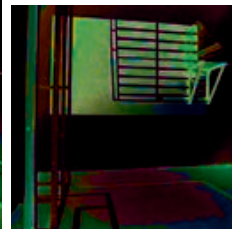
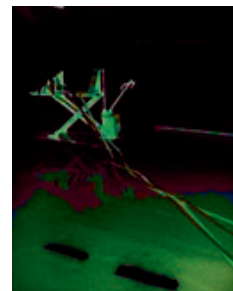
The Bermuda Triangle (part 2), september 1998

Utställning med video och dataverk gjorda av Neil Zakiewicz och Stuart Croft från Unit i London.

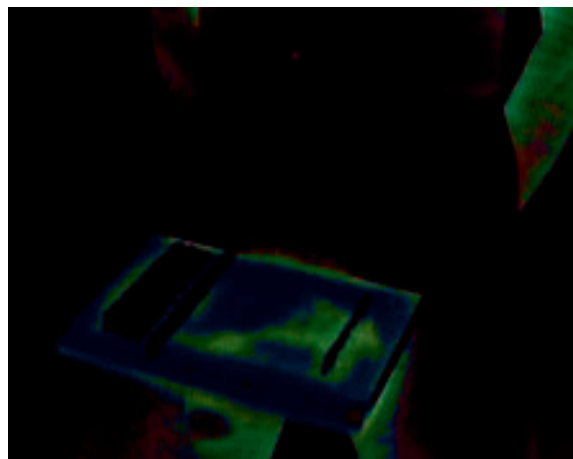
Semi-Detached, oktober 1998

Londonbaserade konstnärerna Gavin Wade och Nigel Prince visade utställning med både egna och kollektivt gjorda arbeten rörande konsumtionsområdet.

Hösten 1999 öppnade det nya Konstakuten med en utställning av Per Hüttner "Knowledge and the Corporeal" och en installation; "Fotboll" av Ann Rosén på Intensiven.

Om perioden fram till FESARS karakteriserats av en verksamhet präglad av Konstakutarnas egna individuella konstnärskap kom perioden efter FESARS att karakteriseras av en satsning på en mer publik verksamhet och en utveckling av Konstakutens organisationsstruktur. Detta möjliggjordes bl.a. genom uppbyggnad av ett kontor med fungerande administrativa rutiner där formgivning och lansering av en ny grafisk profil med trycksaker, logotyp, och webbplats ingick som en viktig del. Konstakutens nya webbplats samlade all dokumentation från Konstakutens tidigare projekt och utställningar och fungerade som ett viktigt publiceringsverktyg i Konstakutens verksamhet och som en plattform för det nybildade FESARS-nätverket.

"Knowledge and the Corporeal" av Per Hüttner

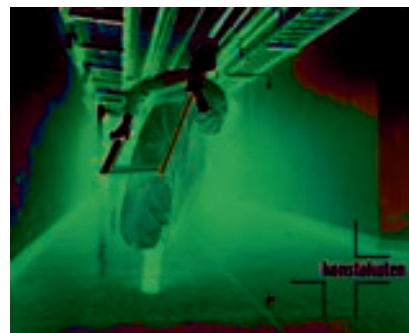
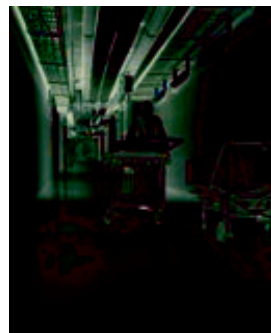
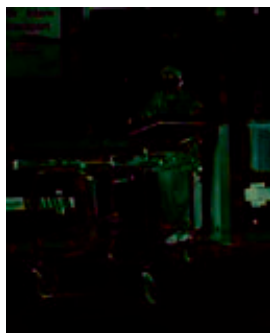
"Fotboll" av Ann Rosén

16

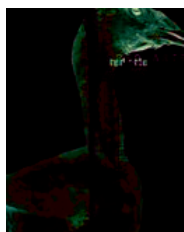
Per Hüttner, Árni Gudmundsson, Cristian Rieloff och Sofie Sweger ansvarade gemensamt för det utställnings- och projektprogram som drevs på Konstakuten. Utställningsverksamheten kom under 1999–2001 att bli alltmer mångfacetterad och spänna över allt fler områden. Detta skapade en oerhört dyna-

...about language and love...., november 1998
Separatutställning med finska konstnären Päivi Björkenheim bestående av videoinstallation baserad på Shakespears sonnetter och objekt gjorda av hår.

ny grafisk profil av Sofie Sweger. Foto: Fredrik Sweger

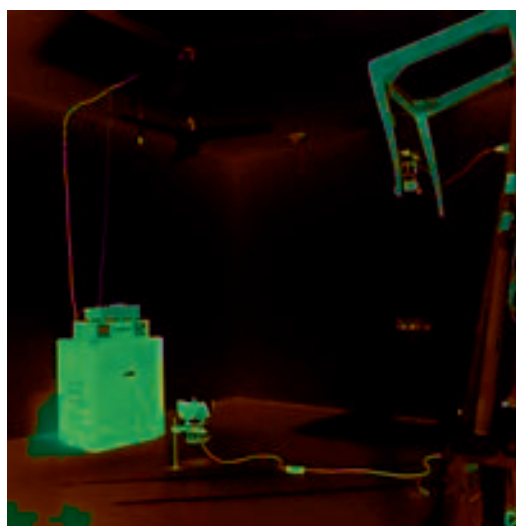
RedArte seminar, november 1998
Árni Gudmundsson, Cristian Rieloff och Per Hüttner visade arbeten på Purgatori i Valencia i Spanien. Per och Christian presenterar Konstakuten på RedArte seminariet organiserat av Purgatori.

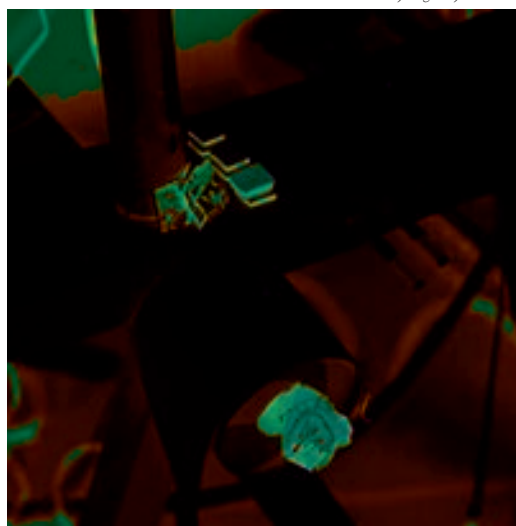
Art Capsule - Göteborgspaviljongen, december 1998
Grupputställning med 17 konstnärer och musiker med anknytning till Göteborg. Bland andra Annika von Hausswolff, Ernst Billgren, Jan Håfström, Ann-Sofi Sidén och CM von Hauswolff

misk, utvecklande och inspirerande tid. Som grupp turades vi om med att genomdriva individuella förslag och idéer som sedan genomfördes i gemensam anda utan slutlig åtskillnad. Vi fungerade som bollplank och stöd för varandra. Inom denna ram fanns stor generositet, solidaritet och gemenskap.

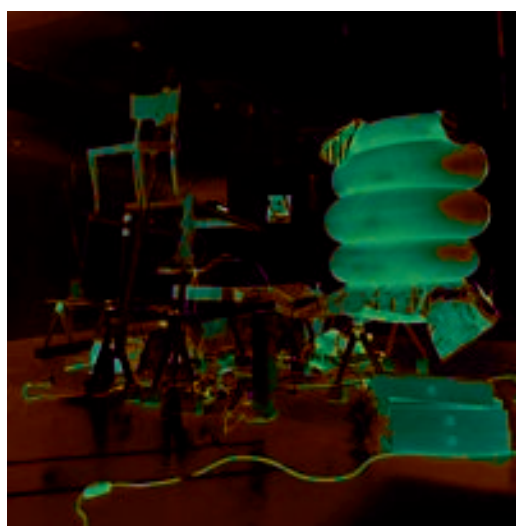
Projektbidraget från stiftelsen Framtidens Kultur som var avsett att utveckla kontakterna och utbytet som skapats genom FESARS möjliggjorde bl.a. ett utbyte och samarbete med Or Gallery i Vancouver i ett projekt kallat "Curatorial Mutiny". "Curatorial Mutiny" var en utställningsidé av Per Hüttner som gick ut på att bjuda in en konstellation konstnärer till en aktiv roll i det curatoriska arbetet med en gemensam utställning. I samarbetet med Or Gallery ombads Reid Sheir att föreslå två kanadensiska konstnärer till en utställning på Konstakuten där Konstakuten föreslog den tredje konstnären. Reid föreslog Geoffrey Farmer och Brian Jungen. Utifrån dessa två konstnärer bjöd Konstakuten in Hans Jörgen Johansen. Konstnärerna uppmanades att ta kontakt med varandra för att diskutera idéer till en gemensam utställning. Hans Jörgen föreslog ett eget befintligt verk som han presenterade för Brian och Geoffrey. Verket bestod av en blankpolerad takfläkt, mikrofon, förstärkare samt ett blankpolerat 6-pack med burkar. Hans Jörgen berättade för Geoffrey och Brian att filmen "Apocalypse Now" hade varit en viktig influens för honom i hans verk, särskilt med avseende på takfläkten som ihop med mikrofonen och förstärkaren kunde höras simulera ljudet från en helikopter. Geoffrey och Brian tog fasta på "Apocalypse Now" som influens i Hans-Jörgens verk och valde utifrån den att skapa ett gemensamt verk på plats. Dom skapade en konstruktion liknande en flotte, byggd av upphittat material som refererade till "färden uppför floden". Deras installation integrerades så med det rytmiska ljudet från Hans-Jörgens "helikopterblad".

Curatorial Mutiny part 2. "På samma Våglängd"
Hans Jörgen Johansen

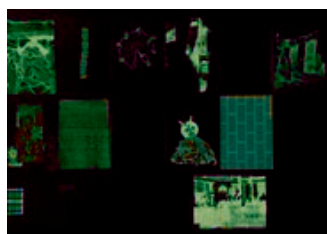

Curatorial Mutiny part 2. "På samma Våglängd"
Geoffrey Farmer och Brian Jungen

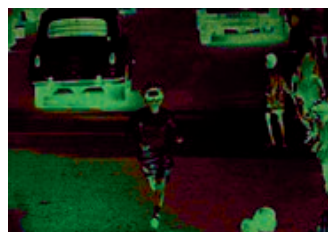

Curatorial Mutiny part 2. "På samma Våglängd"
Geoffrey Farmer och Brian Jungen

1999

The Bible of Networking, februari 1999
Utställningen visades på P-House Gallery i Ebisu i Japan.

Club Europa

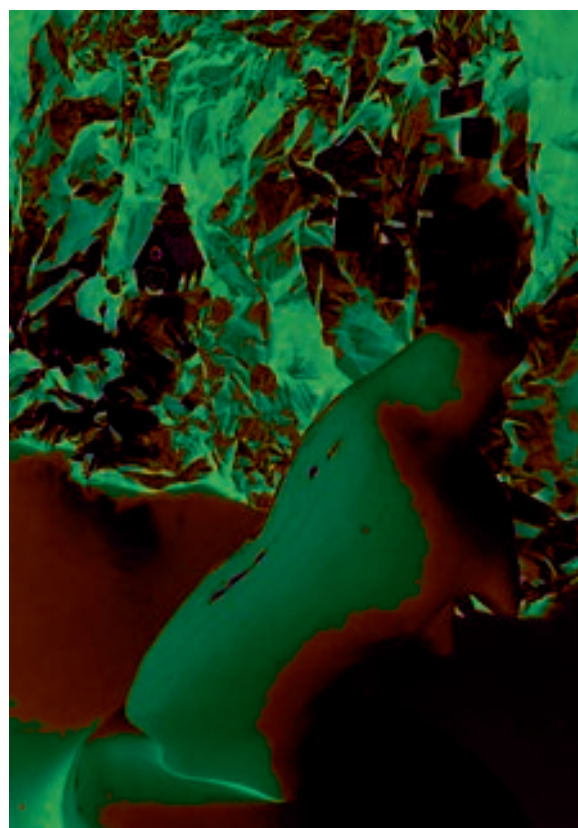
The Bermuda Triangle (part 3) februari 1999

Den tredje och sista delen av utbytesprojektet mellan Konstakuten, Proposition Gallery och Unit. Utställningen kallad Club Europa visades på The Nunnery i London. Per Hüttner och Arni Gudmundsson visade arbeten tillsammans med konstnärer från Tyskland och Nordirland.

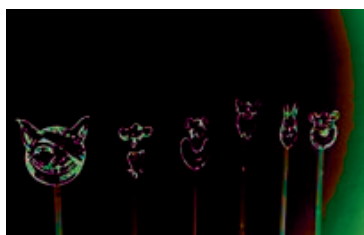

"Cave" Curerad av Goshka Macuga

"Cave" Curerad av Goshka Macuga

Organic Chauvinism, mars 1999
En gruppställning presenterad av konstnärerna från Konstakuten på Purgatori i Valencia i Spanien.

Per Teljer, mars 1999
En videokväll på Konstakuten.

Daniel Westlund, april 1999
Utställning med datogenererade arbeten.

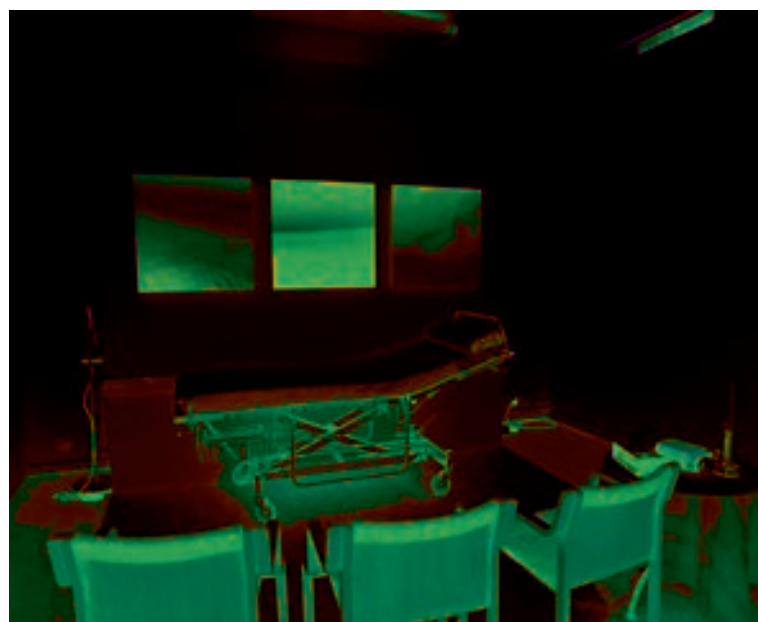
Utställningsprogrammet på Konstakuten kännetecknades av kort tidsplanering och ett dynamiskt förhållningssätt till förslag, möjligheter och idéer. Det gick nästan alltid att skapa en lucka eller ändra om i programmet om något intressant uppenbarade sig. Konstakutens utställning med den bosniska konstnären Nebojsa Seric Soba, som knöt an till Moderna Museets storsatsning "After the Wall" 1999 är ett sådant exempel. Utställningen var ett samarbete med Galleri Mors Mössa i Göteborg där den först visades. Eftersom Soba deltog i "After the Wall" och skulle komma till Stockholm i samband med detta var det ett ypperligt tillfälle att samtidigt få möjlighet att visa hans utställning "The Quest for Identity" på Konstakuten och bjuda in de många deltagarna i "After the Wall" på vernissage och bar på Konstakuten.

Utställningsprogrammet formades även av de många möten och resor som verksamheten möjliggjorde. Utställningen "Cave" av Goshka Macuga är ett sådant exempel. När Konstakuten var i London för att delta i seminariet på Royal College, ordnade Konstakuten samtidigt ett möte med konstnären Klega för att få tips på konstnärer till galleriet. Klega drev ett galleri i sin "Council flat" i södra London som hette Sali Gia och hade därigenom kontakt med en hel del intressanta konstnärer. Kontakten med Klega var etablerad sedan tidigare då han 1997 ställt ut på Konstakuten. Vid mötet med Klega deltog konstnären Goshka Macuga som visade bilder på ett verk kallat "Cave" som hon tidigare det året genomfört på Sali Gia. Idén till "Cave" byggde på att skapa en struktur – en grotta till vilken Goshka bjöd in andra konstnärer att visa ett verk i. I samarbete med Goshka bjöd Konstakuten in ett urval svenska konstnärer att delta och bli medskapare i hennes verk "Cave". Deltagande konstnärer var: Roger Andersson, Magnus Bærtås, Carin Ellberg, Thomas Elovsson, Ulrika Friberg, Peter Geschwind, Gustav Hellberg, Petra Innanen, Bengt-Olof Johansson, Arijana Kajfes, Matti Kallioinen, Johanna Karlsson, Klara Kristalova, Torbjörn Limé, Anna-Lena Lundmark, Lena Malm, Ebba Matz, Cecilia Parsberg, Ola Pehrson, Henrik Rylander, Andreas Roth, Hreinn Stephensen, Daniel Westlund, Anders Widoff och Sophie Ödmann.

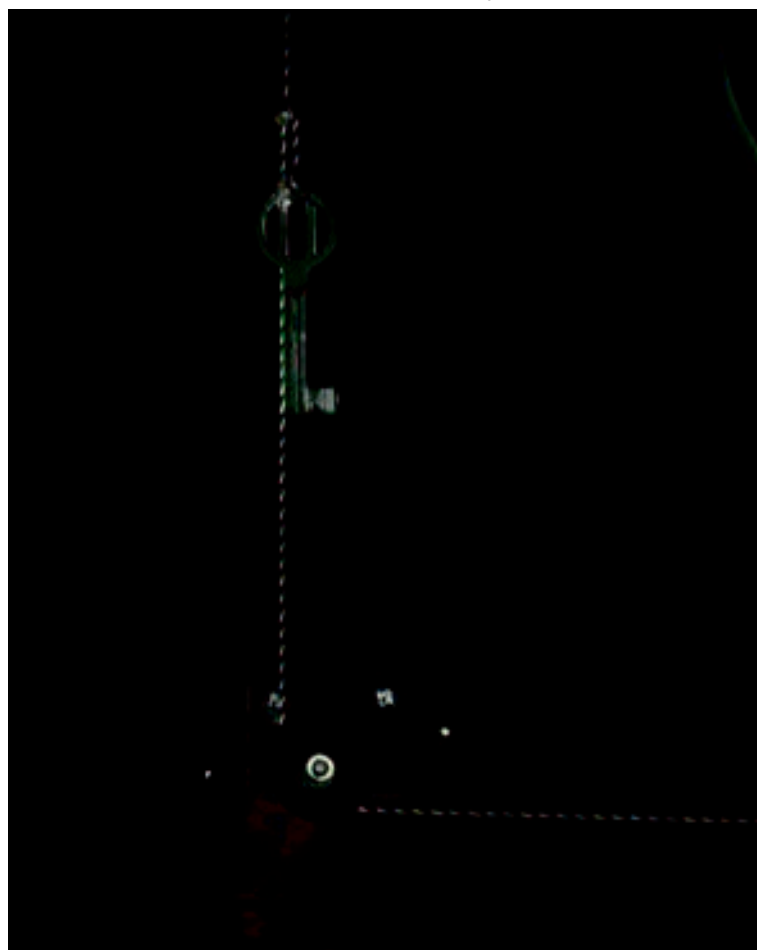
Om utställningsprogrammet på plan 1 karakteriserades av ett internationellt utbyte var verksamheten i Konstakutens projektrum Intensiven betydligt mer lokalt förankrad. Intensiven fungerade som en öppen plattform för konstnärer som önskade pröva nya idéer, installationer och projekt i en stödjande miljö. Det var med stort mod och generositet som dessa projekt på Intensiven genomfördes. Jag minns Neil Goldsteins installation "Anhöriga rummet" och Karin Perssons "Gömma Nyckel".

Stockholms Landsting hade köpt in en serie fotografiska verk av Neil Goldstein till sitt "Anhöriga Rum" på akuten på ett av de stora sjukhusen i Stockholm. "Anhöriga Rummet" var den plats på akuten dit man som anhörig eller vän kom för att ta ett sista farväl av någon närstående som gått bort. Verken som Landstinget köpt in av Neil Goldstein var färgfotografier tagna av himlen från flygplan under Neils många resor över Atlanten. Det var vid installationen av dessa inköpta verk i "Anhöriga Rummet" på sjukhuset som Neil för första gången kom i kontakt med detta rum. Ett rum han blev så berörd av att han valde att lyfta ut det ur sin mycket specifika kontext för att återskapa det i minsta detalj i en installation på Intensiven.

Karin Persson skapade med sin installation "Gömma Nyckel" ett skeende och en förhöjd uppmärksamhet som naglade fast betraktaren i nuet och i rummet. I ett ombyggt nyckelskåp hade hon placerat en motor som drev en tunn lina i en mekanisk bana som följde rummets alla hörn och vinklar. Fastknuten vid linan färdades en ensam nyckel. Med spänd uppmärksamhet kunde man följa nyckelns vingliga färd runt banan i rummet.

"Anhöriga Rummet" av Neil Goldstein

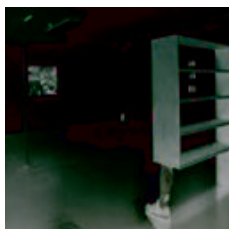
"Gömma nyckel" av Karin Persson

FESARS, First European Seminar of Artist Run Spaces, maj 1999

Konstakuten inviterade 30 konstnärdrivna platser från Europa att delta i ett helgseminarium på Konstnärshuset i Stockholm. Bilder, sid. 13-14

Exhibition of Artists Documentation, maj 1999

Med anledning av FESARS arrangerade Konstakuten en utställning med dokumentationer från över 100 svenska och nordiska konstnärer i lokalen på Nackagatan.

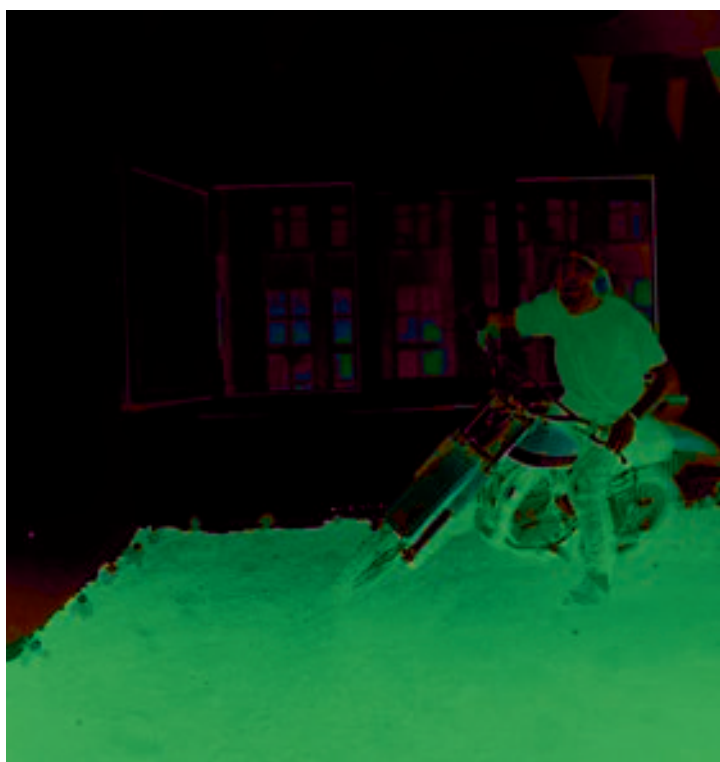
Knowledge & the Corporeal, september 1999

Per Hüttners första soloutställning på sju år i Stockholm behandlade relationen mellan intellektuell vetenskap och kroppslig förnimmelse. Installation bestående av foto, skulptur och videon Intellectual Workout.

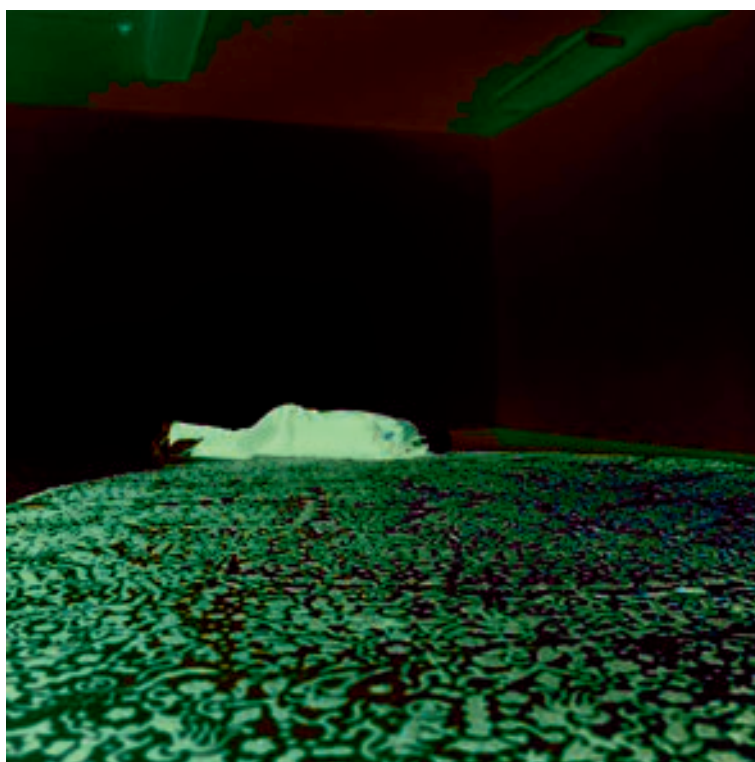

The Quest for Identity, oktober 1999

En serie fotografier av den bosniska konstnären Nebojsa Seric-Soba. Utställningen var ett samarbete med Galleri Mors Mössa i Göteborg.

“Bultaco 2000” Mats Bergsmeden & Arne Widman

“The Tenth Journey” Kurt Johannesen

Vernissagerna på Konstakuten och Intensiven samordnades alltid i möjligaste mån. Det hjälpte till att dra en intresserad publik och skapa möten mellan besökande och lokala konstnärer. Vid alla Konstakutens vernissager ordnades bar och fest. En bra ljudanläggning var en tidig investering i verksamheten, samt att bjuda in intressanta DJ:s att spela. Festen pågick ofta långt in på småtimmarna. Vernissage på Konstakuten var alltid fredag 18-21, därefter “Bar till sent”. Alla var välkomna. Under sin mest uppmärksammade tid kunde man ibland i korta magiska ögonblick se spontana samtal och möten uppstå mellan personer annars väl åtskilda av sina positioner i konstvärldens välbevakade gränsposteringar. Detta kändes alltid som en seger.

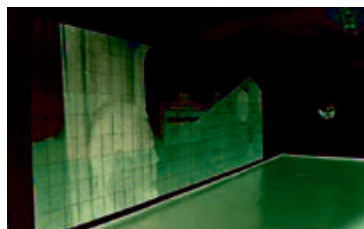
Konstakutens femårs-jubileum år 2000 firades med en internationell performedag som slog publikrekord. Ilya Sin och Vishnirov från Minsk i Vitryssland framförde “The Cult of Personality” – en dramatisk

performance som gav inblick i en annan tradition. Mats Bergsmeden och Arne Widman genomförde “Bultaco 2000” – en motorcross performance i Konstakutens projektrum som jag sent kommer att glömma. Kurt Johannesen från Norge framförde “The Tenth Journey” – en poetisk, plågsam gestaltning av rörelse och transformering.

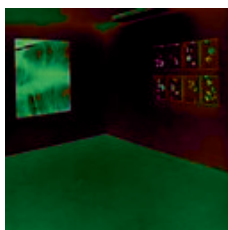
Den utökade utställnings- och projektverksamheten på Konstakuten åren 1999–2000 gör att Konstakuten blir alltmer involverad och aktiv i rådande kulturbidragspolitik. Den administrativa bördan krävde vid det här laget minst en heltidstjänst för att gå runt. År 2000 beviljas Konstakuten efter många möten och ansökningar ett verksamhetsstöd från Kulturrådet på 100 000 SEK om året samt 80 000 SEK i verksamhetsstöd från Stockholms kulturförvaltning. Detta var ett viktigt och välkommet steg i erkännandet av Konstakutens verksamhet från institutionellt håll.

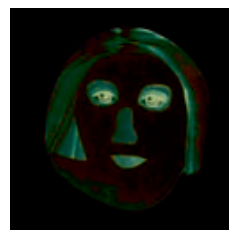
Jopa, november 1999
Ett konstprojekt med 18 elever från Valands konsthögskola i Göteborg.

The Reflective Surface, november 1999
Ett utbytesprojekt med Fotogalerie Wien i Österrike.

Photography from Austria: 6 Perspectives, december 1999
Fotoutställning med Susanne Gamauf, Maria Hahnenkamp, Michael Michlmayr, Klaus Pamminger, Dieter Huber och Robert Zahornicky.

2000 **Rieloff**, januari 2000
Installation med måleri av Christian Rieloff.

“The Cult of Personality”, Ilya Sin & Vishnirov

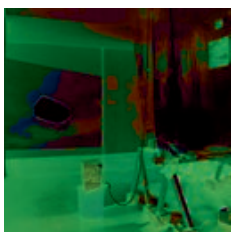
Hösten 2000 bjuder Konstakuten in Otilia Holmström som ny samarbetspartner. Otilia är nytexaminerad från Konstfack i Stockholm där hon varit med och initierat A5 – ett nätverk av nordiska konststudenter samt seminariet “Avoiding the System”, där Konstakuten deltagit som föreläsare. Vid det här laget har det blivit tydligt att det växande obetalda arbetet med Konstakuten börjat ta ut sin rätt trots alla fantastiska upplevelser som genereras. Personliga åtaganden och intressen gör slutligen att Per Hüttner, Árni Gudmundsson, Cristian Rieloff och Sofie Sweger 2001 beslutar att lämna över Konstakuten till en ny styrelse bestående av Otilia Holmström, Elin Strand, Malin Arnell och Henrik Andersson. Överlämnandet är en solidaritetshandling informerad av övertygelsen om vikten av självständiga eget formulerade organisationer och verksamheter för konstnärer. Erfarenhet hade visat oss att det låg mycket arbete bakom att bygga upp en sådan organisation och att det tog tid att

etablera kontakt, stöd och förtroende från bidragsgivare. Vi valde därför efter övervägande att lämna över Konstakuten till ett nytt gäng konstnärer med nya visioner och ny energi snarare än att lägga ner verksamheten. Förhoppningen var att Konstakuten på detta sätt skulle få möjlighet att fortsätta utvecklas som en viktig och självständig plattform för konstnärer. Samtidigt frigjorde vi de individuella intressen som vi hade utvecklat under arbetet med Konstakuten till att gå vidare med nya projekt. På detta sätt kunde Konstakuten bestå samtidigt som det genererade tre nya projekt.

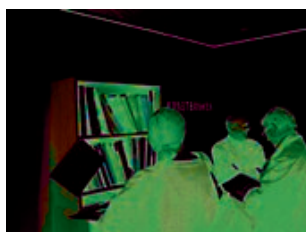
2002 startar Árni Gudmundsson och Cristian Rieloff tillsammans med Daniel Westlund ID:I galleri. ID:I drivs och ägs av 17 konstnärer som tillsammans delar på årshyran för en utställningslokal på Tjärhovsgatan 19 i Stockholm. Varje konstnär har en utställningsperiod på tre veckor en gång om året då de själva bestämmer och ansvarar för vad de vill göra. ID:ls kollektiva ägandestruktur gör galleriet oberoende av bidrag för sin verksamhet samtidigt som det skapar regelbundna utställningstillfällen för samtliga ägare. En strategi för oberoende och självständighet.

Per Hüttner satsar efter Konstakuten på att utveckla sitt eget konstnärskap och sin roll som curator i en rad uppmärksammade utställningsprojekt och publikationer.

Sofie Sweger bildar 2001 United Net-Works – en plattform, nätverk och arkiv för samtida konstnärer, konstnärdrivna verksamheter, curatorer och forskare. United Net-Works undersöker nya arbetsformer och organisationsstrukturer för ökad kommunikation, samarbete och utbyte inom sfären för samtida konst och kultur. United Net-Works blir FESARS-nätverket och Konstbankens nya hem. 2002–2004 drivs United Net-Works i samarbete med Lena Malm och Marianne Hultman. 2003–2005 genomförs projektet “United Net-Works on the Road 2003–2005” – en internationell turné med ett mobilt arkiv för konstnärer som fungerar som plattform, förmedling och mötesplats för presentationer, screenings och workshops.

Curatorial Mutiny Part 1: Mix With Me, mars 2000
Utställning med konstnärerna Per Broman (SWE), Lisa Prior (USA) och Lena Seraphin (FIN).

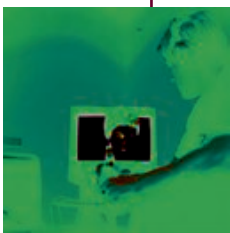
Sthlm Art Fair; Konstbanken, mars 2000
Konstakutens arkiv med nordiska konstnärer visades på Sthlm Art Fair 2000.

Curatorial Mutiny Part 2: På Samma Våglängd, maj 2000
Utställning med Geoffrey Farmer (CAN), Brian Jungen (CAN) och Hans-Jörgen Johansen (SWE). Se bilder sid. 17

PERFORMANCE AND VIDEO NIGHT @ KONSTAKUTEN, maj 2000
5-årsjubileum med video- och performancekväll. Kurt Johannessén (NO), Mats Bergsmeden (SWE), Arne Widman (SWE), Zmiter Vishnirov (RYS), Ilya Svirin (RYS), Serzh Minskevich (RYS), Rooney (UK) och Magnus Ewerth (SWE). Se bilder detta uppslag.

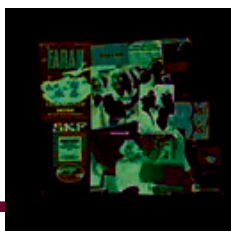
FESARS Deltagare

AV-Arkki, The Cable Factory, Helsingfors, Finland
 B5, Birmingham, England
 BBB, Toulouse, Frankrike
 Catalyst Arts, Belfast, Nordirland
 Cubitt, London, England
 Duende, Rotterdam, Holland
 Fotogalerie Wien, Wien, Österrike
 Frotté, Oslo, Norge
 Galleri 54, Göteborg, Sverige
 Konstakuten, Stockholm, Sverige
 Living Art Museum, Reykjavik, Island
 Locus+, Newcastle, England
 Maumaus, Lissabon, Portugal
 Moving Art Studio, Bryssel, Belgien
 Muu, Helsingfors, Finland
 Noass, Riga, Lettland
 Otto, Köpenhamn, Danmark
 Peripherie, Tübingen, Tyskland
 Prima Kunst e.V, Kiel, Tyskland
 Purgatori, Valencia, Spanien
 QQ Galeria, Krakow, Polen
 Raum für Kunst, Graz, Österrike
 Rhizom, Århus, Danmark
 SKUC Gallery, Ljubljana, Slovenien
 Spider Mouse Gallery, Moskva, Ryssland
 Sub Bau, Göteborg, Sverige
 Swe.De, Stockholm, Sverige
 The Pineapple Project Room, Malmö, Sverige
 Transmission Gallery, Glasgow, Skottland
 Unit, London, England
 Waygood, Newcastle, England

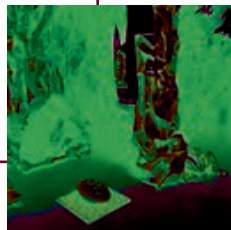

Social Mutiny, 9 september 2000

- en social och kulturell kväll med video, musik och liveart från Lettland, Thailand, UK, USA, Ryssland och Sverige på Backstage på Stadsteatern i Stockholm.

The Hidden II, september 2000
 Utställning med James Bates,
 Lenke Rothman och John Spiteri.

Cave, oktober 2000
 Ett utställnings- och curatorskoncept
 av konstnären Goshka Macuga

Kill Time Easy Space VIII, december 2000
 Utställning med Virgil Dejarv och David Krantz.

Med akuten i backspegeln

av Per Hüttner

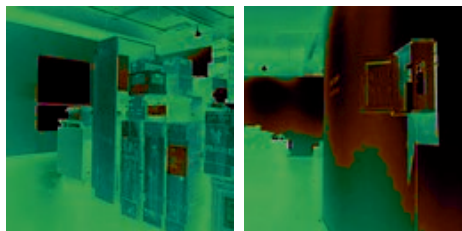
Vad har Konstakuten betytt för mig och vad är det viktigaste som skett under de sex år som jag tillsammans med mina kollegor startade och drev galleriet? Det är lite som att fråga vad som skulle ha hänt om jag inte försökte kyssa den där flickan? Eller vad hade hänt om jag hade vuxit upp med två föräldrar istället för en? Konstakuten och de erfarenheter som jag gjort under dessa år är centrala och otroligt viktiga både i mitt liv och mitt i konstnärskap. Där finner man grunderna till i stort sett allt som jag gör idag och som jag gjort under min snart tjugoföråriga karriär som konstnär.

Men innan jag går vidare är det viktigt att klarlägga hur konstscenen såg ut i Stockholm i maj 1995. För situationen var väldigt annorlunda då (och det känns märkligt nog mer som om det var tjuugoett år sedan än elva). Vi var några konstnärer som hade ateljéer på det gamla Roslagstullssjukhuset (därav namnet Konstakuten) och bestämde oss att öppna galleri. Vi tömde Thomas Elovssons ateljé och bjöd in två holländska konstnärer. Samma vecka som vi öppnade vår utställning slogs dörrarna för första gången upp till Färgfabriken och Michael Elmgreen ställde ut i Matts Leiderstams ateljé. Till vår stora glädje skrev den unga konstkritikern på Svenska Dagbladet, Maria Lind, en recension om vår och Michaels utställning. Denna vecka må hända ha varit exceptionell. Men konstvärlden hade varit bakfull av 80-tals champagne i flera år och absolut ingenting hände. Något som ett fåtal av oss som var aktiva hade bestämt oss för att ändra på.

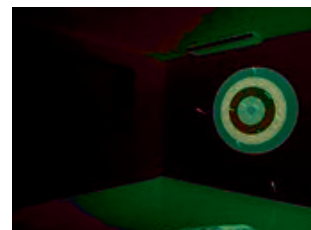
Nästan på dagen fyra år senare anordnade vi ett stort internationellt seminarium – First European Seminar for Artist Run Spaces. På vägen dit hade vi tillgodosett oss gedigen kunskap om utställningsmakande samt hur man jobbar med konstnärer över kulturella gränser. (Vi hade från början bestämt att vi inte jobbade med konstnärer bosatta i Stockholm för att undvika att vi visade våra vänner och för att enkelt redovisa varför vi sade nej till dem). Till seminariet bjöd vi in ett 70-tal deltagare från 36 konstnärskrivna organisationer från 18 länder. Samtliga inbjudna arrangerade utställningar i någon form. Så det tedde sig naturligt att de även skulle bli bekanta med unga svenska konstnärer. Vi bjöd sålunda in dessa till fest där de på samma gång fick tillfälle att titta på dokumentation av 121 konstnärer från Stockholm och träffa de flesta av dem. Dessa tre dagar av intensiva diskussioner, fester och utbyte av erfarenheter var verkligen helt magiska. Dessa minnen har en alldeles speciell plats i mitt hjärta och jag vet att de flesta som deltog kände på samma sätt. Ett mycket lyckat evenemang och ett generöst tilltag som snabbt kastade oss från att vara totalt osynliga till att bli det mest intressanta stället att bli sedd på i Norden. Under åren som följde åkte vi runt och föreläste och gjorde utställningar runt om i världen (från Venedigbiennalen till VAC i Lusaka). På samma gång blommade galleriet och vi gjorde utställningar i ett sådant tempo att publiken klagade att de inte hann med. En form av kritik som fortfarande gör mig stolt att dra till minnes.

23

2001

Curatorial Mutiny Part 3, januari 2001
Utställning med konstnärerna Malin Bogholt och Karin Persson, ett utbytesprojekt med Or Gallery i Vancouver i Canada.

S P A, februari 2001
Utställning med Otilia Holmström och ljudverk av Mikael Stavöstrand.

Men i slutändan insåg vi att det viktigaste var att vi var konstnärer, är konstnärer, förblir konstnärer. Hur mycket beröm och kritik vi än fick så ville världen inte se och tillkännage detta. De var för upptagna med fenomenet Konstakuten. På samma gång växte den administrativa bördan och den obetalda och enorma arbetsinsatsen började ta ut sin rätt. Detta till trots lyckades vi göra några utställningar under åren 1999–2001 som hittade helt nya vägar för curation och konstnärligt samarbete och de var synnerligen nyskapande. Några personliga höjdpunkter var – ‘På Samma Våglängd’ av och med Brian Jungen, Geoffrey Farmer och Hans-Jörgen Johansen som vi arrangerade tillsammans med Or Gallery i Vancouver och den svensk-amerikanske fotografen Neil Goldsteins ‘Anhöriga Rummet’ som vi visade på vårt projektrum, Intensiven.

Vad allt detta gav till publiken och Stockholm som konststad låter jag var osagt. Det som var viktigt var de dialoger som vi påbörjade. Inte bara oss emellan, men även med konstnärer, curatorer och muséer från hela världen. Vi skapade oss både ett nätverk och ett sätt att tala om konsten och livet som var sannare och med djuplodande än något vi någonsin gjort tidigare. Vi mötte människor och hade diskussioner som vi aldrig skulle kunna ha drömt om när vi startade projektet. Vi växte som människor och som konstnärer och vi gjorde detta i dialog med publiken och de konstnärer vi jobbade med.

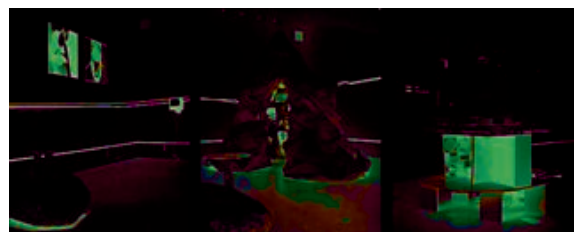

Sthlm Art Fair; Do you really want it that much? - ...More!, mars 2001
Konstakuten presenterar videoprojekt av Volker Eichelmann, Jonathan Faiers och Roland Rust på Sthlm Art Fair 2001.

På ett sätt känns det falskt att plocka ut några utställningar och projekt på detta sätt. Jag är lika stolta över samtliga utställningar, seminarier, videovisningar och performancefestivaler som vi gjorde, både på akuten och i resten av världen. Oavsett om vi hade 20 eller 2000 besökare så var det alltid väldigt roligt och utvecklande. Jag är oändligt tacksam till alla konstnärer som ställt ut hos oss och till den fantastiska publiken som aldrig svek oss och till våra sponsorer som gjorde det hela möjligt. Men mest av allt är jag tacksam till ni andra konstakutare. Det är värt att nämna att vi aldrig blev riktigt ovänner och att vi aldrig bråkade om pengar eller vem som skulle bestämma. Jag upplever att detta är ett litet mirakel och det var även därför vi tillsammans kunde skapa något som var både unikt och fantastiskt.

Jag vill avsluta med ett roligt minne. När jag bodde i Los Angeles träffade jag Douglas Gordon på vernissage på The Hammer Museum. Han hade varit en av våra första besökare på galleriet. Han hade nyligen gjort sin utställning på Modernas projektrum i Stockholm och när taxin rullade upp till Museet på Skeppsholmen så sade han till sin assistent. Jag känner igen detta. Jag har varit här förut. Jag var här 1995 – han trodde han hade kommit till Konstakuten.

Per Hüttner – Paris och London, maj 2006

Curatorial Mutiny Part 4: 3 in 1, mars 2001
Utställning i samarbete med Nylon Gallery i London med konstnärerna Per Hüttner, Goshka Macuga och Gavin Wade.

En rolig turné

av Árni Gudmundsson

Början: Roslagstulls sjukhus

Konstakuten började tror jag ett år innan den första utställningen i form av ett samtalsämne. Vi var nyss utexaminerade och hade många idéer. På den tiden var det enbart de kommersiella gallerierna som såg till att det hände någonting i Stockholm. Läget var rätt dött med andra ord och vi var fulla av kritik och idéer om hur det borde vara. Vi visste och vi kunde men vi gjorde inget. Vi satt rätt bekvämt och säkert i en soffa i vår vackra ateljé och babblade på som experter om läget.

Efter att ha babblat ett par månader satt vi på soffan igen och fikade och började utmana varandra. Vad gör de som vi inte kan? Vad gör de som vi inte gör? Vår kritik var inte värd ett smack eftersom vi inte gjorde något annat än att tycka till om läget. Efter en timme kom vi fram till att vi skulle ordna en utställning med två utländska konstnärer i vår egen ateljé och efter två veckor hade vi en utställning. Konstakuten var född. Vi ville skapa kontakt med resten av världen och vidga våra och andras gränser. Öppna upp Stockholm. Bli en del av den internationella dialogen om konst.

Resultat:

Det gick jättebra. Mycket folk kom och vi fick medial uppmärksamhet. Så lätt är det att börja en konstnärsdriven verksamhet. Det handlar om att börja.

Nu skulle jag kunna fortsätta berätta kronologiskt hur, vad och när men väljer att inte göra det. Anekdoter lämnar jag till Per Hüttner för att han är bra på det. Jag kan bara berätta om mina tankar och idéer runt Konstakuten. Konstakuten var för mig som en sorts turné. Vi var som ett rockband. Det gick hårt till vissa gånger och vi arbetade mycket. Jag blev en riktig kändis, åtminstone bland Systembolagets butikspersonal. Vi har haft roligt och träffat många bra konstnärer och människor och fått nya vänner.

Konstakuten var så pass viktig för oss att det innebar en stor inskränkning av vår egen konst i form av mindre tid. Detta var något av ett problem för mig ända tills jag upptäckte att Konstakuten faktiskt var en del av mitt konstnärskap. Att skapa utrymme för konst kan vara konst. Härmed kommer jag in på det

område som jag tycker var essensen av Konstakutens verksamhet. Vi konstnärer ska se till att det finns arenor och scener som är våra egna och där vi själva bestämmer villkoren. Ju fler konstnärsdrivna scener desto hälsosammare är konstklimatet.

Jag skulle vilja att den konstnärsdrivna verksamheten fick samma status som ett forskningslaboratorium för jag tror att det är det enda forum som kan trygga en utveckling av konsten. Naturligtvis har utbildningssystemen sin roll men det jag avser är den post-institutionella utvecklingen. Den verkliga världen.

En annan styrka i konstnärsdrivna verksamheter är att den är självdoende. Det vill säga att när de har spelat ut sin roll slutar de existera. Det är väldigt sällan som de utvecklar sig till en institution. Konstakuten har nu gått i graven och det är bra att andra tar över med nya idéer i nya lokaler och med andra ambitioner. Detta är en dynamisk utveckling.

Ett litet erkännande

Dagen efter vi slutade så hade jag utvecklat en Konstakuten-allergi. Historien var slut för min del och faktum är att jag väldigt sällan gick dit igen.

Konstnärerna

Det blev berusning, beröring, vänskap, förvåning och då och då stökiga diskussioner. Det var ett levande hopkok av olika infallsvinklar som ledde till att man hela tiden var tvungen att omformulera sig. Kort sagt en njutning för hjärnan och i vissa fall en påfrestning för kroppen.

Publiken

Jag måste säga att Konstakuten hade en väldigt bra publik. Det var en blandning av konstnärer, konststudenter, konstintresserade och de som i första hand kom för festens skull. Denna blandning ledde oftast till en avslappnad och behaglig atmosfär på vernissagen. Publiken var generös och utan dem hade det inte varit hälften så kul. Jag vill härmed tacka publiken. Ni var väldigt bra.

Och alla som jag har jobbat med på Konstakuten: det var en rolig turné!

“Du vet vad du ska göra med dem”

av Thomas Elovsson

När vi startade Konstakuten 1995 var vi, tillsammans med projektet “Matts Leiderstams Atelje”, de enda konstnärsdrivna projekten i Stockholm. Några liknande verksamheter fanns i Malmö, Köpenhamn och Oslo, men annars hade vi inga direkta förebilder när vi drog igång, och heller ingen långsiktig plan. Vår ursprungliga idé var att skriva brev till alla fastighetsföretag i Stockholm och be att få låna tomma lokaler i mellanrummen mellan olika hyresgäster. Vi skulle använda dem endast under den tid utställningen varade. Vi fick ett svar av runt femtio utskick, och det var bara ett hövligt “nej tack”. Vi behöll dock tanken om utställningsverksamhet och bestämde oss i stället för att använda de lokaler vi faktiskt hade tillgång till, våra ateljéer.

Redan i vår tredje utställning frångick vi den sista principen och lät Roger Andersson och Arijana Kajfes presentera en gemensam utställning som beskrev en samtidig verksamhet på andra sidan jordklotet. Utställningen innehöll bland annat en levande hamster och ett fax till Expressen som de publicerade dagen innan det skrevs (det skickades från Nya Zeeland, som ligger i en tidszon före oss).

Till vår avslutande utställning uppe på Roslagstull hade vi fått tillgång till en tom fastighet mittemot det hus vi använde till utställningsverksamheten. Vi hade plötsligt möjlighet att göra en utställning där vi kunde bjuda in en hel hop med konstnärer. Janet Burchill och Jennifer McCamley från Berlin, Gunilla Hansson från Göteborg, Ad de Jong, Dave Lindberg och Niels Staal från Amsterdam kom alla hit och gjorde platsspecifika verk. Magnus Wallin gästcurerade och bjöd in Lars-Jörgen Svensson, Lena Mattson, Fredrik Ramsten och Anna Brag från Malmö. Anna Brag kom senare att delta i en serie Konstakutenprojekt. Utställningen hette “Meet me in Stockholm”, och Lena Mattson borstade tänderna fyra timmar i sträck så att blodet sprutade. Denna utställning satte punkt för verksamheten på Roslagstull.

De första åren gjorde vi utställningar när vi hade tid och möjlighet. Modellen var att tömma min atelje uppe på Roslagstulls Sjukhus (det var också därifrån vi plockade namnet), proppa in mina saker i grannateljén och sedan snygga till mitt rum. Vår första utställning med Twan Janssen och Gerard Kodde drog mer folk än vi hade hoppats på. Det var desutom där vi gjorde vår första och enda försäljning. Twan och Gerhard visade platsspecifika målningar. Följande utställning med den finländska gruppen Industrial Situations hade inte lika stor publik, men den gav oss vår första rescension. Den delade vi med Matts Leiderstams Atelje, som samtidigt visade Elmgreen & Dragset, i deras första utställning i Sverige. Industrial Situations utställning bestod i att de skaffat sig ett fadderbarn som de visade dokumentation runt.

Under denna period hann vi med att göra utställningar utomlands. Arni arrangerade “Shaking Patterns” i Amsterdam tillsammans med W139 och performanceprojektet “Marx vs. Marx”, där jag Per Hüttner, Arni Gudmundsson och Anna Brag ingick åkte på turné till Reykjavik, Oslo och Helsingfors.

Mycket utav verksamheten bestod i att köra runt i Arnis röda Volvo med tonade fönster och hämta konst och konstnärer, se till så att det gick att inkvartera folk i egna och syskons lägenheter, samt att timmarna innan vernissage åka till systemet och köpa tjugo backar öl. Vi såg aldrig Konstakuten som ett projekt för att visa våra egna arbeten (vi jobbade ju allihop redan med kommersiella gallerier), och dessutom var vår ambition att visa icke-svensk oetablerad konst.

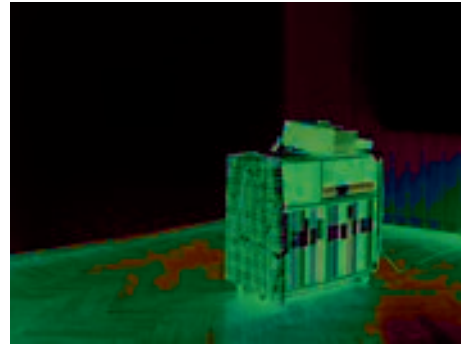
Innan flytten till Nackagatan gjorde Konstakuten med hjälp av Anna Brag en satellitutställning nere i Malmö. I en övergiven mjölkbutik visade Åsa Andersson en projektion på fönstret och Dave Allen en serie teckningar, föreställande bl. a. Johnny Rotten och Mick Jones. Dave, som inte hade möjlighet att komma upp från Berlin just då hade skickat instruktioner med teckningarna: “Thomas, you know what to do with them”.

Konstakuten var min skola och min praktik. En kreativ fristad där jag fick möjlighet att prova nya idéer och visioner i nära samarbete med tre fantastiska kollegor.

Konstakuten visade mig att det är möjligt att ta saken i egna händer. Jag lärde mig den inneboende kraften i en idé, en vision. Jag utvecklade ett djupt intresse för organisation och organisationsstruktur som en spegling av idéer i konkret form, som konst. Jag lärde mig värdet av idealism som drivkraft och färskvara.

Konstakuten inspirerade mig.

Sofie Sweger

På väg till Minsk från Arlanda med "The Mobile Archive Suitcase" för utställning på EHU gallery med projektet "United Net-Works on the Road 2003–2005" - en internationell turné med ett mobilt arkiv för konstnärer.
Foto: Mattias Jennehed & Sofie Sweger

Hur jag förlorade min oskuld som konstnär och tappar bort mig på fredagskvällens vernissage skratt i konstakutens trånga mörka korridor i ett totalt misslyckande lördag morgon vaknade jag omtumlad som en liten röd guppy i ett runt akvarium med ögon röda stora och hängiga med en fylla som inte liknar något annat ett förtifemte vernissage på konstakuten men Konstakuten var prestigelöst där man kunde träffas villkorslöst och ha det roligt så roligt

Och så super superpretentiöst lustig nog där träffade man människor av alla klasser och åldrar unik men sen kom en ny dag med nya tankar och idéer som måste utvecklas och förverkligas

Cristian Rieloff

BLOW-OUT

**ALWAYS
HAPPY..**

...RESUR RECTION

self portrait with the keys to the city

self portrait with the keys to the city

SELF PORTRAIT WITH THE KEYS TO THE CITY

SELF PORTRAIT WITH THE KEYS TO THE CITY

self portrait with the keys to the city

self portrait with the keys to the city

self portrait with the keys to the city

self portrait with the keys to the city

self portrait with the keys to the city

SELF PORTRAIT WITH THE KEYS TO THE CITY

self portrait with the keys to the city

self portrait with the keys to the city

self portrait with the keys to the city

self portrait with the keys to the city

self portrait with the keys to the city

SELF PORTRAIT WITH THE KEYS TO THE CITY

SELF PORTRAIT WITH THE KEYS TO THE CITY

self portrait with the keys to the city

self portrait with the keys to the city

SELF PORTRAIT WITH THE KEYS TO THE CITY

0 8 6 4 1 7 7 9 0

KONSTAKUTEN

Vi som ärvde...

Konstakuten 2001-2005

Att få ta över Konstakutens verksamhet innebar ett oerhört stort förtroende och en otroligt inspirerande utmaning. Nya styrelsen¹, som efter en del turbulens samlade sig och tillträdde under hösten 2001, tog sig an uppgiften med stor glädje och med stort allvar. Visserligen fanns inte mycket pengar, men med lokalerna och den övriga utrustningen som lämnades, kunde verksamheten ändå köras igång ganska omgående. Vi skickade in våra första egna ansökningar om verksamhetsbidrag och när de beviljades blev vi ostoppbara.

Under sommaren hade utställningsrummet byggts om och vi fräschade till på kontoret, ny logga gjordes och ny hemsida lanserades. Shoppen inhystes som en del av kontoret och tanken var att kunna erbjuda publiken lite extra när man ändå gjort sig omaket att ta sig ända ner till Sofia. Nu kunde konstnärer sälja sina alster eller multiplar till en konstintresserad publik till ett mycket överkomligt pris. Av det "gamla" Konstakuten såg man inte mycket. Vi ville att det skulle synas att det skett en förändring, och att förnya de yttre attributen var en metod. Samtidigt diskuterade vi livligt hur vi ville driva den verksamhet vi fått oss till skänks. Av olika anledningar stod det klart att vi varken önskade eller kunde driva Konstakuten på samma sätt som innan. Vi var en samling personer som inte kände varandra sedan tidigare och var tvungna att hitta en gemensam vision. Vi hade heller ingen naturlig tillgång till det kontaktnät som den avgående styrelsen arbetat upp. Vi hade heller inget gemensamt ateljéhus och fungerade inte som en konstnärsgrupp. Vi tog omgående beslutet att inte exponera oss själva på Konstakuten annat än genom olika former av projekt. Vi ansåg att utställningsperioderna var heliga och vikta för andras konstnärskap.

1. Den nya styrelsen bestod hösten 2001 av Henrik Andersson, Malin Arnell, Camilla Backman, Otilia Holmström, Sofia Häyhtiö, Patrik Lindgren, Elin Strand och Mattias Åkeson.

2. De sju var Malin Arnell, Camilla Backman, Niklas Hansson, Josefin Herolf, Sofia Häyhtiö, Patrik Lindgren och Mattias Åkeson. Under 2005 tillkom Magnus Lindgren.

Under hösten 2002 tillträdde Niklas Hansson och Josefin Herolf och styrelsen bestod nu av en sjuhövuddad grupp² som skulle förbli i stort sett oförändrad fram till 2005. Vi kom att utveckla ett helt och fullt förtroende för varandras förmåga att ta beslut och driva idéer. Vi arbetade enligt en platt struktur, vilket innebar att alla skulle kunna allt, från att skriva pressreleaser till att måla väggar och svara på frågor. Beslut om vilka som skulle få ställa ut togs gemensamt, med principen att om någon i gruppen brann för en idé eller utställningsförslag så ställde sig hela gruppen bakom. Vi var noga med att upprätthålla en jämn könsfördelning i vårt utställningsprogram och diskuterade alltid genusperspektivet vid val av nya styrelsemedlemmar. Vi var också noga med att avsätta tillräckligt med pengar för varje utställningsperiod så att utställarnas utgifter alltid kunde täckas. De verksamhetsbidrag vi fick från Stockholms Kulturförvaltning och Statens Kulturråd gjorde att vi kunde erbjuda våra utställare bra villkor. Vi stod självklart alltid för tryckkostnader, porto, resor, byggmaterial m.m. Genom att Konstakuten dessutom var beviljat utställningsersättning genom Konstfrämjandet gjorde Konstakuten till en attraktiv utställningsplats. Vidare möjliggjorde verksamhetsbidragen att vi kunde investera i nödvändig galleriutrustning, såsom dator, videoprojektor, dvd-spelare m.m.

Blit Lilies: Antal : 24, september 2001

Första utställningen som producerades av de nya medlemmarna i Konstakuten. Grupputställning med en icke linjär datorinstallation med ljud och teckningar. Lotta Bjurgard, Steven Dixon, Tore Nilsson, Katrin von Rettig, Magnus Wasborg och Christine Ödlund.

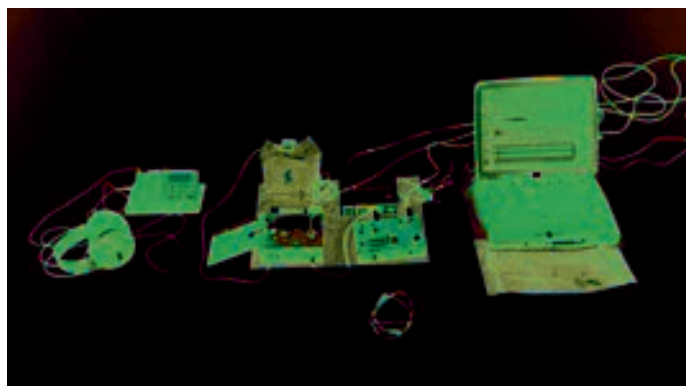

Att Konstakuten hade bred internationell förankring blev vi ständigt påmind om, då vi så gott som varje vecka mottog förslag och idéer från konstnärer från i stort sett hela världen. Periodvis drunknade vi i utställningsansökningar och vi ägnade mycket tid och diskussioner åt att sätta vårt program. Det var ju sååå mycket att diskutera; Vad vill vi åstadkomma med vårt arbete? Hur ska vi nå ut till vår publik, och hur fånga nya publikgrupper? Vad får det kosta? Vem ska få ställa ut och varför?

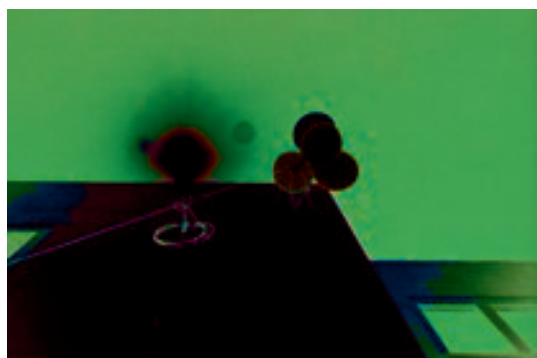
Utställningsprogrammet konstruerades till att innehålla utställningsperioder om tre veckor varvade med så kallade "håltimeveckor". Detta upplägg möjliggjorde att vi mellan utställningarna, och med kort varsel, kunde genomföra helgtillställningar av alla de slag. Under håltimmarna blandade vi därför performance, film, poesi, musik, releaser m.m. om vartannat. Allt skulle vara möjligt och vi öppnade dörrarna på vid gavel. Ambitionen var att bli en mötesplats för alla slags konstnärliga uttryck, en smältdegel. Håltimmarna var mycket uppskattade och välbesökta, även om alla inte lät sig imponeras. Så här skrev Expressens Nils Forsberg efter tvådagarsprojektet Urban Legend:

"Annars var det samma publik som alltid när samtidskonsten vill skapa plattformar för nya möten, som drack, dansade och hånglade på golvet. Det vill säga Konstakutenmänniskor, curatorstudenter, före detta curatorstudenter, före detta konstfacksstudenter samt kompisar till nämnda kategorier."

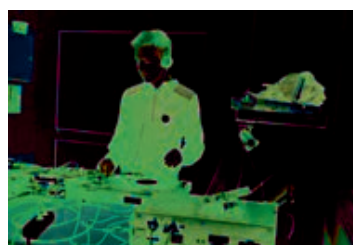
Trots den underliggande kritiken i citatet ovan vågar vi påstå att Konstakuten genom dessa evenemang tillförde Stockholms konstscen en spännande och vital plats för det tillfälliga, kortvariga och experimentella. Det var ofta en fantastisk stämning under dessa kvällar, aldrig några bråk, endast glada, förvåntansfulla och konstintresserade människor. Behovet av konst, dans och alkohol är större än man tror en fredag i november! Några fina håltimmeminnen är t.ex. den ovan omnämnda Urban Legend-kvällen när tvåhundra kroppar hoppar till Konstakutens DJ-crew, eller lika välbesökta OEI's releasefest. Och vem glömmer Erik Aaltos alter ego Eric Beyonds självfulla false, vackert klädd med alla prislappar hängande som accessoarer? Genom håltimmarna fick vi ett spretigare program, fler konstnärer, andra uttrycksformer och fler vänner. Håltimmarna skapade dynamik och nerv i verksamheten.

Piratradioutrustning - New Beginings

New Beginings, 9 november 2001
Konstnärsgruppen New Beginings pirat-sände ljudexperiment på kommersiella radiofrekvenser från galleriet under en kväll.

Fragmental, 17 november 2001
Musikkväll med independentband, producenter och skivor. DJ:s T.R.O.Y. & Henry Moore Selder. Live: Paddington Distortion Combo, NAIMI, Maasen & V-Gurra and Bertling/Rishaug Duo. Performance: HÖRBAR av Eric Bünger, Ida Lundén, Mattias Pettersson och Martin Jonsson, Pär Thörn. Visualisation: Marcus Mårtensson and T.R.O.Y.

Club Generation, 21 november 2001
Håltimekväll med filmvisning av Vi äro tusenden från 1977, 16mm, 1 1/2 tim. Bar och musik. DJ: MLDG Marianne Lindberg de Geer. Different words / same meaning gratis-poster av Markus Degerman.

(från vänster) Patrik Lindgren, Magnus Lindgren, Niklas Hansson, Camilla Backman, Josefin Herolf, Sofia Häyhtiö, Malin Arnell och Mattias Åkeson

2001–2004 var en hektisk tid med mycket uppmärksamhet från många håll. Intresset från media var stort och vi inbjöds att i olika sammanhang berätta om den nya verksamheten. Vi hade ett flertal konstföreningar och grupper på specialbesök i lokalerna. Vi deltog bl.a. i utställningen DIM SUM i Salt Lake City i Oregon med ett videoverk från verksamheten. Vi deltog i debatter och seminarier, ställde ut Shoppen på Sthlm Art Fair och genomförde våra första konstpedagogiska projekt.

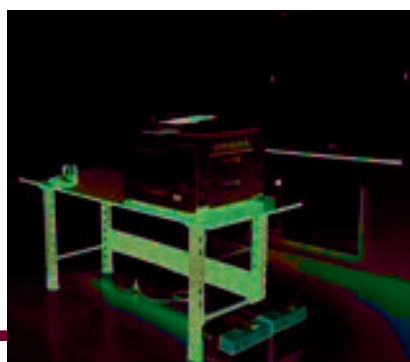
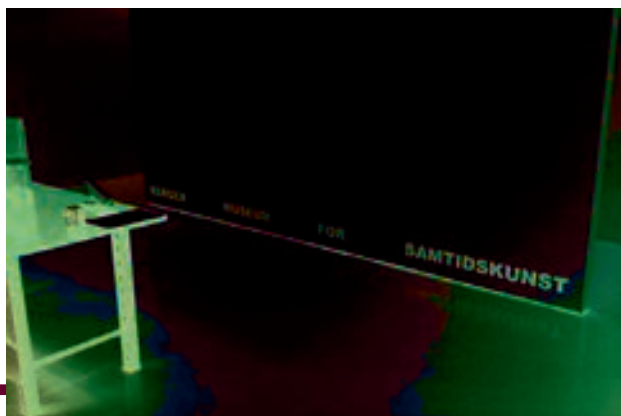
Vid det här laget hade flera andra konstnärskonstnärdrivna platser börjat växa fram på söder och ett nätverk skapades som kallades "Southern Comfort". Två år anordnade vi som var med i nätverket en "Southern Comfort-helg", då alla platser hade gemensamma öppettider och ett särskilt program. Tillställningarna avslutades båda gångerna med stort kalas – på Konstakuten såklart! Våra lokaler blev bästa svartklubben i stan.

Det var roligt att ha kontakt och känna samhörighet med liknande platser, men det ökade antalet utställningsrum bidrog också till att vi hela tiden ifrågasatte vår egna verksamhet och dess inriktning. Ideligen diskuterade vi termerna vi beskrev oss själva med; det konstnärskonstnärdrivna ideella icke-kommersiella etablerade alternativa galleriet Konstakuten. Att driva en plats som Konstakuten på det sätt vi valde att göra det på innebar många och livliga diskussioner om mål och mening. Allteftersom blev vi intresserade av att ta ett mer aktivt grepp om utställningsperioderna, genom att kliva in och curera utställningarna tydligare. Med tiden började vi även som grupp utveckla vårt intresse för den relationella este-

Southern Comfort-affischer, ovan designad av Otto Degerman med Adam Bergholms illustrationer. Till vänster designad av Andreas Ribbung

Bergen Museum for Samtidskunst, nov-dec 2001
Norska konstnärerna Matias Faldbakken och Gardar Eide Einarsson tillverkade och distribuerade första numret av deras fanzine i galleriet.

Väggmålning av De Professionella Konstgångstrarna på Konstakuten 2005

Eric Beyond, 13 februari 2002
Live-musik och performancekväll med konstnären Erik Aalto alias Eric Beyond.

Åke Hodell, jan-feb 2002
Samlingsutställning med collage, texter, böcker och video i samarbete med Dan Fröberg från Galleri Box i Göteborg och Ann Smith.

Club Generation, 26 januari 2002
Föreläsning med Bengt af Klintberg om fluxus och 60-talets konstscen Sverige i samband med Åke Hodell-utställningen.

Filmkväll, 9 februari 2002
Video och filmvisning med verk av Åke Hodell, visade och presenterade av Ann Smith.

Lystring, 16 februari 2002
Releaseparty med förlaget Lystring av Johannes Nilssons bok Recension. Performance av Pontus Lundkvist, live-musik och djs

The Nobility Of The Soul, feb-mars 2002
Separatutställning med franska konstnären Fabienne Audéoud. Foto, video och performance. Under vernissagekvällen genomförde Fabienne sin prisbelönta performance A Lecture On My Face.

2002

tiken, den som bygger på processer och att göra saker ihop, snarare än att ställa ut färdiga objekt. Våren 2003 döpte vi en utställningsperiod till "Våga vara med Konstakuten" och ägnade oss åt att tillsammans med besökarna utföra diverse sociala aktiviteter såsom gemensam städning, basketmatcher och tröjtryckarworkshops. Generositet präglade även inbjudan till "Våga ställa ut med Konstakuten" där vem som helst var välkommen att ställa ut sin konst i vår monter på mässan under Sthlm Art Fair 2004. Ett femtontal konstnärer tog tillfället. Ett annat sätt att utveckla verksamheten var genomförandet av två konstpedagogiska ungdomsprojekt, det ena på närbelägna Sofiaskolan och det andra i Rågsveds centrum med elever från Rågsvedsskolan. Båda dessa projekt finansierades med bidrag utöver de ordinarie verksamhetsbidragen. Hade inte de pengarna funnits hade projekten med all säkerhet inte gått att genomföra.

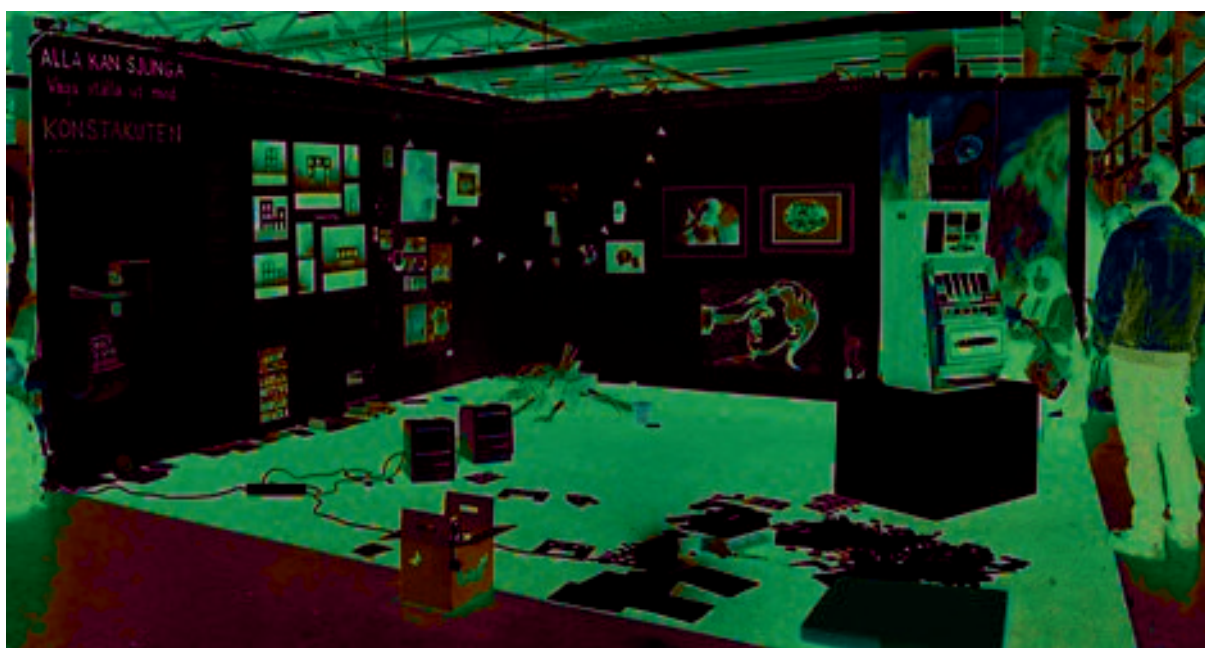
Under 2004 började systemet med utställningsperioder kännas begränsande. Vi ville pröva nya vägar. Vi fortsatte att göra utställningar som förut, men diskuterade samtidigt olika sätt att utveckla verksamheten på, som i större utsträckning skulle

Konstakuten utanför Folkets park i Norberg

involvera våra egna intressen och konstnärskap. Under sommaren var vi inbjudna att delta i en konsthelg i Norberg. Det var ovanligt att kunna samla hela gruppen på sju personer

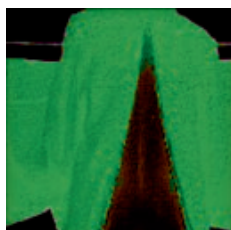
till möten med full närvaro men lyckligtvis föll det sig så att hela gruppen kunde ägna 4 dagar till att bara diskutera idéer, konst, vår verksamhet och framtiden. Ingen i gruppen hade nog tidigare känt en sådan stor samhörighet och en lust att förverkliga våra gemensamma idéer!

"Våga ställa ut med Konstakuten" under Sthlm Art Fair 2004, vem som helst var välkommen att ställa ut sin konst i vår monter.

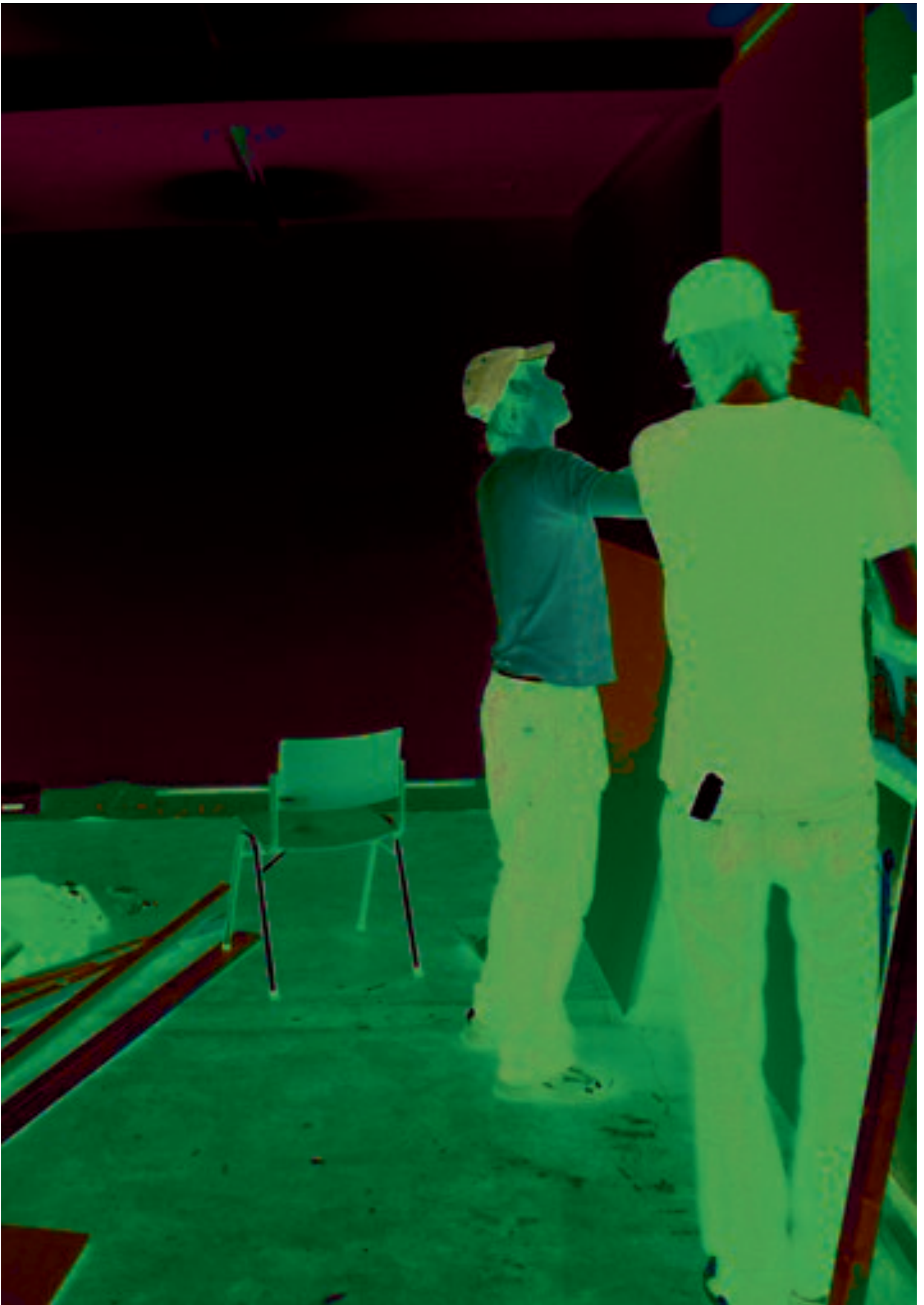
Urban Legend, 22-23 mars 2002
Happening-helg med installationer, performance, konst och politik curerad av norsk-svenska konstnärgruppen Guten-gut. Medverkande: F.I.T- Jesper Olofsson (S) och Mattias Lindholm (S), Lars Vilks (S), Kristina Ask (DK), Christian Hillesø (DK), wr (A) och Johan Tirén (S) samt gutengut (S/NO).

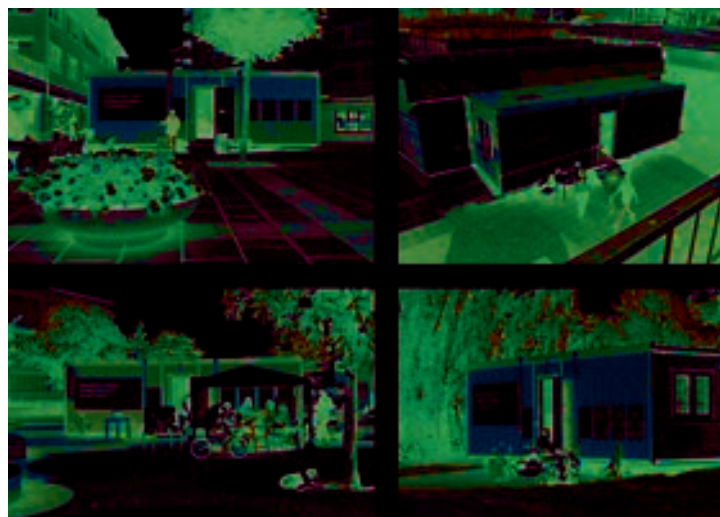
She is wonderful when she doesn't have a home, april-maj 2002
Separatutställning med konstnären Elin Strand bestående av video-installation.

Flipper 1, 5 maj 2002

Långkväll med mat, konst, video, föredrag, intervjuer, samtal m.m presenterad av Elin Strand (Praxagora) och Susanne Berggren (Cute/Cut). Unstable Society of Flexible Production gav verket Hal tanke. Medverkande: Kerstin Axelsson, balthazar, Susanne Berggren, Gabriella Håkansson, Katarina Johansson, Luxa Lieblich & Praxagora, Elin Strand, Sven-Olof Wallenstein, Kim West och Lotten Wiklund.

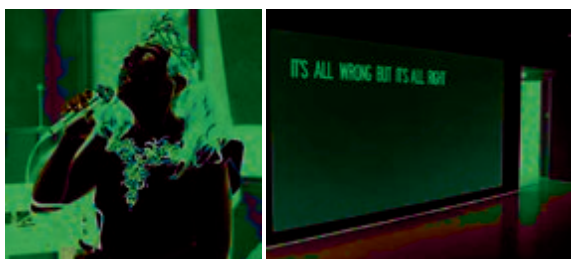
Magnus Lindgren och Patrik Lindgren

“Konstakutens Ambulerande Konsthall” i Hagsätra, Rågsved, Högdalen och vid Älvsjöbadet

Man kan säga att de samtalen ledde till att vi under 2005 genomförde ett stort projekt kallat “Konstakutens Ambulerande Konsthall”. Med en gemensam byggbarack som bas skapade vi en kringgående konsthall som turnerade i Stockholms södra förorter under en augustimånad. Var och en av oss erbjöd tillsammans med fem andra inbjudna konstnärer publiken att delta i olika workshops för att gemensamt producera konst. Detta var ett sätt att pröva en ny arbetsmetod för att få verksamheten att kännas mer relevant för oss själva, men också ett sätt att möta en ny publik. Projektet tog mycket tid och energi, därför blev antalet utställningar i Konstakutens lokaler färre under denna tid. Inför jubileumsåret 2005 började vi skissa på idén att sammanställa Konstakutens hela historia i bokform. Vi förstod att det skulle bli ett tidskrävande och resursslukande projekt, men det kändes ändå både viktigt och nödvändigt. Platser som Konstakuten har alltid svårast med dokumentation och historieskrivning. Man befinner sig alltid i nuet, i bästa fall med lite framförhållning. Extra svårt blir det när man som vi på Konstakuten aldrig hade ekonomiska resurser att kunnat avlöna någon för att sköta det betungande administrativa arbetet, som alltid tenderar att halka efter.

Utan att lyfta fram någon enskild minns vi med stor värme alla de konstnärer som ställt ut hos oss! Tillresta från olika delar av världen eller lokala, har de kommit till vår plats och generöst delat med sig av sin konst och sina idéer. Att arbeta tätt tillsammans i team med konstnärerna och under tidspress lösa de problem som uppstår när utställningen öppnar om en timme och något fattas eller gått snett, det har varit det roligaste och en erfarenhet tar vi med oss. Vi kan villigt erkänna att vi inte alltid var de proffsigaste utställningsarrangörerna, men vi gjorde alltid vårt bästa. Kvaliteten på konsten var genomgående hög men publiktillströmningen varierade. Mest publik drog de svenska, helst de “stockholmska” konstnärerna, minst folk kom på de utländska konstnärernas vernissage. I ett bokslut som detta minns vi gärna just vernissagerna, då slitet bara några timmar innan förbleknade i ljuset av en lycklig konstnär, rusig av uppmärksamhet och den uppslupna stämningen. Denna känsla vill vi förmedla i denna bok. Alla dessa galna, roliga, konstiga, snälla och jobbiga typer vi arbetat med. Vilket engagemang och vilken glädje!

It's All Wrong But It's All Right, 18-26 maj 2002
Videoinstallation/ konstprojekt av och med Tove Lamm Stråhle (S), Iben La Cour (DK) och Camilla Backman (S).
Performance av Miss Universum.

Artists On The Road, 22 maj 2002
Kvällseven med turnerande performance-projekt organiserat av Peblinc Gallery från Köpenhamn. Medverkande: Lena Eriksson (CH), Sibylle Hauert (CH), Daniel Reichmuth (CH), Mirka Raito (SF), Marianne Bramsen (DK) och Tone Kortermænd Hansen (DK).

MARS, 5 juni 2002
Releasefest för första numret av konsttidningen MARS utgiven av Paul Steen.

Sofia skola

Av Malin Arnell och Sofia Häyhtiö

En konstpedagogik som lär ut om Konsten eller en konstpedagogik som fungerar som ett redskap och metod till kunskapsproduktion gällande alla dimensioner av verkligheter? Vi är en ny grupp på Konstakuten. Vi omorganiserar och märker att vi är många som är nyfikna på att arbeta med olika former av lokalt förankrade pedagogiska projekt. Vad var det som fick oss att vilja arbeta pedagogiskt? Var det så att vi ville utveckla konstpedagogiken? Hur lär man ut? Hur tillämpar man konsten som verktyg på ett pedagogiskt sätt och med vem? Eller var det helt enkelt så att det fanns pengar att söka för den här typen av projekt?

Identifiera / Lokalisera

42

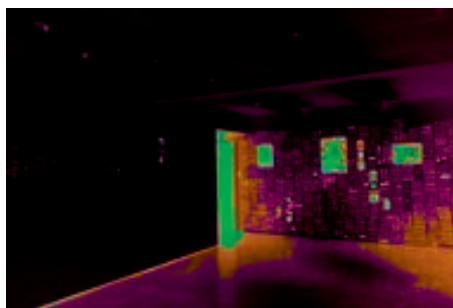
Under 2002 initierade vi ett pedagogiskt arbete där vi riktade oss till unga tjejer på högstadieskolorna i närområdet Katarina - Sofia stadsdelsförvaltning. Den enda skola som visade intresse för vårt erbjudande om "ett gratis pedagogisk projekt" var Sofia skola och vägen var ganska lång innan vi hade etablerat en fungerande kontakt med skolans ledning. Skolan upplät aulan till en introduktionsträff där vi berättade om Konstakutens verksamhet och visade ett litet urval från våra egna konstnärskap och om våra idéer kring projektet. Vi ville att projektet skulle skapa ett utrymme för deltagarna att genom olika konstnärliga metoder undersöka sina erfarenheter av trygghet och otrygghet, tillgänglighet till "platser" i sin omgivning. Vi bildade en grupp med ett par tjejer som var nyfikna på vad som skulle hända framöver. Förutsättningarna för vårt samarbete var att förlägga projektet utanför schemalagd skoltid. Vi bestämde regelbundna träffar då vi umgicks för att skapa referenser till varandra genom att besöka platser. Gruppen började med att identifiera och lokalisera de rum som för dem upplevdes otillgängliga och som måste erövrats och i flera fall återerövrats. I ett första steg gjordes ingen åtskillnad mellan det personliga och strukturella hinder.

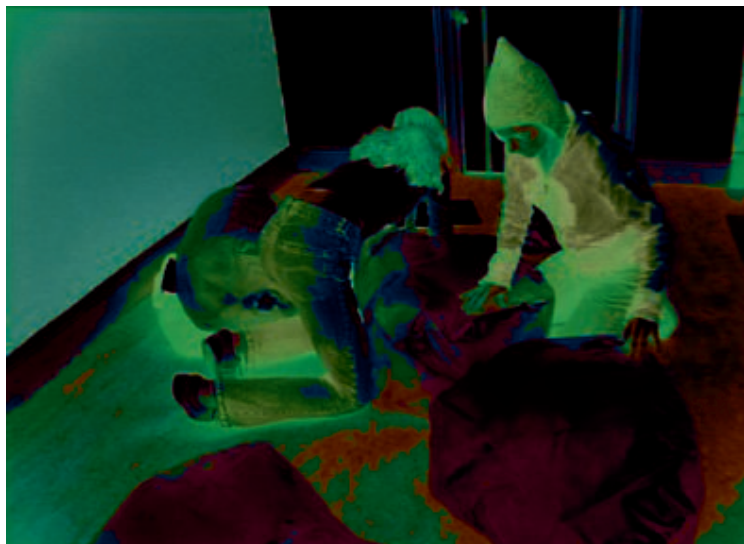
Dokumentera / Undersöka

Vi gjorde dokumentation och reste inom Storstockholm, där vi besökte ett flertal platser och försatte oss i olika situationer. Hallonbergens Tunnelbana har lämnat ett tydligt minne efter sig, det hade skett ett mord där några dagar innan. Bilden av platsen var reell. Under hela arbetets gång pågick parallellt samtal som en sorts dagbok, som återknöt till bilder som tjejerna fotat under tiden vi sågs och de bilder man ständigt möter och hanterar. Alla hade sina associationer vilka också fick ett gensvar och diskussionen ledde till förgreningar av upplevelser. Man kommer tillbaka till frågan, vem är jag (nu)? Att återerövra var fortfarande synnerligen relevant. Så småningom utkristalliserades en specifikt plats som tjejerna ville fokusera på. Skolans elevkafeteria, en mötesplats som slutat fungera för deras egen del och för många andra. Kafeterian var i stort behov av att återtas. Skolkafeterian upplevdes som en ogästvänlig plats som i stort sett dominerades en grupp killar. Möbleringen var ett hinder på så sätt att det kändes som att utsätta sig bara genom att korsa rummet (vars inredning för övrigt bestod av en enorm TV flankerad av pinuppbilder)

Vi överlät en stor del av processen till tjejerna, att ta olika beslut om vilka förändringar som skulle göras och varför. Vi arbetade med att visualisera något som ännu inte fanns, och vi visste heller inte vilka återverkningar det skulle få. Att sedan förankra dessa beslut inom skolans struktur i dialog med dem det berörde, elever och skolledning. Tjejerna hade ett

David Liljemark, 8-9 september 2002
Utställningshelg med teckningar, collage, serier, film och musik av och med David Liljemark.

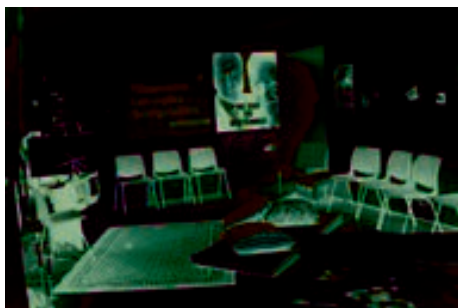

enormt arbete framför sig på olika plan. Å ena sidan att få ett beslutsunderlag från eleverna och å andra sidan en ekonomisk ram arbeta inom. Det uppstod också ett starkt motstånd från en del som inte ville ha den förändring som tjejerna ville nå. Jag och Malin fanns med som ett bollplank och förhoppningsvis utgjorde våra träffar en plats att hämta styrka i.

Att fråga en rutin

I arbetet på plats med kafeterians miljö engagerade sig fler tjejer. TVn togs bort tillfälligt och bilderna på väggarna byttes ut till deras egna, gjorda under projektet. Vi bröt upp rummet med möbleringen. Det centrala var att stå för sitt beslut och att genomföra det. En speciell kväll organiserades med poesi och livemusik med husbandet "röda stjärnan". Sakari var där och hjälpte oss att dokumentera kvällen och han tänkte förmodligen tillbaka på sin egen skolgång som liten pojke i 30-talets finska landsbygd. Inte lika rolig kan man tänka. Under veckan som följde arbetade vi hela dagarna med kortare projekt som vem som helst hoppade in i. Dj:mixern fick ersätta TVn.

Valvaka, 15 september 2002
Konstakuten arrangerade valvaka på valdagskvällen med mat, dryck och valresultatsbevakning från SVT och TV4

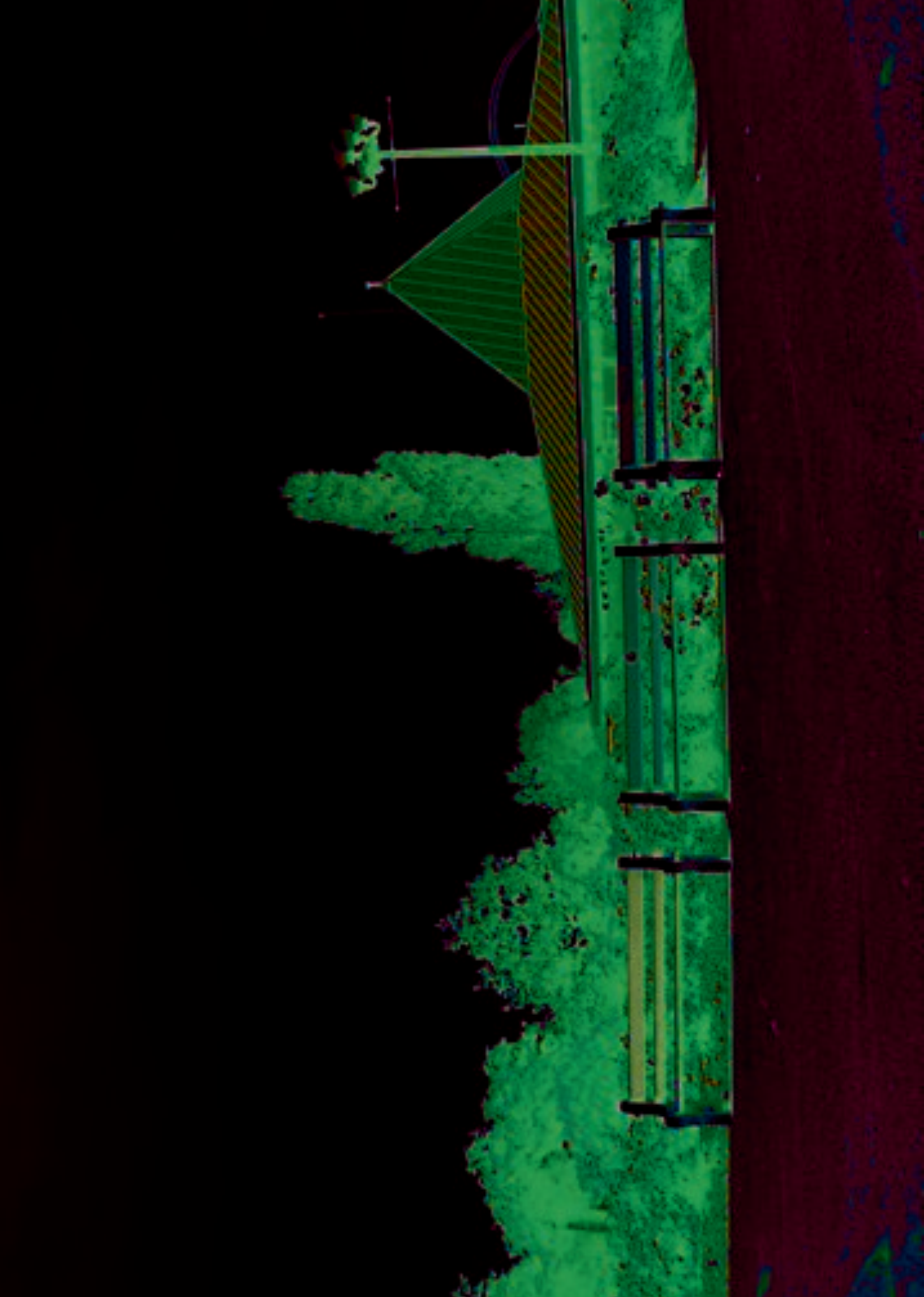
Vad hände?

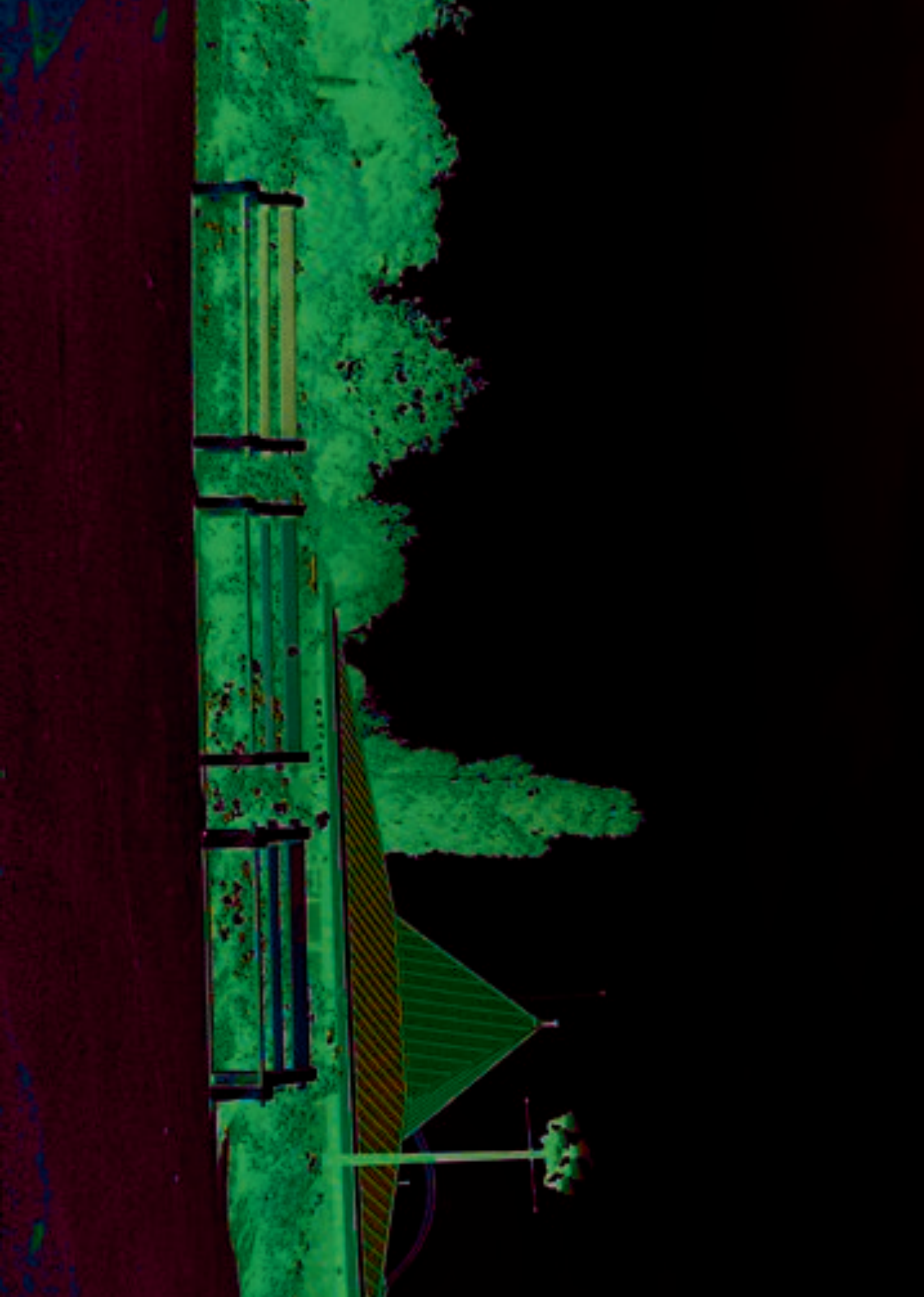
Ett pedagogiskt arbete måste på något plan vara relationellt men ändå hamnar de fysiskt uppnådda resultaten lätt i förgrunden. Det finns tydliga förväntningar på vad ett konstnärligt arbetet kan vara. Det viktigaste vi uppnådde var att tillsammans med tjejerna på Sofia skola utveckla former för att driva ett arbete framåt i dialog med varandra och berörda. Vi ser de fysiska ingrepp som kaféet genomgick som ett medel att nå detta. Som vi nämde tidigare hade killarna stort inflytande i skolans miljö även i sin frånvaro (som i vårt projekt). I det här fallet arbetade vi uteslutande med tjejer därför att vi ville ge dem möjlighet till att få distans till skilda situationer och själva se och reflektera över existerande strukturer och med stöd av projektet förändra förutsättningarna för deras "vara i världen".

Mr Perfect, 4 oktober 2002
Performance och musikkväll med Sebastian Franzén.

MOVI, 28 september 2002
5 timmars video och filmvisning sammansatt av Marius Dybwad.

En lokal
 En budget
 En grupp
 Ett möte
 En möjlighet
 Ett förvaltande
 Ett förnyande
 En längtan ut ur det solitära
 En längtan in i det revolutionära
 En förhoppning om förståelse
 En förhoppning om förlåtelse
 En plikt
 En tröst
 En röst
 En plats av rang
 Ett sammanhang

Av Niklas Hansson, medlem i styrelsen 2001-2005

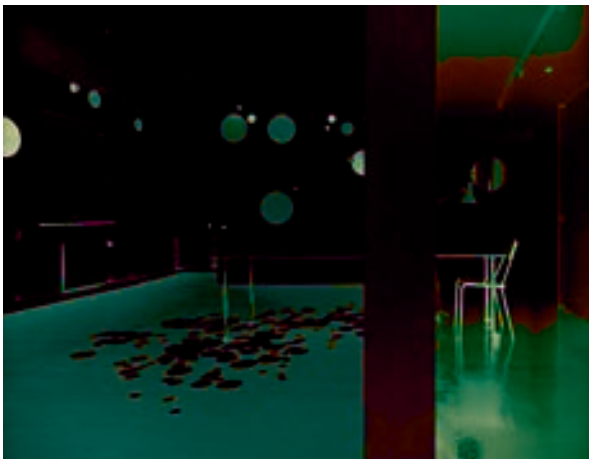

Foto: John Håkansson

Opposite – and beyond, okt-nov 2002
 Separatutställning med konstnären Anna Nyberg bestående av rumsinstallation.

Southern Comfort, 16 november 2002
 Öppet hus i samarbete med övriga konstnärskonstnärdrivna gallerier/ projekt/ verkstäder på Södermalm. Bar och musik.

Foto: Kalle Runesson

NORDIC HELL, nov-dec 2002
 Grupputställning med konstnärsgruppen Nordic Hell bestående av Erik Snedsbøl (N) och Kalle Runesson (S). Inbjuden gästkonstnär Nathalie Djurberg (S). Måleri, installation och video.

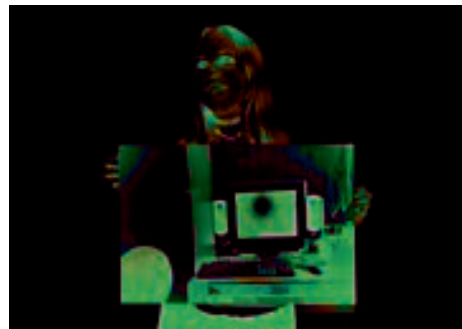
Projekt RÅGSVED

Ett konstpedagogiskt projekt med sju ungdomar 13-15 år från Rågsvedsskolan som hölls efter skoltid i en tom affärslokal i Rågsveds centrum våren 2003. Projektet leddes av Camilla Backman.

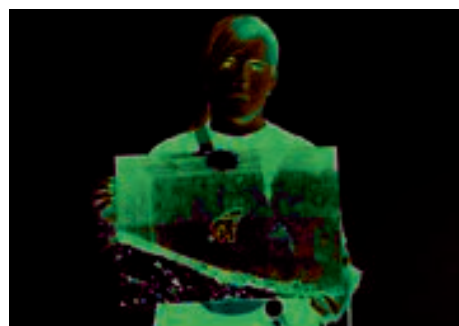
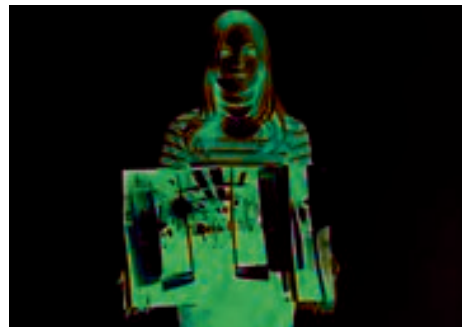
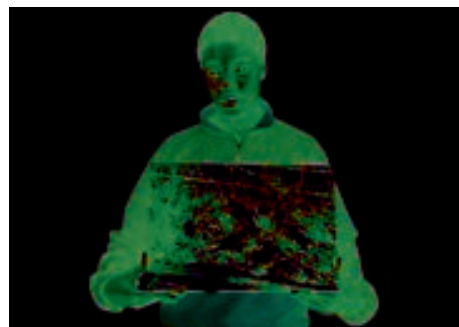
Ungdomarna fick varsin kamera för att ta självporträtt och för att fotografera sin närmiljö, hemma, ute, på skolan osv. Det viktiga var att fråga sig, vem är jag och vad tycker jag egentligen? Vad tycker jag om och inte? Hur formas jag efter mina åsikter och hur formar jag mig efter andras? Bilderna visar elevernas egna favoritmotiv.

Martin Åstrand

Martin Åstrand

Medverkade gjorde:

Martin Åstrand
Maria Eriksson
Angelica Johansson
Vincent Nguyen
Junior Asante
Maryam Mostajir
Jimmy Karlsson

Det började med en ombyggnad. Jag blev tillfrågad av Otilia och Elin om att sätta upp en vägg och flytta en dörr. De tidigare medlemmarna hade gått vidare och det hade blivit dags för en omstart. Vi renoverade och under tiden blev jag sakta medlem i Konstakuten.

Det vi tog över var ett väl inarbetat namn och en bra lokal. Det svåra var att överta alla personliga kontakter och nätverk som hade etablerats genom åren. Sånt får man jobba upp själv och det tar sin tid.

Vi har haft våra diskussioner om vad vi skulle kalla vår verksamhet. Alternativa var vi i jämförelse med de kommersiella gallerierna, då vi inte behövde sälja för att gå runt. Men om man existerat som konstnärsdrivet galleri i nästan tio år, kan man kalla sej alternativt då? Blir man inte lika ofarlig som en fyrtioårig punkare? Och var vi verkligen icke-kommersiella?

Det är skönt att se alla nya konstnärsdrivna gallerier/lokaler som startas, ak28, Candyland etc. Dom kommer alltid att finnas, fler eller färre, så länge det inte bereds utrymme för alla dessa konstnärer och konstarter. När det var lågkonjunktur för några år sedan och det var en bättre investering att köpa design

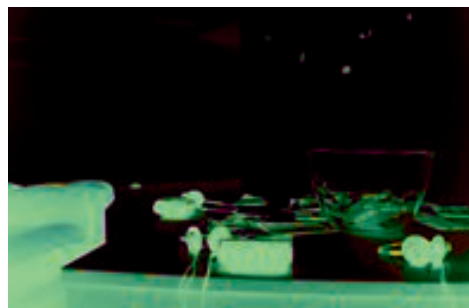
än konst, vågade inte de kommersiella gallerierna chansa särskilt mycket och höll sej till sina säkra kort. Nya konstnärer ville ställa ut, som alltid, men erbjöds inget. Då får man ta saken i egna händer, och det finns många alternativ att driva en utställningsverksamhet på. Det var inget nytt men det kändes som det dök upp flera ställen runt den tiden. Jag kan tycka att konstnärer kan gnälla mycket om pengar och utställningsmöjligheter, men det finns också en väldig kreativitet och solidaritet i att hitta nya vägar för att nå ut med sitt skapande.

Jag vill passa på att tacka alla konstnärer, musiker, poeter, publik m.m. som gjort Konstakuten till var det blev, och framförallt till alla medlemmar.

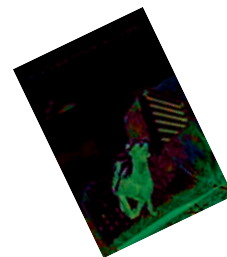
Konstnärer i alla länder, förenen eder.

Patrik Lindgren

2003

Bandsallad, jan-feb 2003
Separatutställning med konstnären/
radiojournalisten Åsa Ståhl.
Ljudinstallation och presentation av
ljudmagasinet Laika.

Jenny Tunedal, 25 januari 2003
Releasekväll för diktsamlingen Hejdade hejdade sken
(Nordstedts). Uppläsningar av SKAM, Joanna Rytel/
Oknullad fitta och De Muttan och Y Pussy.

Slutet gott allting gott

av Camilla Backman

Jaha, det är alltså slut nu. Det är med blandade känslor jag sätter mig för att försöka skriva den här texten. Hur sammanfattar man ett ställe som Konstakuten på ett så juste sätt som möjligt? Det har varit fem underbara år men varje försök till att beskriva annat än glädje blir så... snålt och gnälligt på nåt sätt. Får man klaga på något som man själv är en del av? Nej, såklart inte, inte ostraffat i alla fall. Men ändå. Samma stund som man engagerar sig i en plats ställs man inför oundvikliga dilemman.

Ingen jag har träffat har någon gång påstått att platser som Konstakuten inte behövs. Vi står för det oförutsägbara, det experimenterande, det prövande. Vi jobbar snabbt, effektivt och med kort varsel. Vi testar gränser och strukturer, tänjer regler och sätter egna. Vi är det spänstiga alternativet till det berömda beständiga. Det är bara det att våra platser står och faller med oss själva. Vi rymmer verksamheten i våra kroppar, när de går sönder faller också de rum vi skapat. Våra platser föds ur viljan att fylla våra liv med mål och mening - vi startar våra platser ur brist och nödvändighet, driver dem så länge det går och dör av arbetsbördan det innebär. På vägen berikar vi och befruktar vi, träffar likasinnade, knyter kontakter, blir erfarna, lär oss ofantligt. Kanske är det bra så?

Konstnärsdriven verksamhet tycks numer ha en självklar plats i det bygge som garanterar konstens plats i samhället, åtminstone ideologiskt. I praktiken blir det alltid något annat, särskilt när resurserna ska fördelas. Alla vill dock att vi ska finnas, konstscenen vore ju så mycket tråkigare annars, eller hur? Samtidigt är våra verksamheter mer än någonsin beroende av välvilliga hyresvärdar, upplysta tjänstemän och... visionära politiker. Samtidigt som medlen, de som finns, är så åtråvärda och "fria" styr de oss i politiska

syften. Vi används som brickor i instrumentaliseringsprocesser eller som en piffig evenemangskrydda. Häremellan måste platser som vår navigera, ja egentligen hela konstnärskåren. Att ge och vilja ge, att styras, att ställa krav, att ta emot och ställas till svars.

Nåja.

Egentligen var det något annat jag skulle berätta:

Bekännelsens sötma

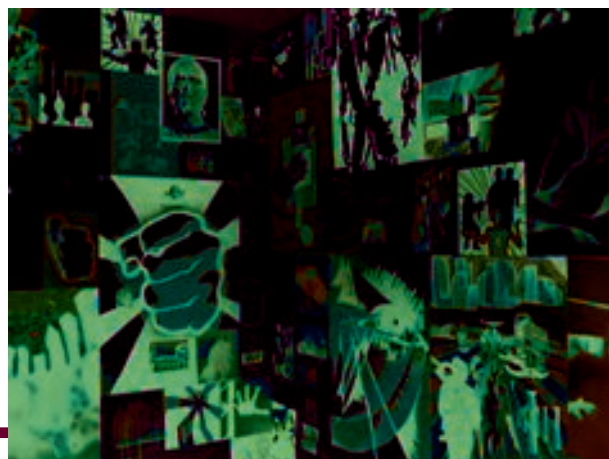
Jaha, så sitter vi där. Möte igen. Alla är trötta efter senaste öppningen. Hur blev det då?

Vi har fixat alla praktiska saker, vi har arbetat dagar, kvällar och helger med att få ihop allt. Ännu en gång. Nu har vi gjort det här i tre år. Vi går på knäna av trötthet. Vem hinner bry sig om innehållet? Tiden att diskutera det väsentliga krymper medan vi bestämmer vem som ska köpa öl, plastmuggar, toapapper och stearinljus än en gång.

Jag tänker: Jag önskar jag var 23, singel, inga barn såklart. Oj, vad mycket mer jag skulle få gjort då, vad mycket jag skulle hunnit med. Ni skulle bara sett.

Det konstant dåliga samvetet. Shit, nu är vi sena med pressreleasen igen, varför är det inte gjort? Deadline till DN på Stan gick för en timme sen, kanske vi kan ringa dom. Vilka ska ställa ut nästa period, tog vi ett beslut eller? Var det någon som fotade senaste

If I Could Only Use This Power For Good, feb–mars 2003
Separatutställning med konstnären Anders Romare. Måleri och collage samt videoinstallation i samarbete med inbjudna konstnären Urban Granberg.

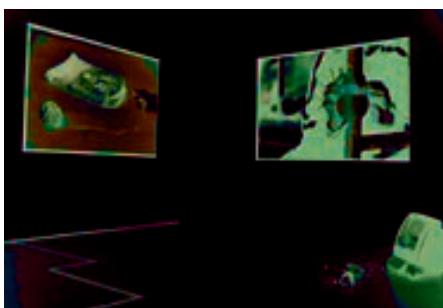

SamarbeteVidal / Prot

Vidal

Prot

Promising Young Boys, mars-april 2003

Utställning med spanska konstnären Alejandro Vidal och franska Valerie Prot. Gemensam installation bestående av video, foto och objekt på tema terrorism.

utställningen? Vi stöter och blöter organiseringen, planeringen, ansvarsfördelningen. Vår verksamhet bygger på att alla anstränger sig till 100 procent. Det blir lite si och så med det emellanåt. Man har ju ett annat liv också.

Jag slutade Goldsmiths sommaren 2001. Samma vår fick jag frågan av Elin om jag inte hade lust att engagera mig i Konstakuten hemma i Sverige, i Stockholm närmare bestämt. Hela gänget hade slutat och skulle lämna platsen vidare. Waow, javisst! Vilken grej, va kul, vilken chans. Jag mailade över mina visioner. Klart.

Hösten 2001 satte jag foten på Konstakuten för första gången. Nyss hemkommen, nyinflyttad Stockholmare och med en tremånaders bäbis på armen. Jag satt förundrad inför en samling människor jag inte kände, hur hamnade jag här? Tacksam såklart, gör man inte lumpen vid nån av de svenska konsthögskolorna hamnar man utanför, så enkelt är det. Jag upptäcker att de andra inte känner varandra heller, va konstigt. Vår situation är unik, nu gäller det. Vi har massor med idéer, massa kontakter och ofantlig energi. Hur ska vi hinna med allt?

Arvet från gamla Konstakuten läggs bestämt åt sidan. Vi inser att vi inte har förutsättningar att arbeta likadant men det goda ryktet måste förvaltas. En del av kontaktnätet finns kvar, utställningsförslag från hela världen dimper ner, vi bestämmer en utställningsrytm. Ändå måste vi skapa om allt från början.

Vi varvar varandras idéer och har fullt förtroende för varandras förmågor. Det är generöst, öppet, diskussionsvilligt och helt underbart. Vi kan inte ersätta någon för att göra det enorma administrativa arbetet, men det görs ändå, på något sätt. Vi lär känna varandra. Vi tar snabba beslut i den lilla struktur som finns. Jobbar häcken av oss. Ibland blir det skitbra, ibland mindre, men man måste ju våga, eller hur? Om inte vi vågar, vem ska göra det då.

Och konsten! Det är ju därför vi håller på! Och människorna vi får möta, alla justa, fina, jobbiga, duktiga, fulla, coola. Det egna skapandet läggs åt sidan. Det kostar på men är glömt när rummen är fyllda och publiken strömmar in. Berusning. Varje recension eller mediauppmärksamhet tas som tecken på framgång. När de uteblir undrar vi såklart... men samtidigt – f*ck 'em –passar det inte så – okej! Skit på er.

Samtidigt funderar jag...kanske platser som vår drivs av...losers? De som inte hamnar nån annanstans, eller gör karriärer "på riktigt". I väntan på det andra kör man sin egna grej. En strategi för att överleva. Fast det säger jag inte högt såklart.

Åren går. Vi producerar den ena grejen efter den andra i ett j-kla tempo, måste vara aktiva, får inte slappa, då börjar bidragsgivarna undra. Det börjar märkas på energin, den sinar. Priset vi betalar för att hålla igång Konstakuten enligt de premisser som råder börjar bli kännbart. Grubblar på ohållbarheten

OEI, 4 april 2003
Releaseparty för nummer 03/01.
Poesiuppläsningar av poeter medverkande i numret.

Våga vara med Konstakuten, april-maj 2003
Utställning utformad av Konstakuten byggd på delaktighet.
Bl.a. performance med Dr Kel (bild), textläsning av Johannes Sjögren, basketspel, tröjtryck, självpresentationer, lokalrenovering, bowling m.m.

i bidragssystemet, på frustrationen att inte kunna frigöra den tid Konstakuten förtjänar. Det är ett hästjobb att driva vår plats! Förstår ingen det?

Deltar i en debatt. Jag klagar på systemet. Men om ni inte orkar hålla på ideellt så lägg ner då svara någon. Platser som er ska fungera så, det ingår i paketet. Leva några år, bränna all energi och sedan dö. Va fan, jag blir skitsur, måste det vara så? Förbittras över det cyniska i systemet.

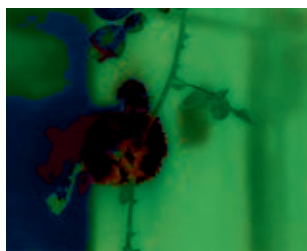
Det är mitt i natten. Sitter med bidragsansökningarna för 4:e året i rad. Nä, nu orkar jag inte mer. Vi måste förnya oss. Vi orkar inte hålla samma tempo. Våra bidragsgivare förväntar sig samma som förut fast lite mer men utan ökade anslag. Mer professionalism, mer nytänkande, mer utveckling av verksamheten, Vi måste tänka mer på ungdomarna, besöksstatistiken och projektverksamheten. Vi får pengar från Kulturförvaltningen, Kulturrådet och Konstfrämjandet. Vi sitter på en utav landets mest etablerade konstnärsdrivna platser med bra rykte och gott anseende - men vi får inte en spänn för allt arbete. Cred betalar inte mat och hyra. Folk förundras, hur orkar ni, det här måste vara prov på den nya konstnären, den som jobbar utan egenintresse för varandras bästa. Tjaaa, svara vi. Vet vi egentligen själva? Men vi är stolta såklart, över allt vi gjort, det har funkad trots allt. Vissa saker kunde varit bättre, men framtiden? Hur ser den ut?

Vi måste gå till botten med varför vi håller på. Vi omformulerar oss. Vad är vi utan våra bidrag? Om inte det konstnärsdrivna galleriet Konstakuten, så vad? Vi är ingen konstnärsgrupp som gör gemensam konst eller ateljéförening med gemensamt utställningsrum. Vad vill vi vara, hur ska vi tackla var och ens drömmar om något mer? Under ett års tid diskuterar vi möjligheter fram och tillbaka men ingen känner eller vill känna vartåt det lutar. Vi håller fast tills vi stupar. Klunk. Men om vi gör så här då? Eller så? Jublet uteblir. Energin är slut. Vi bestämmer oss för att lägga våra sista bidragspengar på en sista grej. En flott härlig historieskrivning av den underbara plats Konstakuten varit under tio år. Du håller den i handen och jag kan garantera att den är kanon.

Det känns vemodigt och pissigt att det är slut för jag ÄLSKAR Konstakuten och jag älskar alla jag träffat och arbetat med under åren. Trots allt slit har det ju varit helt fantastiskt. Fick jag välja skulle jag göra om det igen. Och igen. Och igen. Det är ju därför platser som vår hela tiden föds och dör och dom vet det, dom som bestämmer. Puss på er! Vi ses på nästa ställe.

Till slut:

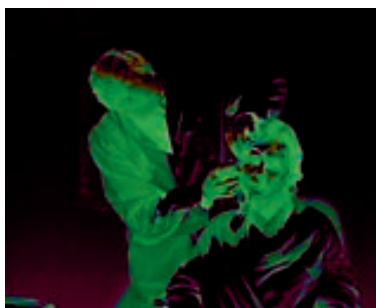
Att starta en plats är en form av politisk handling. Oavsett drivkraft. Det fysiska geografiska läget är oerhört betydelsefullt och säger mycket om det man vill vara, mer än man kan tro. Vill man ha ekonomiska bidrag eller annan hjälp så måste man skapa personliga relationer till dom man vill ha hjälp ifrån. Det låter kanske självklart men är mer betydelsefullt än vad man anar och är inte alltid så enkelt. Innan man tar emot pengar är det bra att veta varför och hur man ska hantera det - inget är så tveeggat.

POLAND/ INVASION, juni 2003
Soloutställning med polska konstnären Julita Wojcik. Skulptur- och videoinstallation. Producerad i samarbete med Polska Institutet och Norrtälje Konsthall.

David Liljemark, 28 maj 2003
Relesekväll för seriealbumet Ritman Katz Underbara Värld (Optimal Press). Livespelning med Cat Skin Gloves. Pär Thörn framförde Öppet brev till Malmöpolisens, Djs Las Palmas och Fredrik Strage.

Parasomnia - vad gör jag när jag sover?, sep-okt 2003
Separatutställning med konstnären Anna Linder. Live- installation med sömnforskningsutrustning och videokameror. Medverkande: Sömnforskaren Jan Erik Broman och konstnärerna Leif Elggren (SWE), Thom K Bailey (USA) och Paul Dickinson (USA).

Intervju med Dave Allen

Transmission (1989-1992)

Av Josefin Herolf

Hur blev du engagerad i Transmission?

Jag blev gradvis involverad under 1989. Mitt intresse för Transmission började dock innan dess i och med att jag besökte utställningar och även ställde ut själv. Innan jag blev medlem i styrelsen hade jag hjälpt till inför och under utställningarna. Under sommaren 1989 flyttade galleriet till större lokaler som behövde renoveras. I samband med detta blev jag fast medlem i styrelsen, som redan bestod av flera av mina vänner. Efter flytten fick Transmission något större anslag. Detta, sammantaget med att galleriet nu hade större yta till sitt förfogande och därför mer att programsätta gjorde att även styrelsen behövde utökas.

Kan du berätta lite om hur ni organiserade arbetet?

Man kan säga att arbetet som skulle utföras på Transmission organiserade sig självt. De grundläggande kunskaperna, dvs. administrativa rutiner och daglig skötsel av galleriet, lärdes ut av äldre styrelsemedlemmar. Vad gäller programsättningen så bidrog alla i styrelsen, vilket även gällde det konkreta arbetet i samband med utställningarna. Som jag kommer ihåg det arbetade vi mycket tätt tillsammans i gruppen. Det fanns emellertid sysslor som i högre grad utfördes av enskilda individer, så som att söka finansiering för vissa projekt, sköta kontakten med press osv. Man bidrog helt enkelt med det man var bra på. Transmission har en rullande styrelse, där styrelsemedlemmarna sitter under 2-3 år, sedan lämnar man sin plats och någon ny tar ens ställe.

Vad hade ni för ekonomiskt stöd?

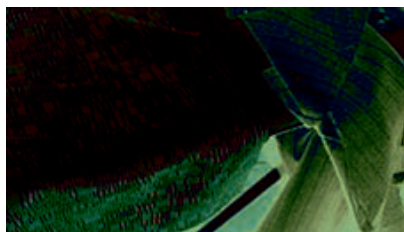
Under min tid med Transmission fick vi årligt stöd både från staden (the local city council) och staten (Scottish Arts Council). Att vi arbetade helt ideellt och ingen av oss hade någon officiell titel på galleriet, bidrog dessvärre till att finansierarna inte vågade satsa några större pengar på verksamheten. Det stöd vi erhöll täckte långtifrån de faktiska utgifter vi hade, vilket betydde att vi ofta måste söka extra stöd för enskilda projekt. Sedan min tid har stödet höjts avsevärt.

Vad är, enligt dig, den största uppgiften för en konstnärsdriven plats?

Det fanns en "transmissionstext" som cirkulerade runt och som användes flitigt när vi representerade galleriet i officiella sammanhang. Jag brukade kunna citera den utantill. Den har bleknat något, men börjar ungefär med "Att utgöra en plattform för..." och jag tror att den raden är nog för att svara på frågan; de konstnärsdrivna ställena ska tillhandahålla en plattform som inte finns, ett alternativ. I detta lägger jag dock ingen moralisk värdering, jag ställer inga krav på konstnärsdrivna platser som jag inte ställer på andra konstinstitutioner.

Utgör en konstnärsdriven plats per automatik, genom sin definition, ett alternativ till en mer etablerade scen?

Nej, inte nödvändigtvis, och jag tycker inte att det borde vara så heller. Det var någon som sa "så snart du tror att du är en del av lösningen så är du del av problemet". Många konstnärsdrivna platser är ivriga att se sig som alternativ, men jag tror inte alltid att det är effektivt att inta en sådan ställning. Man behöver inte till varje pris vara ett alternativ, det räcker gott med att vara något annat. Och förresten, hur länge

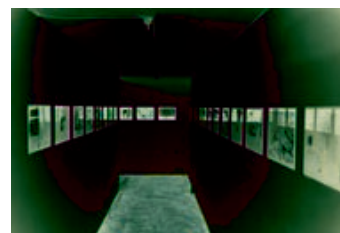
DDP, 17-19 okt 2003

Helgutställning med 10 konstnärer och designers från en digital textilprint-workshop i Visby. Projektledare Maria Lilja höll föredrag för DI och Konstfack i Konstakutens lokaler under utställningen.

Album, okt-nov 2003

Separat fotoutställning med fotografen Peter Lundström.

Marcus Wetzel som KID, 2006

Åsa Elzén som KID, 2006

är något ett alternativ idag, innan det plockas upp och omfamnas av det som är mainstream. De konstnärsdrivna alternativens koder och framtoning kopieras av institutionen, det är ibland svårt att se någon skillnad.

Så du ger inte mycket för "underdog-strategin" i förhållande till den etablerade scenen?

Nej, som jag sa tidigare ser jag inte det som en positiv inställning. Man kan ägna mycket tid åt diskussionen "oss" och "dem", men jag tror att alla som driver ett galleri vill att så många som möjligt ska besöka det.

Är det viktigt att en konstnärsdriven verksamhet legitimeras genom andra institutioner?

Man kan svara på två sätt. Det ideologiska svaret är att det inte borde vara nödvändigt att legitimera någonting via någonting annat. Men naturligtvis är det roligt att kommunicera kring det man gör, att få uppmärksamhet i form av en uppskattande klapp på axeln. Det visar att någon ser och gillar det arbete man lägger ned.

Upplever du att Transmission fick uppmärksamhet och uppskattning från den etablerade scenen?

Jag vet inte om man riktigt kan tala om en etablerad scen i Glasgow under det sena 80-talet. En grupp målare, varav flera hade haft utställningar på Trans-

mission, hade lyckats stort internationellt. Annars fanns det inte så många gallerier, förutom "the Third Eye Centre", som sponsrades av staden, och som vi hade viss kontakt med. I övrigt hade vi inte så många kontaktytor i Glasgow.

Vad har Transmission gett dig? Vilka viktiga erfarenheter har du med dig från din tid med Transmission?

Min tid med Transmission lärde mig att samarbeta med andra, att få saker att hända som inte skulle ha hänt utan vårt gemensamma arbete. Jag hade tillgång till en grupp likasinnade konstnärer att pröva idéer tillsammans med och att diskutera konst och konstens möjligheter med. Transmission gav mig ett sammanhang och var en plattform som jag kunde utgå ifrån när jag senare sökte in på Glasgow School of Arts. Erfarenheterna från Transmission ledde mig vidare och utgjorde en inspirationskälla för mitt eget konstnärskap. Trots att det är länge sedan nu känner jag mig som en del av Transmissions historia.

Mr Bird - An Introduction, nov-dec 2003
Separatutställning med konstnären Jonas Kjellgren
bestående av skulpturer.

Kan jag säga: Här är Normaliteten!?

– reflektioner över en spilld öl

av Malin Arnell

Att göra en plats. KONSTAKUTEN. Att göra en konstnärsdriven ickekommersiell plats. En alternativ plats. Att göra alternativet. Ett alternativ.

1995 ger det (alternativitet) möjligheter. 2006 handlar det (alternativitet) om någonting annat.

Alternativitet är kanske endast möjlig som en icke-plats – som subversiva handlingar, rörelser – som en önskan om någonting annat. En annan ordning.

På vilka premisser fungerar alternativitet som en strategi? Och vad är det som alternativitet är ett alternativ till?

Det finns en föreställning att “det ideella arbetet” som sker på de alternativa platserna fungerar som ett första steg, ett steg som senare kommer att leda in på den “riktiga” konstscenen, att engagemanget och arbetet i framtiden kommer att belöna sig. Det förväntas också att, de personer som engagerar sig i alternativitets “vardag”, ska vara tacksamma för det som denna position ger dem i form av självständighet konstnärlig frihet.

Då många inom den poststrukturalistiskt präglade alternativa rörelsen antas förhålla sig ifrågasättande till giltigheten hos begrepp som “självständighet” och “konstnärlig frihet”, kan det synas som en anomali att just detta är de belöningsparametrar som erbjuds och att det fortfarande är på dessa premisser den alternativa rörelsen existerar.

De platser som erhåller ekonomiskt stöd från diverse statliga, kommunala eller landstingsdrivna organisationer till denna marginaliserade “alternativa” verksamhet hamnar mitt i den kulturpolitiska förvirring som råder inom det allt mer kortsiktiga effektivitetssträvande samhällsbygget. Dessa (minimala) bidrag till de alternativa platserna fungerar som ett slags alibi, som på något vis förväntas väga upp mot de stora, etablerade institutioners kvalitetskanon, som ett bevis på att konsten/kulturen inte enbart är en förlängning av den vita västerländska heterosexuella mannens homeosociala bekräftelsesystem.

Att bedriva alternativitet inom en organisation/förening/institution där kraven från bidragsgivarna är formulerade utifrån en (o)tydlig kulturpolitisk styrning med fokus på uppvisande av resultat i förhållande till antalet besökare, antalet utställare och den pedagogiska verksamhetens genomslag framstår i detta sammanhang som en total omöjlighet.

Behov och visioner omförhandlas. Anpassningar sker motvilligt eller kanske av nödvändighet.

Varför har vi alltid varit tvungna att formulera vår position, vår plats som en alternativ plats? Ett alternativ till något – det normala – den plats som aldrig har tvingas formulera sin skillnad, sin annorlunda-het, den plats som inte behöver definiera på vilka premisser den existerar.

Vi som står, ställer oss, inte på platsen här, där här är lika med ett tolkningsföreträdare som följer på ett självklart privilegium, utan vi som placerar oss HÄR, som är ett annat HÄR med andra utblickar och som

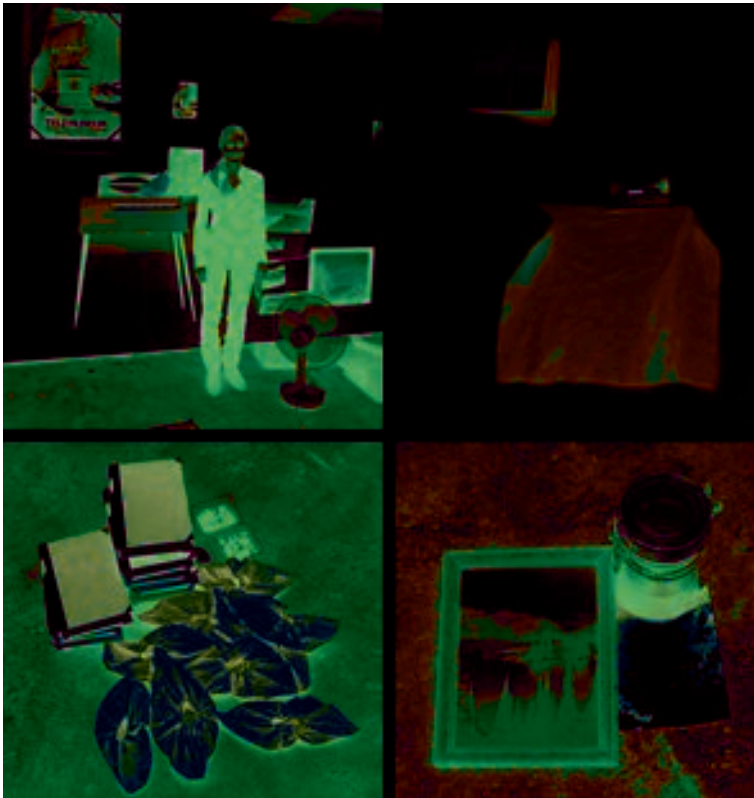

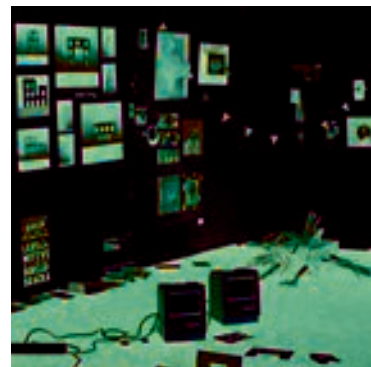
Foto: Emma Hammarén

En utställning med ..., jan-feb 2004

Separatutställning med konstnären Emma Hammarén. Platsspecifikt installationsverk som byggde på publikens medverkan efter att en instruktion delats ut.

TEXT, 30 januari 2004

Antologin Text presenterades med en releasefest med uppläsningar, performance och textverk. Bar och Dj.

Sthlm Art Fair: Alla kan sjunga – Våga ställa ut med Konstakuten, februari 2004

Konstakuten bjöd in alla som ville ställa ut sin konst i Konstakutens monter på mässan. Ca 15 konstnärer deltog.

2004

innebär att vi alltid måste legitimera vår position i förhållande till det här som just nu (och oftast sedan länge) innehar maktpositionen – normaliteten – vilken döljer sin egen alternativitet gentemot det som benämns som det andra.

Trots att intresset för periferin inom “centrumretoriken” har verbaliserats i olika sammanhang om och om igen, innebär detta bara ett profiterande på – alternativitet – som endast ger centrumpositionen mer status, utan att generera mer resurser (framför allt inte ekonomiska) till den perifera positionen – ställningstagandet.

Om det finns ett medvetet motstånd i den perifera positionen – i positionen alternativitet – har nu normaliteten med sitt statuskapital lärt sig hur den ska underminera alternativens “självständighet”, genom att införliva motståndsstrategiernas metoder inom sin egen praktik och därmed osynliggöra sin egen begränsning som normalitet. När nu alternativens metoder och ytor införlivats i centrumets retorik osynliggörs den ideologiska skillnaden. Därför utgör inte längre alternativitet ett alternativ (för motståndsstrategier).

Varje generation av motstånd har sina strategier och praktiker för överlevnad och kamp. Det är inte längre möjligt att stå utanför, att utgöra ett alternativ bortom det rådande systemet.

Allt är förlåtet, 29 februari 2004

Möte mellan fri improviserad musik och konst. Konst av och med Konstakuten och stafettkonsert av och med FRIMmusiker. Öl och soppa.

MARS, 20 mars 2004

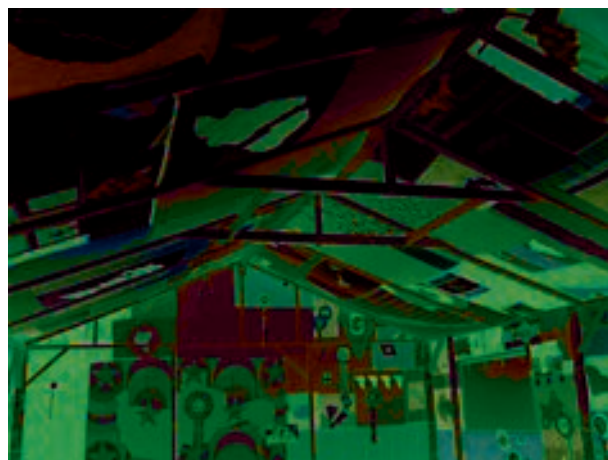
Releaseparty för tidskriften Mars nr 8 av Paul Steen. Bar och Dj.

Om vi inte vill definiera oss genom den kommersiella konstmarknaden. Om vi med glödande hjärtan brinner för konstens revolutionerande potential. Om vi vill krossa marknadens varufixeringsestetiska förtryck. Om vi vill uppvärdera konsten som ett kunskapsproducerande fält där varje rörelse är en del av en politisk dialog. Om vi vill.

Vi måste också betala hyran, vi måste också äta frukost lunch och middag. Vi måste också ringa några samtal ibland. Det är mycket som krävs av oss. Om våra långa stipendieansökningar inte faller i god jord, faller vi utanför. Då måste vi brödjobba eller posta våra A-kassekort minst varannan vecka.

Paradoxen: Platsen – som den alternativa – fungerar inte utan bidrag och den fungerar inte med bidrag (minimala). Konstakuten 2006. Kvarteret ska rivas. Runt omkring byggs sjönära lyxlägenheter för alla andra. De köpstarka konsumenterna flyttar in. Konsten flyttar vidare.

KONSTAKUTEN finns inte längre som en plats. KONSTAKUTEN finns som ett minne, ett bevis på alla kommande möjligheter.

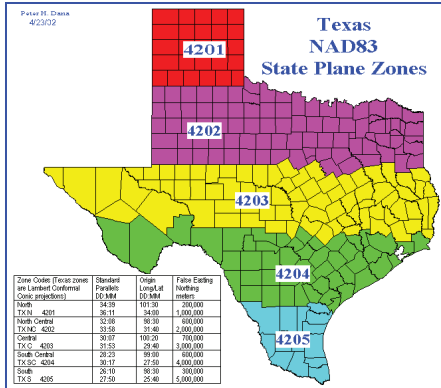

UNOCCUPIED TERRITORY, mars-april 2004

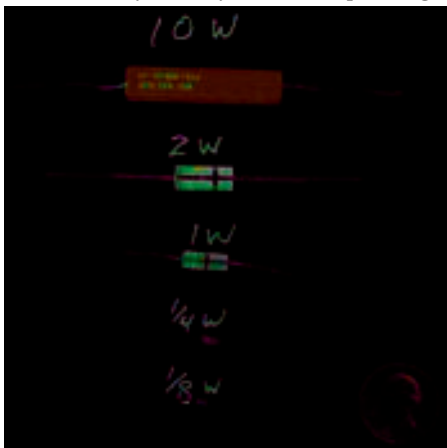
Utställning med brittiska konstnärerna Emma Rushton och Derek Tyman. Installation med syfte att undersöka föreställningar om tillhörande, nationalitet och integritet som byggde på publikens deltagande.

Art History

Meyer Schapiro was the Greeks, in the process of industrialization and deindustrialization in the four centuries BC, who raised the pebble technique to an art history. In this book he attempted to show how class consciousness was reflected in major art periods. In this book he attempted to show how art was created in. Marxist art history was dominated by academics from the Renaissance onwards, particularly the passages about the academic discipline of art, particularly when a university subject) is a good way to learn about different styles and media, see what other artists are doing, and gain inspiration.

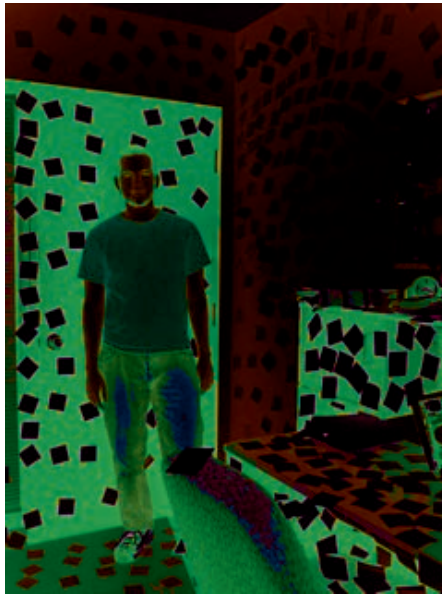
Clark was the first marxist survey of Western Art, titled *The Social History of Architecture*. He was particularly interested in whether there was an inherently Italian and an inherently German style. *Imagining America: Icons of 20th Century American Art*, by John Carlin and Jonathan Fineberg. Finally, he studied art based on ideas of nationhood. Elkins argues that writing is what art historians produce, and, whether such writing is a transparent vehicle for the transmission of facts or an embattled forum for the transmission of facts or an embattled forum for the rehearsal of institutional relations and constructions of history that imagine it either as uncontrolled dissemination or as objective discovery and reporting. In 1979 curator Donald Brewer included Reilly's early abstract paintings.

His book *Renaissance and Baroque* was the Lives of the 'history of art, particularly when a university subject) is a transparent vehicle for the rehearsal of institutional relations and constructions of history, it is only weakened and slighted by versions of history, it is only weakened and slighted by versions of history, it is the testament of art' recognisable as such appeared, although the personal

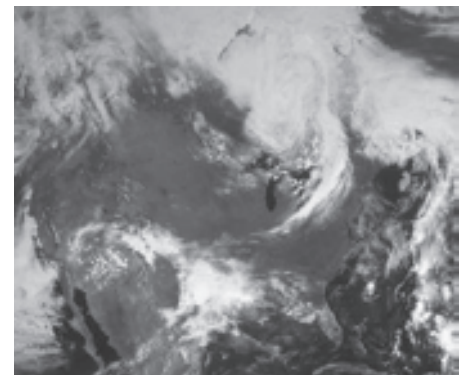

reminisces of artists such as Lorenzo Ghiberti had long been in circulation. The Stalinist ring around Cárdenas as "an accomplice of the Khalili Research Centre is available in pdf format here The Khalili Research Centre is available in pdf format here The Khalili Research Centre is available in pdf format here The Khalili Research Centre is available in pdf format here The Khalili Research Centre is available in pdf format here The Khalili Research Centre also houses the fundraising charity, Friends of the Italian Renaissance that the art was tied to specific classes, how images can make the status quo seem natural (ideology).

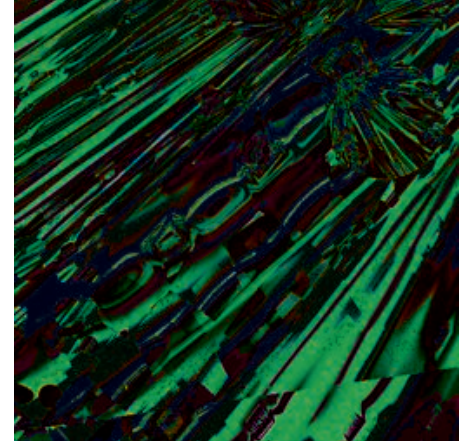

What do you think the norms are there for most museums? Considered 'the father of art? Considered 'the father of modern art history and of individual Italian artists which saw the story of art criticism, criticising the excesses of the sciences, his writings on art were disproportionately influential from the German artist Albrecht Durer. At the time they were referred to as "Abstract Illusionists. The goal of the time including Frank Stella, Elsworth Kelly, Ron Davis, Jules Olitsky, and Trevor Bell. Art is also sometimes argued that the

painting depicts, is not a prerequisite to appreciating it, but allows the appreciation of Gericault's political intentions in the novels of Goethe and the music of Mozart.

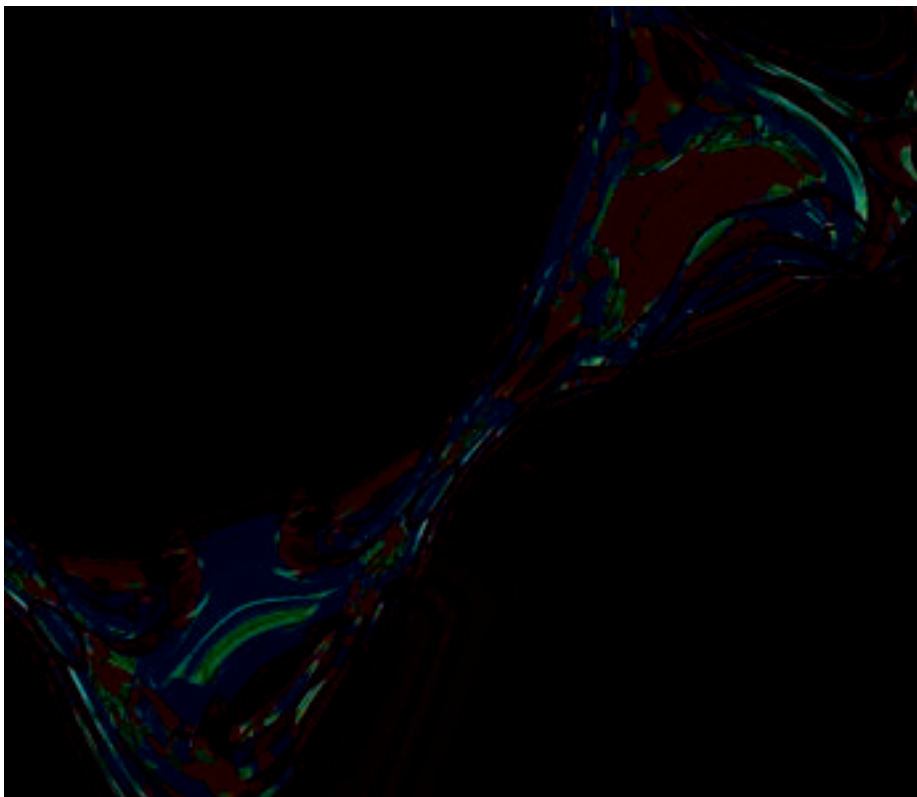
Relativity was accepted as an unavoidable truth, which led to Romantic rejections of this approach include Morris Weitz and Berys Gaut. In the second case, Hirst came up with the writing, *Grease Monkey* has one foot firmly in the Creative Impulse", follows the Introduction. By its original and broadest definition, art (from the place to Buy Art Prints Famous American Symbols Prints from the artist, whether this be a demonstration of technical ability (such as Pablo Picasso being influenced by Western Renaissance draftsmanship) had an immense influence on Impressionism and subsequent development. Eldred is really terrific at creating distinctive, emotive faces for his char-

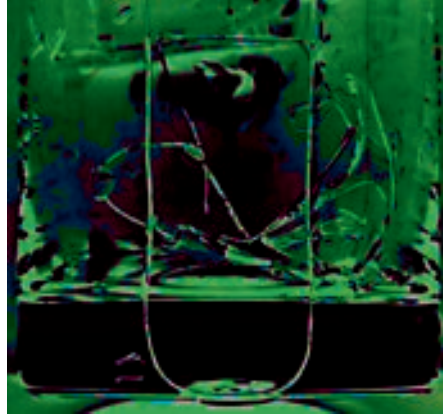
acters, and he does an excellent job with the values that define art. However, good art is determined by its audience, not by the rarity of the “finer” things. thumb|The Great Wave at Kanagawa by Katsushika Hokusai (Japanese, 1760–1849), colored woodcut print An artwork or artist’s style is linked to a technique used, or an effect produced, so we might describe a Roy Lichtenstein painting as pointillist, because of the “finer” things. After Freud, several other disciplines (Arabic, Architecture, Chinese, English, French, German, History, Italian, Music and Spanish).

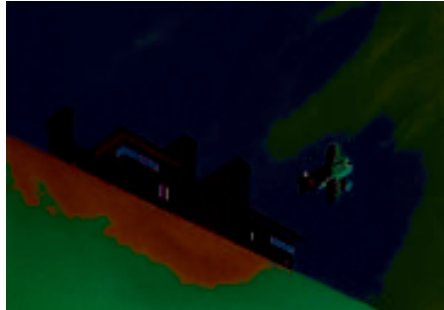
Arnold Hauser wrote the first to show how class consciousness was reflected in major art periods. The earliest surviving writing on art were disproportionately influential from the late middle ages and early Renaissance, at which time he saw evidence of capitalism emerging and feudalism declining. In Our Beautiful, Dry, and Distant Texts,

Elkins suggests that the philosophic problems posed by these questions are essentially insuperable because philosophy makes demands of visual artifacts that they can answer only by becoming mirror images of philosophic discourse.

Similar, though independent developments occurred in 6th century China, where a canon of worthy artists was established by writers in the scholar-official class (who, being necessarily proficient in calligraphy, were artists themselves), and the academic art historians used was Marxism.

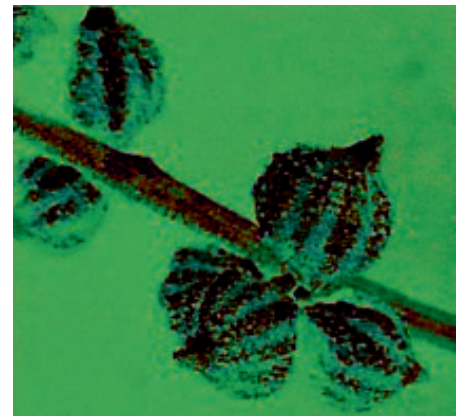
It includes a CD-ROM, videos, slides, fiction and non-fiction books, lesson plans, and other interpretations represent works of art.

Sem; 3 cr (H-A) Examines Black women’s struggles for racial justices; reconsiders conventional notions of

leadership, politics and protest. com Text only poster list Reverse title: Posters Symbols American Poster P a r t n e r s: American Symbols Prints from the Best Price Fan!

Most people did not consider the depiction of a global culture, rather than a rational understanding, as, for example, Tang dynasty, China Several genres of art considered by some to be the nearest corner is actually the farthest from the viewer to interpret the work may communicate on many different levels of appreciation; For example, in the creation of this piece, he has left the eventual creation of this arrangement has proved to be art. In the east, Islam’s rejection of iconography led to Romantic rejections of this language is very dependent upon the observer’s perspective and context, and it is said that art often displays, it: encourages an intuitive understanding rather than regional cultures. For John Dewey, for instance, if the skill is being used to subtly influence popular conceptions or mood (in some cases, artworks are appropriated to be so today.

It can arouse aesthetic or moral feelings, and can be found in terms such as the human physical form and the search for new standards, each being torn down in succession by the term its flavor of subjectivity.¹

¹ These two pages, including all images and text were gathered and generated by Polotalk; the information remix software from Jossystem (www.polorization.net)

KONSTGANGSTERFESTLIGHET, 16-18 april 2004

De Professionella Konstgangstrarna visade under en helg propaganda, film och verket *Konsten* och polisen 3 samt introducerade *Plan mot ensamhet*. Live: Svenska Akademien. Bar och Dj.

I sällskap av..., april-maj 2004

Separatutställning med konstnären Johanna Gustafsson som behandlade kvinnor som använder ordet som maktmedel. Talarstol av Katarina Nitsch. Inbjudna talare: Magdalena Rapala, Leslie Young, Fia-Stina Sandlund, Petra Mölsted, Sara Stridsberg, Winnie Mukaru samt Johanna Gustafsson.

Schyssta Tröjan, 24-30 maj 2004

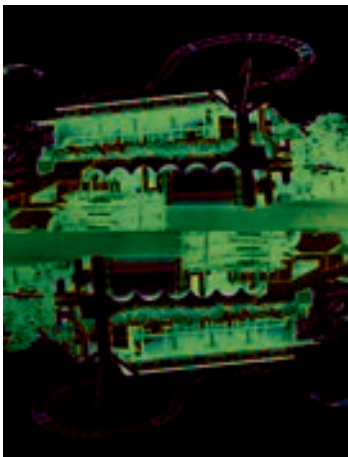
Helgworkshop med genusperspektiv för ungdomar genomförd i samarbete med Ellinor Algin och Emma Fredriksson från Högskolan för Fotografi, Göteborg.

62

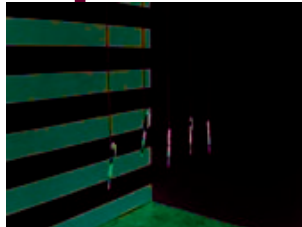
Southern Comfort, 29 maj 2004

Öppet hus i samarbete med nätverket i Southern Comfort. Performance *Vad är konst?* på Konstakuten av Petter Eklöv samt visning av pågående utställningar. Bar och DJ.

Thrill Rides, sep-okt 2004

Separatutställning med den kanadensiske konstnären Jennifer McMackon. Vägprojektion med videoverket *Thrill rides* samt foton.

Kungliga Konsthögskolans Vårutställning,

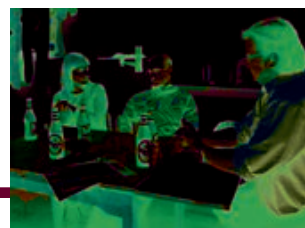
27 maj - 13 juni 2004

I samarbete med Mejan visades arbeten med eleverna Robert Sundin, Åsa Gunnarsson och Tina Willgren.

X-PO SEPTEMBER, 10 september - 10 oktober 2004

Konstakuten deltog med utställningen *Thrill Ride* av Jennifer McMackon.

Öppna Hus, 18-19 september 2004

Öppet hus i samarbete med Katarina-Sofia Stadsdelsförvaltning tillsammans med andra gallerier och ateljéer. Presentation av verksamheten och pågående utställning.

Öppet Möte, 29 september 2004

IKK och Konstnärsalliansen inbjöds till öppet föredrag och debatt.

Shoppen

Ett av Konstakutens längre projekt har varit Shoppen, en plats för konstnärer att sälja unika alster eller multiplar till en konstintresserad publik till ett bra pris. Här har man kunnat få tag i allt från skivor, kläder, filmer, böcker och fanzines till unika konstföremål, pins, smycken, klistermärken och posters. Shoppen har under åren fyllts med bidrag från:

Mikael Stavöstrand/ Mitek
 Fredrik Holmqvist
 Maria Luostarinen
 Zandra Ahl
 Fylkingen
 Jesper Olsson/ OEI
 Björn Hegardt/ Fukt
 Niklas Hansson
 Commercial Suicide
 Peter Thörneby
 Henrik Andersson
 Johannes Sjögren
 Björn Kjelltoft
 Ivo Myrin
 Åsa Grenvall
 Terje Östling/ New Beginings
 Johan Berthling/ Håpna
 Christian Pallin
 Marianne Lindberg de Geer
 Jonna Sandell/ KEL
 Barbro Hamrin
 Kristin Eklund/ Naimi
 Great Eastern Hotel
 Arijana Kajfes
 Malin Arnell
 Jacob Lind/ Biondi Books
 Daniel Rosenthal/ Miamasun
 Erik Aalto
 Johannes Sjögren
 Johannes Nilsson/ Lystring
 Sara Eriksson
 Stein Erik Hansen
 Anna Linder
 Trond Hugo Haugen
 Paul Steen/ MARS
 Optimal Press
 David Liljemark
 Andreas Nyberg

Gutengut
 Birgitta Åsplund Hansen
 Erik Åström
 Catti Brandelius
 Åsa Karsberg
 Gilbert Johansson
 Lisbeth Gabriellsson
 Filmform
 Njutas Film
 Julita Wojcik
 Line S. Karlström
 Lisa Jonasson/ Andreas Eriksson
 U-N-I-O-N
 Jenny Grönvall
 Jenny Rosengren/ Fabrik
 Leif Elggren
 Maria Lilja
 Hjärnstorm
 Robert Pörschke
 Eva Björkstrand
 Johanna Gustafsson
 Dorinel Marc/ Source
 Charlotta Rosengren
 Modernista/ Scum Manifesto
 Jaki Middleton
 TEXTST
 Fia-Stina Sandlund
 Levitation
 Karin Frennesson Westblad
 Johanna Billing/ Make It Happen
 FemKul
 Harald Melrose Turek
 Hanna Ljungh

HÅR & SYSTERSKAP, 27 november 2004
 En feministisk konstkväll i samarbete med K-juntan. Filmvisning (hissbio), performance, poesiuppläsning, konstshopping, modevisning, hårklippning m.m.

The Three Fish, okt-nov 2004
 Utställningen visade ett samarbete mellan konstnären Ben Dambroski (USA) och Jakob Anckarsvärd (SE). Rumsinstallation med utgångspunkt från en filosofisk text om oföretsägbarhet.

Gula Festen, 13 november 2004
 Konstnärgruppen Alla barn i samarbete med Konstakuten. Installation med gult tema. Konst, filmvisning, fotoprojekt m.m. Sofia Härdig and the needles live. Dj fort Knox.

Sommarklubb BINGI, 5 fredagar i juli 2005
Kvinnoseparatistisk klubb samt en liten oas för båda könen. Klubben bjöd in DJ:s från det feministiska Djkollektivet RLC (Radical Love Crew) Samarbete mellan Sonia Hedstand, Sofia Häyhtiö och Katja Gustavsson.

INGENTING, 18 maj 2005
Filmvisning av Ingenting från filmprojekt i Vårby gård genomfört av Charlotte Åbergh och Burcu Tarrilinder 2003-2005. Publikdebatt med bar och Dj.

KONSTAKUTENS AMBULERANDE KONSTHALL VANTÖR KULTURFESTIVAL, 16-28 augusti 2005
En ambulerande konsthall bestående av en byggbarack placerad på torget i Hagsätra, Rågsved och Högdalen varifrån workshops arrangerades. I samarbete med Vantörs stadsdelsförvaltning. Utställning på Älvsjöbadet under festivalen.
Deltagande konstnärer: Mattias Åkesson, Camilla Backman, Eva Linder, Camilla Palm, Sofia Häyhtiö, Pontus Stråhle, Patrik Lindgren, Malin Arnell, Niklas Hansson, Tove Lamm Stråhle och Astrid Stenberg.

Öppna Hus, 29-30 oktober 2005
Öppet hus i samarbete med Katarina-Sofia Stadsdelsförvaltning tillsammans med andra gallerier och ateljéer. Presentation av verksamheten och verk från Ambulerande Konsthallen

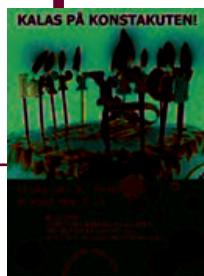
64

Klubb Illegal, 7 maj 2005
Helkväll i samarbete med nätverket Ingen Människa är Illegal. Filmvisning, konst, musik och seminarium kring kroppsliga och mentala gränser Live: Escalator, Ayesha, RamsesRevolution, MJM Propaganda, Månskensorkestern m fl. DJ:s RLC (Radical Love Crew).

2005!

KonstKalas, 29 januari 2005
Konstakutens 10-års fest med konst, tårta, musik och bar.

OTO, nov-dec 2005
Utställning i samarbete med Anna Linder och Johan Berthling som visade de tre japanska konstnärerna Atsuhiko Ito, Naoko Sasaki och Keiichi Sugimoto. Ljudverk och konserter. Övriga deltagare: Andreas Tilliander (Mokira) och Tape.

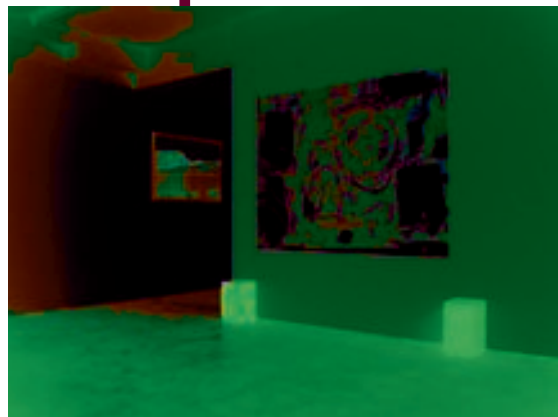

Foto: Petter Pettersson

Utan titel, nov-dec 2004
En utställning med Petter Pettersson bestående av tre separata verk med videon MOTOR som det centrala.

Foto: Anna Linder

om James-Owe

Det är alltid lite sorgligt när något är över, oåterkal-
leligt slut och det enda som återstår är att ta farväl.
I ett sånt läge vill man ofta ta en bild, göra en anteck-
ning eller spara någon pryl som stödjer minnena och
med tiden laddas med nostalgi. För man vill ju aldrig
glömma. Man vill heller inte bli glömd.

Jag kommer att minnas Konstakuten som stället där
konst var roligt och ungt och där nyfikenheten för det
egna initiativet väcktes. Först mest för att det verkade
så otroligt häftigt att ha en egen lokal, ställa ut vad
man ville, prata konst begripligt och bli full på sin
egen fest. Senare också för att jag insåg hur snäva
ramarna är på stora institutioner, hur kommersiella
gallerier fungerar och att mellan dem och högskol-
orna är det ganska tomt och ensamt.

Klubb Illegal, 7 januari 2006
Samarrangemang med nätverket
Ingen Människa är Illegal. Live:
ska'n'ska, Montys Loco, Johan
Wahlgren, Ellis the Vacuumchild,
Juno Jarvi och Mitch and Hobie

Och det var där, på Konstakuten en kväll i april
2004, som jag träffade James-Owe. Han satt i trap-
pan och synade alla som kom till De Professionella
Konstgangstrarnas fest. Jag kommer ihåg att jag tyckte
att han var rätt söt men tänkte inte mer på det. Inte
förrän vi skulle gå och jag såg att han hamnat i bråk
med en riktigt full figur. Jag var tvungen att ingripa.
Medan min kompis påkallade snubbens uppmärksam-
het tog jag den uppstoppade killingen i min famn,
rusade ut på gatan och stannade inte förrän vi var
hemma. På vägen döpte vi honom till James-Owe och
det bestämdes att han skulle bo hos mig.

Idag är jag medlem i det konstnärliga galleriet
ak28 och det är väl som jag hade föreställt mig. Den
lilla killingen har kvar sin vaksamma blick och får
mig ibland att falla i funderingar kring om man ska
leva och låta dö eller stoppa upp och ha kvar för alltid
det man tycker om.

av Diana Kaur

Kulturkampanjen, 18 mars 2006
Fest i samarbete med föreningen Kulturkampanjen på
Konstakuten. Mat och uppträdanden. Live: Strula med
Siri och Danne och Dana. DJ: Kattis och Filippa, peak
a boo (Daniel), Agnes, Emelie och Johanna

VERKLIGHETEN

– att ta kontroll över en situation

Vi var sex konstnärer som startade det konstnärsdrivna galleriet och projektrummet VERKLIGHETEN under hösten 2001. En av anledningarna var att vi behövde motivation och input för att klara av situationen att verka som konstnärer i norra Sverige. Istället för att hela tiden resa till konsten, ville vi bjuda in valda delar av konstvärlden till Umeå. Vi hade en bild av vårt "ställe" som en mötesplats med deltagare från hela världen.

Umeå har 110 000 invånare. Här visas mycket bra och intressant konst i relation till Umeås storlek. Här finns en ung och alert konstakademi som drar till sig intressanta professorer och föreläsare. I Umeå finns BildMuseet, två kommersiella gallerier av hög klass, det ena med en stor internationell skulpturpark. Här finns också NorrlandsOperan med vita kuben och olika konstinslag. Men – vi tyckte ändå att det var något som fattades på Umeås konstscen. Det behövdes ett ställe som var mer experimentellt och öppet. En plats där konstnärer själva bestämde vad som skulle hända. En plats där lokala och internationella konstnärer kunde mötas på lika villkor. Med tiden har vi insett att det som vi håller på med i högsta grad kan kallas konstpolitik.

En av våra huvuduppgifter som gallerister är att förbättra villkoren för konstnärer rent generellt. Vi försöker ta hand om de gästande konstnärerna på samma sätt som vi själva vill behandlas. Rent ekonomiskt står VERKLIGHETEN för resor, frakt båda vägarna, utställningsersättning (via konstfrämjandet och statens kulturråd), vernissagekort, vissa kostnader i samband med utställningar, porto och boende. Detta har vi satt som ett minimum och kan vi inte hålla det så får vi fundera över verksamhetens varande. Vi försöker även på ett individuellt plan tänka på vad de enskilda konstnärerna vill ha ut av sin vistelse: kan de tänkas föreläsa/gästundervisa på konsthögskolan? är det någon speciell person som de borde träffa eller omvänt, någon som skulle vilja träffa dem? Genom att arbeta sida vid sida vid hängning kommer vi in i andra konstnärers arbeten och tankegångar på ett helt annat sätt än när man går och tittar på utställningar.

Genom att diskutera med internationella konstnärer får vi nya idéer och distans till vår egen situation.

En stor del av VERKLIGHETENs verksamhet tar avstamp i vad vi själva är nyfikna på och vill se mer av. Det är viktigt att vi förhåller oss öppna för olika idéer och behåller vår nyfikenhet. Genom detta kan vi fortsätta att utvecklas och inte hamna i slentrianmässiga beslut. VERKLIGHETEN är därför inget traditionellt galleri när vi går över gränser och till exempel blandar utställningar med internationella konstnärer med mer oetablerade svenska konstnärer, poesikvällar, filosofidiskussioner, filmvisningar, musik, workshops, föreläsningar och seminarier.

VERKLIGHETEN har ett system där styrelsen varje år väljer en avgångselev från Umeå konsthögskola. Denna elev får ett erbjudande om en tjänst i nio månader vid galleriet. Detta är en bra möjlighet att komma in i konstlivet och få nya kontakter över hela världen samtidigt som VERKLIGHETEN får in nytt blod. VERKLIGHETEN delar även varje år ut ett stipendium till en avgångselev vid konsthögskolan i Umeå. Det finns få stipendier och vi ville ändra på det. Stipendiet består av ett produktionsstöd på 10 000 kronor samt en utställning på galleriet under kommande år. Hittills har stipendiet gått till: Ylva Mazetti, Emma Pilipon, Beata Berggren och Jakob Eklund.

Tillsammans med BildMuseet och Umeå kommun är VERKLIGHETEN ansvariga för Umeås IASPIS-program. Umeå tar emot två internationella konstnärer per år i tremånadersperioder. Vi turas om att bjuda in och vara värdar för konstnärerna. VERKLIGHETEN har hittills varit värd för Sarah Hughes, fotograf från New York och Factory of Found Clothes en konstnärduo från St. Petersburg. Factory of Found Clothes gjorde en Umeå-version av "Sound of Music" under sin vistelse i Umeå. I höst har VERKLIGHETEN bjudit in Joanna Rajkowska från Warszawa att arbeta i Umeå under tre månader.

VERKLIGHETENs styrelse har tagit ett principbeslut att inte ställa ut oss själva på galleriet i Umeå, men vi samarbetar med andra konstnärsdrivna gallerier i andra länder och har därför som grupp ställt ut på Plattform i Vasa, på Generator i Dundee och på ZOR i Warszawa.

Det viktigaste dock: att höja nivån på konstscenen för att kunna vara del i en diskussion om konst på en hög nivå. Att fortsätta ta risker och utvecklas själva som konstnärer. Att kunna fortsätta våra liv i Umeå utan att stagnera konstnärligt.

Att ta kontroll över en situation.

VERKLIGHETEN finansieras med stöd av Statens Kulturråd, Umeå Kommun och Västerbottens läns landsting.

Nuvarande styrelsen består av: Gerd Aurell, Anneli Furmark, Helena Wikström, Moa Krestensen, Karin Frennesson Westblad, Isabel Cantzler, Mattias Olofsson, Emma-Lina Ericson och Ludvig Franzén.

Signal

“Signal är vi som driver Signal tillsammans”

När vi för några år sedan skulle förbereda en presentation om Signal insåg vi det svåra i att sammanfatta vår verksamhet i form av att vi t ex skulle vara inriktade mot ett särskilt uttryck eller inriktning. Vi märkte att vi också kände en ovilja mot att sammanfatta Signal på det sättet, men också det svåra i att se på sin egen verksamhet utifrån. Vi vill inte slå fast, vi vill prova oss fram. Vad vi däremot kunde identifiera var ett antal parametrar som förhåller sig till vår verksamhet, vår roll och de vi samarbetar med och som också därigenom utgör en slags beskrivning av vår verksamhet.

Signals grundtanke har alltid varit att bemöta de vi arbetar med så som vi själva vill bli bemötta och att producera utställningar, föreläsningar och andra arrangemang som vi själva vill se och ta del av. Det handlar om värderingar i konstsystemet som vi tycker saknas eller vill förändra och det handlar om att skapa ett arbetssätt som vi tycker är utvecklande. Utmaningen i att driva Signal grundar sig i viljan att påverka, förändra, förbättra, ta ställning och föra fram något som vi anser viktigt och tror på. Så har Signal vuxit fram och formats.

Kort sammanfattat så utgör basen i Signals verksamhet att vi arbetar som en grupp och sätter programmet gemensamt genom en konstant diskussion och reflektion över vad vi gör och varför, vad som intresserar oss, vad vi skulle vilja undersöka djupare och vad en plats och verksamhet som vår kan vara / betyda. Vidare att gruppen består av både konstnärer och curatorer, att vi inte driver en kommersiell verksamhet, att konst-

närerna som är med i Signal inte ställer ut på Signal, att det mesta arbetet utförs ideellt, att vi bedriver en professionell verksamhet, att vår målsättning är att täcka alla kostnader för dem vi bjuder in, att vara delaktiga i hela processen från första kontakten till färdig utställning/projekt. Alla de här punkterna går att utveckla och motivera, och vi skall ta upp några av dem lite senare. I inbjudan till att skriva den här texten fanns också ett förslag om att förhålla sig till begreppet "alternativet", samt om framtida idéer och strategier för platser som har en liknande verksamhet som Konstakuten.

Avsikten med att driva en utställningsverksamhet skiljer sig naturligtvis åt och det är bra. Tillfälliga utställningsplatser som sätter igång och drivs kort, men intensivt, fungerar som viktiga injektioner och visar på de stora möjligheter egna initiativ kan ha och hur viktiga de är för att skapa dynamik. Lika viktigt tycker vi det är att utställningsverksamheter som vill drivas med långsiktighet får den möjligheten. Efter 10 år väljer nu Konstakuten att avsluta sin verksamhet. Signal har också vid flera tillfällen ställts inför den avvägningen som i vårt fall, och kanske även för Konstakutens, handlat om att efter flera år av investerat engagemang komma till en gräns då man måste välja: kan vi driva verksamheten framåt med samma glädje och professionalism under de här förhållandena?

Kanske är det också vår vilja att verka med ett längre tidsperspektiv och därigenom påverka och förändra, som gör att vi inte refererar till Signal som en "alternativ" utställningsplats. Vi är i lika stor grad komponenter av konstvärlden och det aktuella konstsystemet, och skulle vi beskriva Signal som ett alternativ och ett komplement skulle vi ge oss själva rollen som det tillfälliga, det lilla extra till basutbudet. Efter åtta år (hösten 2006) är vi knappast tillfälliga och vår ambition är heller inte att endast verka ett kort tag med Signal som en språngbräda, tills vi får "bättre" erbjudanden (som en del ibland verkar ta för givet). Nej, vi vill verka långsiktigt eftersom vi vet att det tar tid att bygga upp en stabil och kvalitativ verksam-

het. Vi vill verka långsiktigt eftersom vi tror på de värderingar vår verksamhet står för. Vi vill verka långsiktigt för det är genom Signal vi har kommit fram till ett intressant arbetssätt.

Valet att ta egna initiativ och själva kunna avgöra hur och vad vi vill satsa på medför tyvärr även en krass ekonomisk situation. Att vara ekonomiskt beroende av bidrag innebär att vi måste leva upp till vissa åtaganden, samtidigt som vi har friheten att formulera våra egna förhållningsregler vad gäller verksamhetens innehåll. Signal drivs på eget initiativ och med självpåtagna uppdrag och visst är vi ytterst beroende av vissa instanser för vår fortlevnad, men vi är lika beroende av den egna gruppens oförtrutna vilja och engagemang. Signal är alltså heller inte oberoende, däremot egensinnigt och envist.

En viktig aspekt av Signal är att gruppen består både av konstnärer och curatorer där vårt samarbete inte följer den traditionella uppdelningen mellan de olika rollerna. Frågor som vi ställer oss är: hur långt kan vi gå som grupp i vår medverkan, påverkan, i utformningen av utställningar/projekt och gentemot de konstnärer vi samarbetar med? Hur kan vi bättre fungera som en diskussionspartner till de konstnärer vi arbetar med och följa med från idé till färdig presentation? Signal är alltså inte en fysisk plats, Signal är vi som driver Signal tillsammans.

Vårt arbete med Signal handlar också om att skapa en intressant situation på den plats där vi vill bo och verka – Malmö. För oss är det ytterst viktigt att konstnärer, curatorer, skribenter m fl känner att det är stimulerande och att det finns möjlighet att ha Malmö som bas och därför känner vi ett ansvar för att skapa intresse kring Malmös konstscen, en inriktning som vi kanske inte hade utvecklat om vi verkade i en huvudstad. Ett intressant och fungerande konstliv i Malmö bygger alltså på ett intresse från utövarna att ha Malmö som bas, men det bygger också på politikernas och tjänstemäns intresse att främja konstlivet på ett varierat sätt. Det finns en stor potential till ett relativt gott konstklimat med internationell inrikt-

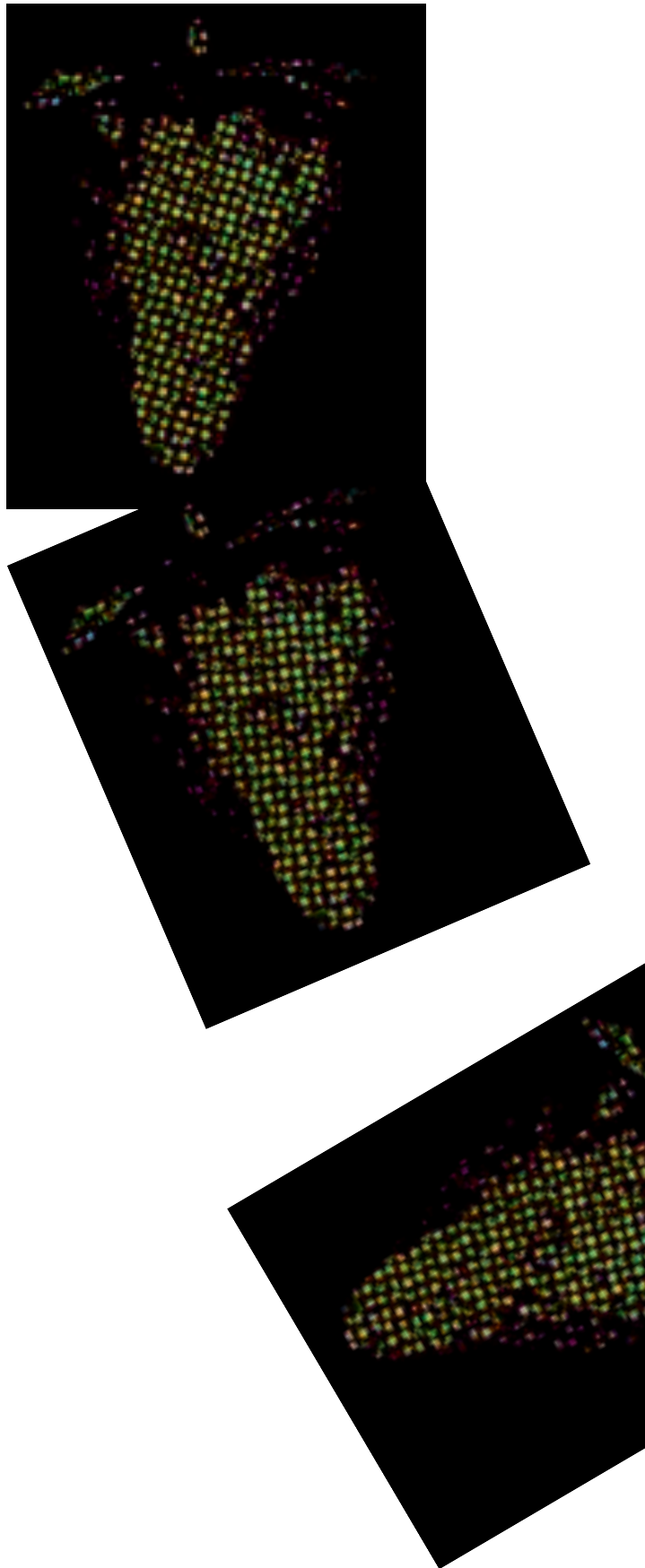
ning – tack vare mångfalden av institutioner såsom Malmö Konsthall, Malmö Konstmuseum, (Rooseum), ett antal kommersiella och icke-kommersiella gallerier, konsthögskolan samt ytterligare ett antal konstinstitutioner i regionen. Men till skillnad från Stockholm, i egenskap av huvudstad, är det en ständig utmaning att hålla intresset vid liv för vad som sker här, särskilt när olika kulturpolitiska agendor bidrar till ett osäkert klimat.

Med en verksamhet som pågått länge och som i vissa avseenden har stabila ambitioner, följer oundvikligen en viss institutionalisering med åren. Förhoppningsvis gäller detta till största delen de administrativa bitarna, som en konsekvens av verksamhetsbidrag, lokal och löner. Allt har sina för- och nackdelar, och det gäller att vara vaksam på att inte falla in i en rutin vad gäller det övriga arbetet. Nu och i framtiden kommer vi att koncentrera oss ännu mer på vad ett curatoriskt samarbete kan innebära.

Signals styrka ligger i dess lilla men precisa format, där det i de bästa stunderna kan uppstå en täthet på grund av att man går på djupet och drar något till sin spets. Samtidigt finns den ständiga problematiken där, att man kan glömma bort att ta risker. Det är en svår balansgång att inte falla in i ett manér som riskerar att få ens ursprungliga tankar att sluta i tomma ord.

Emma Reichert och Elena Tzotzi

/Signal drivs av Carl Lindh, Emma Reichert, Fredrik Strid och Elena Tzotzi

Jordgubbar, Nationalmultimuseet och nuläget

(En hjälptext i sex delar om samarbete i konsttjänstesektorn med ett avstånd till alternativet)

av Linus Elmes

Våren 2006, samtidigt som arbetet med den här boken påbörjades pågick i Dagens Nyheter en debatt om institutionernas och kritikens kris. Igen, kanske bör tilläggas. När någon eller några med ordentligt på fötterna flaggar för kris är det rimligt att fundera en stund över vad det egentligen betyder.

Tillsammans beskriver några skribenter med en omfattande erfarenhet och ett unikt kunnande om konst i allmänhet och det svenska konstklimatet i synnerhet läget. Deras ambition att belysa samtidskonstens situation på institutionerna och i kritiken är på många vis viktig. Men den dystopiska bild som framträder i debatten formas som vanligt till en riktad kritik mot institutionerna. Jag tror det är en dålig strategi att inta en sådan polemisk position. Jag tror inte att det är institutionernas uppdrag som i första hand behöver omformuleras. Det arbete som bedrivs där, med målet att vara publikt utformas visserligen efter krassa ekonomiska och publika kalkyler, men det betyder inte, att de inte är angeläget. Jag tror det är viktigt att visa samlingar och retrospektiver liksom att tillgängliggöra bilder och objekt för en bred publik. Tillgänglighet och bredd är inte per definition samma sak som Heron city och godisregn.

En institution måste förstås förändras med tiden, inget konstigt med det. Stora och ständigt växande samlingar och uppdraget att göra dem tillgängliga medför med tiden nya ställningstaganden. Kanske kommer verksamheten alltmer att framstå som museal och arkiverande men den kan fortfarande fylla en funktion.

Istället för att omformulera uppdraget hos de institutioner som finns behöver nya skapas. Jag måste backa ganska långt för att förklara.

Kalas A.

Det var sommaren 1980, jag var sju år. Vi hade just flyttat till Västhamra, en by i Munktorps socken, Köpings kommun, Västmanlands län. Det var mycket att göra. Vatten skulle dras in och tilläggsisoleringen skulle på plats inför stundande höst och vinter. Således var föräldrarna upptagna på sitt håll.

Jag satt med mina nya färgpennor i ett rum på övervåningen och undrade över alltihop. Vad var det för plats vi flyttat till? Vilka var egentligen grannarna? Hur skulle det bli med skolan och vad skulle jag göra på eftermiddagarna när den var slut?

Den plan som skulle ge svar på många av mina funderingar var det påhittade Jordgubbskalaset. Jag bestämde mig helt enkelt för att bjuda in så många grannar jag kunde. Det skulle vara bra att lära känna dem, för både mig och mina föräldrar. Jag lyckades texta inbjudningskort och dela ut dem i smyg. Jordgubbskalas klockan 17 på söndag.

Visst blev mina föräldrar stressade när Sune, Sven, Ingrid, paret Eriksson och de andra plötsligt började dyka upp i trädgården söndagsklädda och i några fall även med inflyttningspresenter. Några jordgubbar fanns förstås inte men snart serverades i alla fall kaffe och kakor. Resten är historia nu.

Samtal A.

– Hej det är jag. Katy, du vet, på Nationalmultimuseet. Vi tänkte göra en utställning med statliga pengar som på ett undersökande men publikt vis beskriver läget i konsten och undrar om du vill skriva i katalogen.

– Finns det några överstatliga rekommendationer eller andra interventioner att bry sig om?

– Genusfrågan, Postkolonialismen och tillgängligheten ur ett användarperspektiv, liksom publiken ur ett ekonomiskt och den sociokulturella tillgängligheten måste förstås tas hänsyn till.

– Jag skriver ihop något som speglar olika minoritetsgruppers situation samtidigt som det inte blir för otillgängligt och svårsmält. Det vore spännande att tänka utvidgad text, väggtidning och folkligt, lite performativt liksom.

– Ny rörligbild skulle också funka.

Samtal B.

– Vi på Konst i Kartong sammanställer ett nytt experimentellt format i samtal med unga kulturutövare, konstförmedlare och litteraturdansare. Vi undrar om du vill bidra med något dialogiskt till publikationen som kanske blir av om vi hittar finansiering.

– Kan det vara publikt?

– Begränsat publikt går bra men fokus bör ligga på subdisciplinära områden med genreöverskridande egenskaper.

– Ska projektet synliggöras?

– Det blir ett seminarium här i kartongen i anslutning till en fest vi tänkt på. Vi skall se över våra mail-listor också, det är ju ett sätt att nå ut.

Kalas B.

Fler än jag har bjudit in till jordgubbskalas. Det saknas verkligen inte exempel på hur framförallt konstnärer sökt skapa nya arenor och förmedlingsformer som i högre grad är anpassade till processinriktad, social, dialogisk, konceptuell och kontextuell konst. Utan att förflytta sig från Stockholm kan man räkna upp: Ynglingagatan, SOC, Konstakuten, Good-TV, Sauna, Konst2, Modern Talking, Bondegatan 47 och ak28. Listan är inte komplett men tar ändå upp en rad konstnärsinitiativ som på "artist-to-artist" nivå haft stor påverkan på konstscenen. Bakom de här arenorna har det funnits olika agendor med olika grad av institutionskritik.

Jag har erfarenhet från uppbyggnaden och arbetet med ett av dessa. Min erfarenhet från det – och från samtal med inblandade i andra konstnärsinitiativ –

är att det finns organisatoriska modeller som korrelerar med verksamhetens mål. Tex. lånas direkt-demokratiska principer, eller platta strukturer som känns igen från olika aktivistgrupper. Arbetsmetoden blir en viktig del av den självkritiska, undersökande verksamhet som inbegriper beslutsfattande och programverksamhet. Här framstår de oberoende konstnärsinitiativen som långt mer moderna och nyskapande än de stora, tröga och ofta hierarkiskt uppbyggda institutionerna.

Samtidigt finns det stora brister hos konstnärsinitiativen. De har många gånger svårt att hitta finansiering, speciellt verksamhetsbidrag som sträcker sig över tid och som kan ge trygghet och kontinuitet. Ofta tvingas man till korta och tillfälliga lösningar, med nya ansökningar för varje projekt. Det är förstås både tidskrävande och osäkert, men det är en yttre faktor och ofta beror det på administrativ ovana. Värre är de inre faktorer som medvetet eller omedvetet positionerar konstnärsinitiativen som "alternativ" samt oviljan och rädslan att formulera sig som något mer än ett sådant.

Kalas C.

Nu har äntligen konstnärsinitiativen och institutionerna börjat bjuda varandra på olika kalas. Men det är fortfarande lite trevande. Jag tror inte den optimala lösningen för någon är att det skapas projektrum på institutionerna, det cementerar snarare idén om en rådande motsats mellan det ena och det andra. Det är också paradoxalt att institutionskritiken skulle ske inifrån institutionen i beroendeställning till den samma. Att exempelvis, Konsthall C eller ak28 bjudits in att härbärgeras av, och bedriva sin verksamhet under ramarna för Moderna museet eller Liljevalchs är i längden inte heller någon lyckad lösning. Varför skall något nytt flytta in i något gammalt? Eventuellt blir det bara en sorts alibi för den inbjudande institutionen, ett sätt att visa att man är lyhörd för vad som händer "där utanför".

Institutioner och konstnärsinitiativ borde kunna arbeta tillsammans med en ömsesidig respekt för varandras kunskapsområden och hjälpas åt med varandras brister.

Linus Elmes är med i ak28

Om Alessandra Di Pisa^I

– Ett Parallaktiskt Perspektiv^{II}

Alessandra Di Pisa föddes 1977. Sitt egentliga genombrott fick [hon] på [2000]-talet då [hon] började med sin karakteristiska blandning av text[er]... / Det säregna [alternativa] skrivsättet är ett av de mest utmärkande dragen i Di Pisas konstnärskap.^{III} Hennes arbeten handlar om hur man tolkar sin omgivning, om att bryta ner konventionella [texter] och skapa nya idéer kring det egna [skapandet].^{IV}

Alessandra Di Pisa undersöker samhälleliga maktstrukturer och normalitetsbegrepp. På ett humoristiskt sätt ifrågasätter hon existerande system... / Di Pisa visar med sitt konstnärskap hur det är möjligt att påverka ... och skaffa sig en maktposition genom att använda sig av strategiska och retoriska grepp.^V

Hon använder medvetet ... opinionsbildande retorik som oftast följer en specifik agenda.^{VI} Utan att reducera innehållet till en sammanfattande kommentar sätter hon fingret på ... maktens retorik.^{VII}

Di Pisas konst kretsar kring språk och översättningar, missförstånd, auktoriteter och makt.^{VIII} På olika nivåer blandar [hon] och vrider på vår tids koder...^{IX} Regler eller koder, hemliga eller inte, bildar en fond för maktspel präglade av den nervkittlande växlingen mellan dominans och underkastelse. / Di Pisa diskuterar den makt som finns i de [retoriska] koderna och deras manifestationer...^X Språkets trovärdighet [är] det centrala...^{XI}

Genom Alessandra Di Pisas arbete löper som en röd tråd, ofta färgad av en svart och bisarr humor, ifrågasättandet av auktoriteter...^{XII} [Hennes] verk präglas av en konceptuell enkelhet och en väl avgränsad inramning, där den kärva humorn utgör ett inslag för att blottlägga maktstrukturer och synliggöra värdehierarkier. / Fokus riktas inte sällan mot hur kulturell identitet konstrueras utifrån en idé.^{XIII} Di Pisa blottlägger de dolda ... strukturer som vi alla ofrånkomligt är en del av. / De som styr våra liv och skapar våra levnadsmönster.^{XIV} [Hennes] verk belyser vår tids 'normer och alienationen bland dem som inte lever upp till idealen.'^{XV}

Hennes arbeten har ofta ett dokumentärt uttryck och reflekterar på olika sätt över förutfattade meningar, klichéer och fördomar genom att framhäva en utomstående blick.^{XVI} Arbetena skulle kunna sägas representera en sammansmältning av en värld av förutbestämda arketyper...^{XVII} Med medvetenhet om hur nedärvda modeller skapar [mallar] som formar människors identitet och moral använder hon satir och ironi som ett medel för att styra dem mot en befriande katharsis.^{XVIII}

Rötternas kultur när Di Pisas skapelser ... men behovet att bryta med stereotyper leder konstnären att sträva efter dionysisk frigörelse och bege sig mot sökandet efter nya [alternativa] världar, för att bli frigjord från historiens tyngd och initiera andra former av flykt.^{XIX}

Di Pisa diskuterar den makt som finns i de retoriska koderna och deras manifestationer.

Arbetena skulle kunna sägas representera en sammansmältning av en värld av förutbestämda arketyper.

Föremålet för Alessandra Di Pisas arbeten är [alternativ] representation.^{xx} Avvik[else] väcker uppmärksamhet ... men är oftast intressant i den mån avvikelser från det förväntade bekräftar normen.^{xxi} Di Pisas arbeten utvecklar sig till en uppgörelse med representationens historia...^{xxii} Det handlar i hög grad om att synliggöra en specifik ... värld och att återta kontrollen över sin egen [framgång] ... men också om att erövra ett eget språk.^{xxiii} Hon öppnar mellanrum mellan olika system för att vidga perceptionen...^{xxiv}

I sina verk vänder Alessandra Di Pisa på roller och föreställningar... Hon skapar förskjutningar när en företeelse flyttas till ett nytt sammanhang.^{xxv} [Hon] använder bekanta motiv men ger dem nya meningar. När man ser hennes [verk] för första gången kan man därför uppleva att de känns igen, att man sätt dem förut, men något skaver, någon detalj förskjuter den förväntade tillhörigheten och gör dem till något annat.^{xxvi} Genom att presentera välkända strukturer ... på ett nytt och delvis annorlunda vis skärper [Di Pisa] sinnena och får oss att se det vi annars kanske inte ser.^{xxvii}

Utifrån sina erfarenheter av de formella aspekterna av olika system – sociala, kommersiella, politiska eller estetiska – skapar hon suggestiva vägar in i [alternativa] världar... Den individuella upplevelsen av att befinna sig i ett system, eller *mellan* olika system och världar genomsyrar de flesta av hennes verk.^{xxviii}

Di Pisa skapar sin egen ... värld ... en värld som inte följer några andra regler än dem hon själv för stunden sätter upp.^{xxix} Den [alternativa] värld som Di Pisa visar upp ... handlar ... i förlängningen om regler och normer... Vad får plats inom normalitetens ramar? / Här precis som i [hennes] tidigare arbeten fortsätter Di Pisa att undersöka frågor om normer och värden.^{xxx} [Hennes verk] för ... tankarna till representationen, till hur inskolningen snarare än intrycken styr...^{xxxi} De otaliga upprepningarna blir en måttstock för hur angeläget ärendet är.^{xxxii}

ⁱ Jockum Nordström, *En pinne i skogen*. Moderna Museet, 2005, s 41

ⁱⁱ *The Parallax View*. Slavoj Žižek, The MIT Press, 2006

ⁱⁱⁱ Elis Eriksson, *Modernautställningen*. Moderna Museet, 2006, s 118-119

^{iv} Arijana Kajfeš, *Svensk konst nu 85 konstnärer födda efter 1960*. SAKs årsbok 2004, s 116

^v Fia-Stina Sandlund, *Modernautställningen*. Moderna Museet, 2006, s 256-257

^{vi} Ann-Sofi Sidén, *In Between the Best of Worlds*. Moderna Museet, 2004, s 108

^{vii} Sophie Tottie, *Svensk konst nu 85 konstnärer födda efter 1960*. SAKs årsbok 2004, s 192

^{viii} Ola Pehrson, *Svensk konst nu 85 konstnärer födda efter 1960*. SAKs årsbok 2004, s 164

^{ix} Oskar Korsár, *Modernautställningen*. Moderna Museet, 2006, s 185

^x Annika Larsson, *Modernautställningen*. Moderna Museet, 2006, s 191

^{xi} Ola Pehrson, *Svensk konst nu 85 konstnärer födda efter 1960*. SAKs årsbok 2004, s 164

^{xii} Torgny Nilsson, *Svenska hjärtan*. Moderna Museet, 2004, s 114

^{xiii} Henrik Andersson, *Modernautställningen*. Moderna Museet, 2006, s 23

^{xiv} Ola Pehrson, *Modernautställningen*. Moderna Museet, 2006, s 245

^{xv} Magnus Wallin, *Modernautställningen*. Moderna Museet, 2006, s 280-281

^{xvi} Loulou Cherinet, *Modernautställningen*. Moderna Museet, 2006, s 71

^{xvii} Helen Chadwick, *Retrospective*. Liljevalchs Konsthall, 2005, s 9

^{xviii} Pilar Albarracín, *Here Comes the Sun*. Magasin 3 Stockholm Konsthall, 2005, s 24

^{xix} Pilar Albarracín, *Here Comes the Sun*. Magasin 3 Stockholm Konsthall, 2005, s 26

^{xx} Cecilia Edefalk, *Modernautställningen*. Moderna Museet, 2006, s 94

^{xxi} Mattias Olofsson, *Svenska hjärtan*. Moderna Museet, 2004, s 116

^{xxii} Annika von Hausswolff, *Modernautställningen*. Moderna Museet, 2006, s 143

^{xxiii} Helen Chadwick, *Retrospective*. Liljevalchs Konsthall, 2005, s 8

^{xxiv} Rivane Neuenschwander, *Here Comes the Sun*. Magasin 3 Stockholm Konsthall, 2005, s 23

^{xxv} Loulou Cherinet, *Modernautställningen*. Moderna Museet, 2006, s 70-71

^{xxvi} Annika von Hausswolff, *Svenska hjärtan*. Moderna Museet, 2004, s 56

^{xxvii} Sirous Namazi, *Svensk konst nu 85 konstnärer födda efter 1960*. SAKs årsbok 2004, s 148

^{xxviii} Ann-Sofi Sidén, *In Between the Best of Worlds*. Moderna Museet, 2004, s 77

^{xxix} Linn Fernström, *Svensk konst nu 85 konstnärer födda efter 1960*. SAKs årsbok 2004, s 84

^{xxx} Stig Sjölund, *Svenska hjärtan*. Moderna Museet, 2004, s 126

^{xxxi} Anders Widoff, (att) *bära sig*. Liljevalchs Konsthall, 2005, s 41-42

^{xxxii} Anna-Maria Ekstrand, *Svenska hjärtan*. Moderna Museet, 2004, s 44

De kulturpolitiska målen

Grunden för dagens kulturpolitik utgörs av de nationella kulturpolitiska mål som riksdagen beslutade om 1974 och modifierade 1996. Ambitionen med de nationella målen är att de ska vara vägledande för all kulturverksamhet oberoende av samhällssektor.

1. Yttrandefrihetsmålet: Värna yttrandefriheten och skapa reella förutsättningar för alla att använda den

För en nationell kulturpolitik sätts yttrandefriheten i främsta rummet. En mångfald röster och en fri debatt är inte bara en förutsättning för en levande demokrati utan också för ett rikt kulturliv. I Sverige är yttrandefriheten grundlagsfäst. Varje medborgare är fri att meddela upplysningar eller uttrycka tankar, åsikter och känslor. Det är en central kulturpolitisk uppgift att värna denna frihet och skapa reella förutsättningar för alla att använda den. Den konstnärliga friheten skall garanteras genom en kulturpolitik som stödjer utan att styra det konstnärliga innehållet. En reell yttrandefrihet kräver att alla har tillgång till ett språk, till kunskaper och information. Den kräver också att det finns en mångfald arenor som är lättillgängliga för människor oberoende av social tillhörighet, kön, yrke, geografisk belägenhet, etniskt ursprung eller funktionshinder. För att den rätt till kulturell yttrandefrihet som slås fast i FN:s barnkonvention skall kunna realiseras krävs att också barn och unga har tillgång till språkliga och kulturella verktyg. Sedan 1974 har människors faktiska yttrandemöjligheter ökat genom bl.a. en höjd utbildningsnivå och en snabb utveckling inom massmedieområdet. I denna utveckling finns också risker för att yttrandefriheten hotas genom maktkoncentration och ökat kommersiellt beroende. En kulturpolitisk uppgift av betydande vikt är att på nationell och internationell nivå verka för att teknik- och medietvecklingens möjligheter till kunskapspridning, idéutbyte och konstnärlig utveckling tas till vara. Skadlig maktkoncentration skall motverkas och distributionskanalerna skall vara öppna. Den nya informationstekniken skall göras tillgänglig för så många som möjligt och säkras för fritt meningsutbyte. I ett snabbt föränderligt massmedielandskap är det av vitalt kulturpolitiskt intresse att det finns en stark dagspress där olika åsikter är före-trädde, liksom att det allmänna tar ansvar för en självständig och kvalitetsinriktad radio och television i allmänhetens tjänst. (Prop. 1996/97:3; Kulturutskottets betänkande 1996/97:KrU 1)

2. Jämlikhetsmålet: Verka för att alla får möjlighet till delaktighet i kulturlivet och till kulturupplevelser samt till eget skapande

Kulturpolitiken skall verka för alla människors möjlighet och lust att vara en del av kulturlivet, att uppleva kultur och ägna sig åt eget skapande. De hinder som gör att många människor och grupper fortfarande står främmande för kulturlivet måste brytas ned. Kulturinstitutionernas arbete måste breddas och i större utsträckning utgå från ovana deltagares villkor. Samverkan med folkbildning, föreningsliv, amatörorganisationer, nätverk och eldsjälur måste utvecklas. Erfarenhetsutbytet mellan professionella och amatörer bör stimuleras ytterligare. Förutsättningen för kulturell jämlikhet skapas hos den unga människan. Kulturpolitiken skall bidra till att den kulturella stimulansen i förskola

och skola stärks. Kulturpolitiken skall främja ett rikt kulturutbud i hela landet och skapa möjligheter för kulturutbyte mellan olika regioner. Alla skall ha möjlighet att uppleva kultur och ägna sig åt eget skapande oberoende av var de bor. Statliga kulturinstitutioner med nationella åtaganden måste bli tillgängliga för människor i hela landet. Kulturarbetare skall ha arbetsmöjligheter över hela landet. I uppgiften att nå många människor, individer och grupper som i dag inte har tillgång till ett brett kulturutbud, har radio och television i allmänhetens tjänst en viktig roll som kulturbärare. Den nya informationstekniken bör utnyttjas för att göra kulturen tillgänglig oberoende av avstånd i tid och rum. (Prop. 1996/97:3; Kulturutskottets betänkande 1996/97:KrU 1)

3. Mångfaldsmålet: Främja kulturell mångfald, konstnärlig förnyelse och kvalitet och därigenom motverka kommersialismens negativa verkningar

Kulturell mångfald är en förutsättning för ett rikt kulturliv. Genom att undanröja hinder för skapande och stödja och stimulera kulturutövare och kulturella uttryck över ett brett fält skall kulturpolitiken verka för mångfald. Arbetsvillkoren för yrkesverksamma konstnärer påverkar vitaliteten och mångfalden inom hela kulturlivet. Den kulturpolitiska uppgiften är att skapa bästa möjliga förutsättningar för det yrkesmässiga konstnärliga arbetet. Experimentell och nydanande konst är, i likhet med grundforskning, avgörande för framtida expansion och kvalitet, men sällan kommersiellt lönsam. Därför skall även nya kulturella uttryck och mindre etablerade kulturutövare stimuleras och stödjas. Sedan 1974 års kulturpolitiska mål formulerades har förutsättningarna för kommersiell kulturverksamhet förändrats, framför allt på grund av utvecklingen inom massmedieområdet. Kommersialismens negativa verkningar avspeglar sig i likriktning, förtyligande och centralisering, men också i växande klyftor mellan olika människor och grupper. Kulturpolitikens uppgift är att motverka dessa negativa verkningar på kulturens alla områden. Det är av särskild vikt att barn och unga har alternativ till det kommersiella kulturutbudet. Ungdomars egna mötesplatser och skapande bör sättas främst. Kvalitet, särskilt konstnärlig kvalitet, är inget statiskt. Konstnärlig förnyelse bigger ofta på att nyskapande konstnärer bryter mot rådande kvalitetsuppfattningar. I strävan efter kvalitet är gediget kunskande liksom alternativ till slentrianmässig och schablonartad kulturproduktion av särskild vikt. (Prop. 1996/97:3; Kulturutskottets betänkande 1996/97:KrU 1)

4. Självständighetsmålet: Ge kulturen förutsättningar att vara en dynamisk, utmanande och obunden kraft i samhället

Kulturpolitiken skall möjliggöra oberoende utforskning av konstens uttrycksmöjligheter. Kulturen är ett omistligt medel för att levandegöra människornas mångfald och okränkbara värde. I samhällsutvecklingen prövas och utmanas invanda mönster. Kulturskapandet fyller därvid ofta en kritisk funktion. Konstnärlig verksamhet öppnar nya perspektiv och kombinerar ofta kunskaper från skilda fält på ett nytt sätt. En viktig uppgift för kulturpolitiken är att stimulera samspelet mellan konst, vetenskap och teknik och därigenom främja möten mellan konstnärer,

forskare och tekniker. Att skapa förutsättningar för dynamik är därvid mycket betydelsefullt. Konstnärerna erbjuder visioner och stimulerar samhällsdebatten genom att ifrågasätta värderingar, företeelser och tendenser i samhället. Konstnärligt arbete, vetenskaplig forskning och tekniska innovationer bygger på att människor med talang och idéer får stort svängrum. Kulturlster bör prägla samhällsbilden och samhällslivet på ett helt annat sätt än idag. Ett sätt att stimulera dynamisk utveckling på kulturområdet är stöd till oberoende konstnärers och fria konstnärsgruppers verksamhet. Konstnärers och andra kulturarbetares möjligheter att delta i det samhälleliga utvecklingsarbetet på nationell, regional och lokal nivå bör stärkas. Kulturperspektivet bör genomsyra alla samhällssektorer. (Statens kulturråd, Fördjupad anslagsframställning 1997-1999; Kulturutskottets betänkande 1996/97:KrU 1)

5. Kulturarvsmålet: Bevara och bruka kulturarvet

Vårt historiska arv är en del av vår samtid. Kulturarvet omfattar den fysiska kulturmiljön liksom de konstnärliga uttrycksformerna och språket. Staten har, tillsammans med bl.a. kommuner, kulturinstitutioner, folkbildning, föreningsliv och enskilda, ett ansvar för att spåren efter tidigare generationer tas till vara, vårdas och visas. Historisk kontinuitet bidrar till människors identitet och trygghet. I tider av snabba samhällsförändringar är tillgången till kunskap om kulturarvet av särskild betydelse. Museerna skall inte bara bevara utan också aktivt medverka till att människor engageras att utnyttja sitt kulturarv. Det gäller i hög grad barn och unga vars öppenhet inför intryck från olika delar av världen stimuleras om de äger en egen historisk identitet. Det gäller också dem med flykting- och invandrarbakgrund som skall kunna bära med sig sitt kulturarv och infoga det i sina liv i Sverige. Kulturarvet är inte neutralt. Det är ett kulturpolitiskt ansvar att synliggöra såväl klasskillnader som könsskillnader och skillnader mellan stad och land. Det är också ett kulturpolitiskt ansvar att motverka försök att utnyttja kulturarvet i diskriminerande syften och att i internationella sammanhang delta i arbetet för att skydda det gemensamma kulturarvet. (Prop. 1996/97:3; Kulturutskottets betänkande 1996/97:KrU 1)

6. Bildningsmålet: Främja bildningssträvanden

Bildningssträvandena är en av hörnstenarna i kulturpolitiken, vid sidan av konstarterna, medierna och kulturarvet. Bildning kan definieras som en uppsättning av kunskaper, värderingar, normer och ideal. Medan utbildningens mål ofta är en bestämd och begränsad yrkeskompetens, förutsätts bildning ge orientering i tillvaron. Den kräver därför mångsidighet och allmänbildning, vilket ofta ses som en motsats till specialisering. Man talar också om folkbildning och riktar sig då inte minst till befolkningsgrupper som inte fått ta del av den högre utbildningen. Kulturpolitiken bör uppmuntra människor att skaffa sig nya kunskaper och erfarenheter utöver vad som krävs för deras yrkesroller. Bildningsmålet har sin bakgrund i människors personliga utveckling och identitet. Bildningsmålet hör samman med en demokratisk grundsyn. Bildning är en kollektiv angelägenhet och bildningsnivån har ett kompetens- och symbolvärde för samhällsperspektivet. Kulturpolitiken skall därför uppmuntra människor att verka i grupper och inom föreningar som i demokratisk anda tillvaratar och utvecklar värderingar, idéer och ideologiska ställningstaganden. Skolan är både utbildnings- och bildningsorgan. Utbildningspolitik och kulturpolitik har ett gemensamt ansvar för bildningen. Kulturinsatser i skolan har central betydelse för bildningen samtidigt som de bidrar till delaktighet och eget skapande. Kulturinstitutionerna, särskilt bibliotek och museer, har också en central roll i uppgiften att möta och främja människors bild-

ningssträvanden. Engagerade människor och ett brett förankrat, vitalt föreningsliv är nödvändiga förutsättningar för aktiva bildningssträvanden. Kulturpolitiken måste därför ge stöd och stimulans till ett ideburet arbete i folkrörelser och föreningar, särskilt arbete i studieförbund och folkhögskolor. Vidare skall kulturpolitiken uppmuntra enskilda eldsjälar och grupper utanför organisationerna för att fånga upp och kanalisera människors engagemang och intresse för olika frågor. (Statens kulturråd, Fördjupad anslagsframställning 1997-1999; Kulturutskottets betänkande 1996/97:KrU 1)

7. Internationaliseringsmålet: Främja internationellt kulturutbyte och möten mellan olika kulturer inom landet

Internationaliseringen ställer nya krav på kulturpolitiken. Det är en självklar kulturpolitisk uppgift att bidra till att människor med olika etnisk och kulturell bakgrund kan mötas och ge impulser åt varandra. Integration skall stimuleras, främlingsfientlighet och rasism bekämpas. Det är också en viktig uppgift att skapa utrymme för den mångkulturella och mångkulturella generation som inte passar in i traditionell kategorisering av kulturell och etnisk identitet. I blandningen av olika kulturella bakgrunder och uttrycksformer finns förutsättningar för nytt skapande och ny kvalitet. Sverige behöver ett intensivare kulturutbyte, då det vidgar möjligheten till kulturell förnyelse. Samtidigt kräver det särskilda insatser för att kulturella uttryck förankrade i svensk verklighet och svenska värderingar på ett effektivt sätt skall kunna konkurrera med det massiva kulturutbudet från andra länder. Det nordiska kultursamarbetet är fortsatt av hög prioritet. Nya samarbetsområden som Östersjöområdet, Barentsområdet m.fl. blir allt viktigare även kulturpolitiskt. Den kulturpolitiska uppgiften i EU är att arbeta för det gemensamma, men också för det genuint svenska som språket och offentlighetsfrågorna. Unionsfördragets stadgande av att kulturdimensionen skall beaktas inom unionens alla verksamhetsområden är en kulturpolitisk uppgift att förverkliga både i Sverige och inom EU. Uppgiften på global nivå är bl.a. att hävda kulturens roll i världssamhället, framhäva kulturens betydelse för människors välbefinnande och frihet och underlätta kulturkontakter över alla gränser. (Prop. 1996/97:3; Kulturutskottets betänkande 1996/97:KrU 1)

Institutet för konstnärer och konstförmedlare

IKK är en intresseförening som arbetar med att skapa debatt kring konstnärers och konstförmedlares sociala, ekonomiska och yrkesmässiga situation samt kring samtidskonstens villkor idag. IKK finns både i Malmö och Stockholm. Mer information om IKK och hur man blir medlem finns på vår hemsida som även innehåller debattartiklar och våra nyhetsbrev. Se www.ikk.nu.

Aktiviteter 2006/2007:

Allt ljus på oss - ett seminarium om konstens fria arenor i Sverige 30/9-2/10 i Malmö. Seminarium som första gången samlar större delen av konstens fria arenor i Sverige. Under en helg sätter vi fokus på denna stora och betydelsefulla del av svenskt konstliv och diskuterar dess villkor och framtid i Sverige. Dokumentation från seminariet kommer att finnas på vår hemsida.

Utställningsersättning på statliga och kommunala konsthallar. IKK undersöker möjligheterna till ett förbättrat och utvidgat ersättningsavtal för konstnärers arbete vid utställningar på statliga och kommunala konsthallar.

Curatorers möjlighet till projektmedel. IKK fortsätter arbetet med kartlägga och försöka förbättra fristående curatorers möjlighet till att söka projektmedel.

Ateljéstödssystemet i Malmö. IKK arbetar med att ta fram ett ateljéstödssystem för konstnärer i Malmö stad.

Regional handlingsplan för bildkonsten i Region Skåne. IKK har deltagit i arbetet med att ta fram en regional handlingsplan och bevakar nu arbetet med att förverkliga dess målsättningar.

IKK Malmö/Riks Östergatan 9a 211 25 Malmö 040-127074 info@ikk.nu www.ikk.nu

IKK Sthlm c/o ak28 Krukmakargatan 28 118 51 Stockholm stockholm@ikk.nu www.ikk.nu

IKKs verksamhet stöds under 2006-2007 av Stiftelsen Framtidens Kultur och är ett led i att utveckla IKKs verksamhet och närvaro i det svenska konstlivet.

Vi vill tacka våra bidragsgivare som genom åren stöttat vår verksamhet på olika sätt:

*Statens Kulturråd
Stockholm Kulturförvaltning
Katarina-Sofia Stadsdelsförvaltning
Framtidens Kultur
Vantör Stadsdelsförvaltning
Stockholms läns landsting
Svenska Institutet
Iaspis
Nordisk kulturfond
Sleipnir
Arts Council of England
British Council
Canada Council*

Vi tackar Konstfrämjandet för gott samarbete under alla år,
och sist men inte minst, ett STORT tack till:

Stiftelsen Längmanska Kulturfonden

som genom sitt bidrag gjort den här publikationen möjlig att genomföra!

DISTRIBUTION - ARCHIVE - PROJECTS - SHOP - PROMOTION
CONSULTATION - SCREENINGS - RESEARCH - PRESERVATION

WWW.FILMFORM.COM

FILMFORM IS A FOUNDATION DEDICATED TO PROMOTION, DISTRIBUTION AND PRESERVATION OF SWEDISH ART FILM AND EXPERIMENTAL VIDEO. FILMFORM IS THE OLDEST EXISTING ORGANIZATION IN SWEDEN DEVOTED TO SWEDISH AND FOREIGN FILM AND VIDEO ART

FILMFORM
THE
ART FILM
&
VIDEO
ARCHIVE

DISTRIBUTION-ARCHIVE-PROJECTS-SHOP-PROMOTION-CONSULTATION-SCREENINGS

CHILDREN OF GUTS
"Freaking in/Friction out"

FRIKTIONER/FRICTION

Internationell performancefestival 15-18 juni 2006

© Children of Guts

UPPSALA KONSTMUSEUM

Konsthallen – Bohusläns museum

2002 invigdes Bohusläns museums *nya* Konsthall. Här möter man aktuell, nyskapande och engagerande svensk och internationell samtidskonst. En viktig målsättning är att skapa förståelse för den samtida konsten och upprätta en dialog med besökarna. Att arbeta gentemot andra konstnärliga uttryck som dans, performance och design är en annan ambition. Bredare publika utställningar med konst som anknyter till Bohuslän varvas med *smalare* projekt.

Uddevalla, 0522-65 65 00, www.bohusmus.se
ti-to (äv må 1/5-21/8) 10-20
fr-sö 10-16
Fri entré!

2.9-15.10 2006

Moderna fabler

– samtida konstnärer tecknar

Samlingsutställning med 26 konstnärer, såväl nytexaminerade som etablerade.

21.10-3.12 2006

Kinesisk samtidskonst

– identitet och förvandling

PASSAGEN

LINKÖPINGS KONSTHALL

Stora torget 2, 581 81 Linköping
Öppet tis-sön kl 11-16 Fri entré
www.linkoping.se/passagen
Kultur- och fritidsnämnden

Vi frågade...

...personer på vår mejllista om vad Konstakuten betytt för dem. Och fick dessa fina svar:

Konstakuten var en spännande plats och en första väg in i det icke-institutionella konstlivet i Stockholm för min del. Fast numera kanske Konstakuten är på den etablerade sidan av den oetablerade konstscenen... Konstakuten var också en superfina möjlighet för mig att ha en utställning i Stockholm med mitt bandsalladsprojekt som sedan har vuxit och nu är på väg till galleri SparwasserHQ i Berlin. Det kändes väldigt modigt av er att bjuda in en radiojournalist som vid den tidpunkten hade ganska lite erfarenhet av att arbeta med egna verk i galleri. Tack!

vänliga hälsningar Åsa Ståhl

Det jag minns och har glada minnen ifrån är en fest för några år sedan som ni hade i lokalen vid spårvagnshallarna. Det var en rolig blandning av fest, mingel, konstutställning och poesiuppläsningar.

Med bästa hälsningar,
Henrik Hill

Jag har långt ifrån varit någon stammis på Konstakuten men ett par fina kvällar med bra blandning av konst och musik och bar/fest har jag upplevt. Ett sånt ställe som behövs och liksom trotsade både rätt hopplösa lokaler och en inte alltför inbjudande omgivning. För att vara konstsammanhang kändes det hela på något vis befriande chosfritt och öppet (ja, ja interna blir det ju alltid). Trodde att ni hade lagt ner? Hoppas ni fortsätter och trivs med det ni gör. Tackar

- Gilbert (sälde ngr skivor i er distrobar)

När Konstakuten startades av några f.d. skolkompisar till mig efter Mejan var det viktigt som en mötesplats där vår generation kunde ses utan att misstänksam och avundsjukt bevakas varandras karriärer. Det fanns inte så många andra konstnärdrivna gallerier i Stockholm under nittio-talet. De arbetade också mycket med internationella kontakter och bjöd in utländska konstnärer och det har fortsatt efter generationsskiftet på Konstakuten. När jag var med och startade Candyland fick vi mycket uppmuntran och moraliskt stöd av de generösa människorna på Konstakuten. Jag och Tess hade vår första date på Konstakuten för några år sedan och nu har vi fått ett kärleksbarn!

Andreas Ribbung

Absolut ingenting... vet inte ens vad det är... förstår fortfarande inte varför jag får dessa mailen? Ta gärna bort mig från listan

Christian

Hej,
Konstakuten har betytt mycket för mig under de tio år som gått (allt går så fort, tio år?!...). Jag anser att Konstakuten är en viktig del av Stockholms konstliv och ett forum för debatt och samtal som är väldigt behövlig. Konstakuten har blivit en inspirerande institution i samtiden utan att ha förlorat sin lekfullhet och öppenhet. Jag har dessvärre varit en sporadisk gäst och inte kunnat se allt, men med stort intresse har jag tagit del av de utskick som jag fått. Detta har gett mig inspiration att söka djupare kunskap om de konstnärer som genom åren kommit och gått. Ett tillfälle jag särskilt minns var när dokumentären om Åke Hodell visades för ett fullsatt Konstakuten och jag sedan blev berusad på dåligt vin, en fantastisk kväll.

Jonas Olsson

Om Konstakuten vill jag bara säga - Att en sådan frihetens oas gjorde mig stark och modig. Kommer att sakna er för alltid.

Kram Anna Linder

Ett stort grattis till Konstakuten - 10 ÅR!
För mig har Konstakuten varit en plats där konsten på ett mycket bra, ifrågasättande och aktivt sätt skiljt sig från andra platser där konst varit en del av verksamheten. Jag har arbetat med konst på olika sätt i Stockholm mellan 1998 - 2005 och besökt Konstakuten då och då. Nu är jag bosatt i Jönköping och arbetar på länsmuseumet

Mvh/ Jeanette Gustafsson
Konstpedagog/ producent

Konstakuten har för mig varit en plats som ibland har känts väldigt lugn och privat, som att gå och hälsa på hemma hos en vän ungefär. Men ibland kändes det helt annorlunda med massor av människor, performance, musik och fest, förutom konsten som förstås alltid var där. Ofta blev jag överraskad, ibland blev jag lite föroläskad. Några av mina favoritutställningar under de senaste åren har varit Johanna Gustafssons I sällskap av..., Anna Linders sovlaboratorium, Här och Systerskap och Charlotte Åbergs film om mobbing med ett mycket speciellt samtal efteråt.

Åsa Elzén